

ဆုမြတ်မွန်မွန်

လျှော်ပစ်လိုက်သော အချစ်များ

BURMESE
CLASSIC
.com

ဆုမြတ်မွန်မွန်

လျှပ်စစ်လိုက်သောအချစ်များ

တမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၈၈၀၆၀၉

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၉၂၀၀၇၀၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး
၁၀၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်

၈၉၅.၈၃

ဆုမြတ်မွန်မွန်

လျှပ်စစ်လိုက်သောအချစ်များ/ဆုမြတ်မွန်မွန်-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၀၉။

၂၉၆- စာ၊ ၁၂*၁၈ စင်တီ။

(၁) လျှပ်စစ်လိုက်သောအချစ်များ

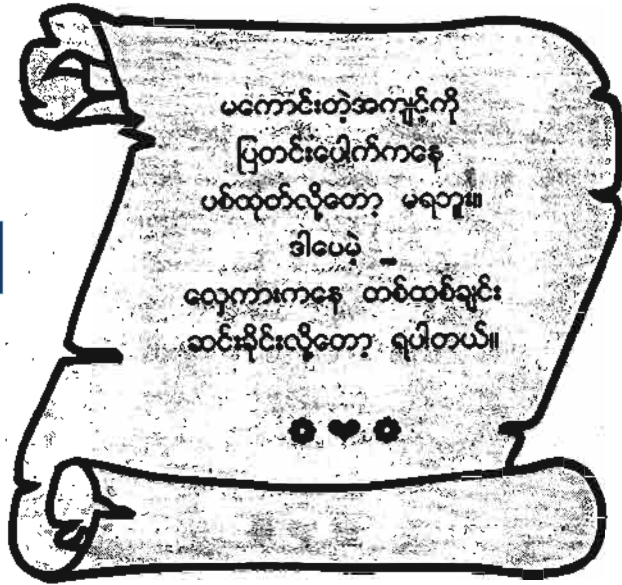

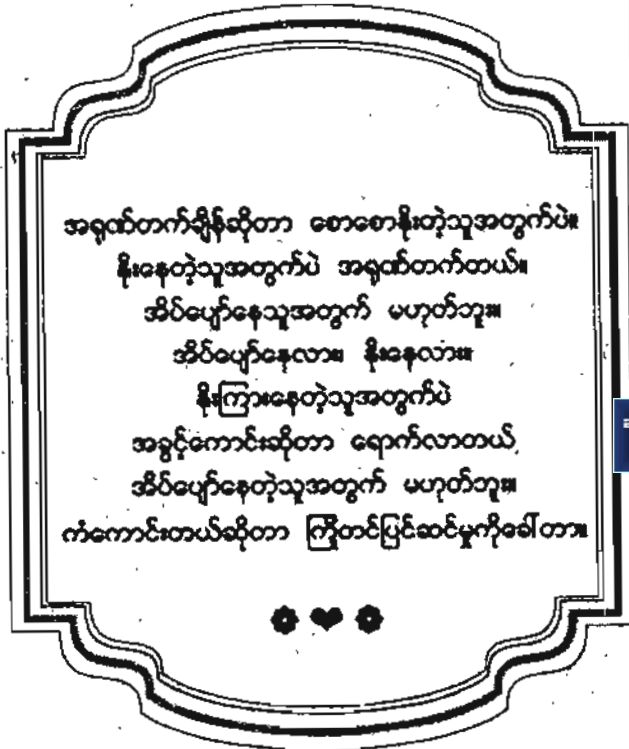
BURMESE
CLASSIC
COM

တစ်ခါသုံးရုံးမှဟာ နောက်တစ်ခါ
အောင်မြင်ဖို့ အခကြောင်းဖြစ်ရမယ်

BURMESE CLASSIC .COM

သုရီ

သုရီသည် မှန်ချပ်များဖြင့် ကာရံထားသော စတိုးဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်အလျှောက်တွင် ဆိုင်ထဲမှ အရုပ်နှစ်ရုပ်ကို ဆင်တူဝတ်ပေးထားသော တီရှပ်အင်္ကျီများကို မြင်လျှင် သဘောကျစိတ်ဖြင့် ခဏ ရပ်ငေးမိသည်။ ပြီးတော့ ထွေထွေထူးထူး သိပ်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဆိုင်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။ တီရှပ်က အစိမ်းနှင့်အပြာ နှစ်ရောင်စပ် ဒီဇိုင်းဆန်းဖြစ်တာ တွေ့ရမိသည်။ လက်စကဖြစ်လျက် ယောက်ျားလေးဝတ်နှင့် မိန်းကလေးဝတ်ဖြစ်ကာ ဆင်တူဒီဇိုင်းမှာ အတော်ပဲ လှပပါသည်။ သုရီက အရုပ်အနားသို့သွားကာ အင်္ကျီအသားကို အသာကိုင်ကြည့်မိသည်။ အသားကလည်း မဆိုးပါ။ အကောင်းစားပီသစွာ ပျော့အိနဲ့ညှံနေသည်။

သုရီက တံဆိပ်မှာကပ်ထားသော ဈေးနှုန်းတံဆိပ်ချက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ယောက်ျားလေးဝတ် သောင်းရှစ်ထောင်။

www.burmeseclassic.com

အင်း - ဈေးနှုန်းကတော့ မဆိုပါ။ ဟိုဘက်က မိန်းကလေးဝတ်လည်း ဒီလောက်ပဲ ရှိမှာပဲပေါ့။ သူ့ရိုက်က ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားနေတော့ဘဲ ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို တရွတ်ရွတ်နှင့် လှမ်းခေါ်မိသည်။ ဝန်ထမ်းက လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ...

“ဒီမှာ ... ဒါလေး”

“ဟိတ် ... ဒီမှာ ... ဒါလေး”

သူ့ရိုက်အသံနဲ့ထပ်တူ တစ်ဘက်ကပါ အသံတစ်ခုက ပြိုင်တူလိုလို ထွက်လိုလာလျှင် သူ့ရိုက်က အသံလာရာဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။ သူ့ရိုက်ပင် တစ်ဘက်က မိန်းကလေး ဝတ်အင်္ကျီကို ကိုင်ကြည့်ပြီး နေနေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်။ သူကလည်း သူ့ရိုက်ကို ဖျတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက် သွားသည် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကွန့်ပိုင်းမျှကြည့်ပြီး သွားသောအခါ မြေမြေချင်း ခြေမြင်သွားကြသည်။ လှမ်းလာသော ဆိုင်ရဲ့အရောင်းစာရေး အမျိုးသမီးကို ...

“ဒီမှာ ... ဒီဆင်တူနှစ်ထည်ကို ကျွန်မ ယူမှာ”

“ဒီမှာ ... ဒီဆင်တူနှစ်ထည်လုံး ကျွန်တော် ယူမှာနော်”

အသံနှစ်သံလုံးက ပြိုင်တူပင်ထွက်လာသည်။ သူ့ရိုက်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်ဖြင့် ကောင်လေးကို လှည့်ကြည့်လျှင် သူကလည်း သူ့ရိုက်ကို ဘယ်လိုလဲဟူသော သဘောဖြင့် ကြည့်သည်။ ပုံစံကတော့ သူ့ရိုက်က မိန်းကလေးဖြစ်နေ၍ အလျှော့ပေးမည့်ပုံစံတော့ မရှိ။ သူကလည်း ခပ်တည်တည်ပုံစံပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ရိုက်

သည် အဲဒီပုံစံကို အမြင်နည်းနည်း ကတ်သွားကာ အနားရောက်လာသော အရောင်းဝန်ထမ်းကို သူ့ထက်အရင် နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီဆင်တူနှစ်ထည်လုံး ယူမှာနော် အစ်မ”

ထိုဝန်ထမ်းက ဘာမှ မပြောရသေးခင် ဟိုတစ်ယောက်က အသံထပ်ထွက်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ ဝန်ထမ်းကို ပြောတာတော့မဟုတ်။ သူ့ရိုက်ကို လှမ်းပြောတာ ဖြစ်သည်။

“ဟိတ် ... ဒါတွေက ကိုယ်ယူမှာ”

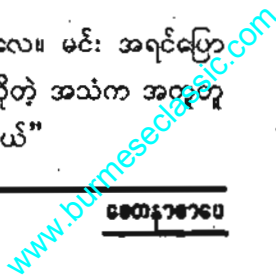
“အို ... ဘာဆိုလဲ၊ ကျွန်မ ယူမယ်လို့ ပြောထားတာ၊ ကျွန်မ အရင်စတွေ့တာလေ”

“မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် အရင်စတွေ့တာပါ။ ဒီမှာ ကိုင်ထားတာ ကြည့်ပါလား။ ကိုယ် ယူမယ်လို့ လှမ်းပြောလိုက်တာ”

“အာ ... ဘာမှ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ကျွန်မ ယူမယ်လို့ ပြောပြီးမှ ရှင့်အသံက ထွက်လာတာ။ ရှင့်ဟာရှင် ယူရကောင်းနိုး မကောင်းနိုး ဖြစ်နေရာကနေ သူများယူတော့ မယ်ဆိုမှ နောက်က လိုက်ပြောတာ ...

အစ်မ အဲဒီနှစ်ထည်စလုံး ထည့်လိုက်ပါ၊ ကျသင့်ငွေ ရှင်းမယ်”

“ဟာ ... ဘာလဲ၊ အဲလို မရဘူးလေ။ မင်း အရင်ပြောတယ်တော့ မပြောနဲ့။ ဒါယူမယ်ဆိုတဲ့ အသံက အတူတူ ထွက်လာတာပဲ၊ အတူတူ ဆိုင်တယ်”

“ဟင် _ အတူတူဆိုင်တော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ တစ်ယောက်တစ်ထည်စီ ခွဲယူရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။ ဘာဆိုင်လဲ၊ ထွန်းမက နှစ်ထည်လုံး ယူမှာ”

“ငါလည်း နှစ်ထည်လုံး ယူမှာပဲလေ။ မင်းပဲ နှစ်ထည်လုံး ဝယ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

သူရီသည် ကတ်ဖိုးကတ်ဖွဲ လိုက်ပြောနေသော ပိန်ပိန်ညှပ်ရည် ပဲလင်းမြွေကို စိတ်ကုန်စွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ အရောင်းစာရေးကိုပဲ တည့်တည့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ ... အစ်မ။ ထည့်ပေးပါတော့။ ကျသင့်ငွေ တွက်ပေးပါတော့။ ကျွန်မ အစ်မကို အရင်ပြောတာ အစ်မလည်း ကြားတယ် မဟုတ်လား ...

တွက်လိုက်တော့၊ ကျွန်မ အချိန်သိပ်မရလို့ပါ”

သူရီက အရောင်းဝန်ထမ်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်လျှင် အမျိုးသမီးက အရပ်မှအင်္ကျီကို ဖြုတ်ဖို့ပြင်သည်။ ဆဲဒီမှာပဲ ဟိုတစ်ယောက်က ခြေကားယား လက်ကားယားဖြင့် ...

“ဟာ ... သူ့ကို မရောင်းနဲ့လေ။ ကျွန်တော်လည်း ယူမယ် ပြောထားတာပဲ။ ဘာလဲ ... ဒီအင်္ကျီမျိုးက ထပ်မရှိတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒီအရောင်က ဒါပဲလာတာပါ။ တခြားဒီဇိုင်းနဲ့ တခြားအရောင်တွေ ရှိပါတယ်။ ကြည့် ... ကြည့်ပါဦး မောင်လေး”

တွေ ရှုံ့တွကာ ...

“ဒီပုံစံ ဒီအရောင်ကတော့ ဒါပဲရှိတယ် မောင်လေးရယ်။ အစ်မတို့ဆိုင်က ဆန်းတာလေးတွေကို နည်းနည်းပဲ တင်တာဆိုတော့ အများကြီးလည်း တင်မထားလို့ပါ ...

တခြား လှတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အသစ်တွေ ထပ်ရောက်တာ ရှိပါတယ်။ ဒါကတောင် အရင်တစ်ပတ်က ဒီဇိုင်းပါ။ မော်မော်ရေ ... ဒီက မောင်လေးကို ဒီဇိုင်း သစ်လေး ပြလိုက်ပါဦး”

“ဟာ ... မကြည့်ချင်ပါဘူး ဆိုမှကွာ။ ဒါပဲ ကြိုက်တာပါ ဆို။ ခင်ဗျားတို့ဆိုင်က ဘာလဲ။ customer ကိုခွဲခြားပြီး ဆက်ဆံတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်မတို့ဘက်ကလည်း ဒီလို တစ်စွတ်ထိုး customer နှစ်ယောက် မကြိုဘူးတာ အမှန်ဆိုတော့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိ ဖြစ်နေတာပါ ...

စိတ်မရှိပါနဲ့”

“အိမ်ထောင်ရေး ... အဲဒီလောက် ခယ်ပြီး ဝယ်
နေတာနဲ့ နောက်လည်း မဝယ်ဘူး”

ထို ပိန်ရှည်လမြောက် ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးပြော
ရာမှာ လှည့်ထွက်သွားလျှင် သူရိသည် ကျေနပ်သောစိတ်
ဖြင့် ဝန်းတစ်ချက် တွန့်မိသည်။ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက ခေါင်း
တိုကုတ်ကာ ...

“စိတ်ညစ်ပါတယ်ကွယ်။ customer ကတော့ စိတ်ဆိုးသွား
ပြန်ပြီ၊ ပြဿနာပဲ”

“အို ... ဘာဆိုလဲ အစ်မကလည်း။ အစ်မကို ကျွန်မ
အရင်လှမ်းပြောတာ။ ဒီအင်္ကျီကိုလည်း ကျွန်မ မြင်တာ ...
ကဲ ... ထည့်ပေးပါ အစ်မ၊ တွက်ပေးပါ”

“ကောင်တာမှာ ရှင်းလိုက်နော် ညီမ”
“အိုကေ ... သင့်ခဲယူ”

သူရိက ကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ကောင်တာမှာ ငွေရှင်း
လိုက်သည်။ ခက်ခက်ခဲခဲ လှဝယ်ရသဖြင့် အင်္ကျီလေးနှစ်ထည်
သည် ပိုတောင်လှပ စတိုင်လ်မိုက်နေသည်ဟု ခံစားရလေသည်။
စည်သူသာ မြင်ရင်တော့ ကြိုက်မှာပဲ။ စည်သူ ဝတ်လိုက်လျှင်
လည်း Body figer အချိုးအစား ကျနေသောသူမို့ အင်မတန်လိုက်
ဖက်မှာ သေချာသည်။

အတွေးနှင့်အတူ သူရိက အိတ်နှစ်လုံးဆွဲကာ လမ်း
လျှောက်လာရင်းမှ စည်သူထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ဒီအချိန်ဆို

“ဗိုလ်တထောင်ဘက်ပါ။ ဖားသားကြီးခိုင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု
လာလုပ်ပေးနေတာ၊ ညနေဘက်မှ တွေ့မယ်လေ။ ဒင်နာ
စားရင်း စကားပြောကြမယ် ...

သမ္မတဟိုတယ်အောက်က 365 restaurant ကို
လာခဲ့။ ငါးနာရီခွဲလောက်”

“အိုကေ ... အိုကေ”
“Breakfast ရော စားပြီးပြီလား”

“အင်း ... ပြီးသွားပါပြီ”
“ဘာစားတာလဲ”

“ထမင်းကြော်”
“ထမင်းကြော် ! ။ ဘယ်ကရတာလဲ”

“ဪ ... ဒီလိုပါပဲ”
“ဘာဒီလိုပါပဲလဲ။ ဟိုမိန်းမကျွေးတဲ့ ထမင်းကြော်တွေ
မဟုတ်လား။ ရှင်နော် ... အဲဒီလောက်ထိ ငတ်ကြီးကျရ
သလား ... ဟမ်”

“ဟာကွာ သူရိကလည်း။ ကိုယ့်ဆိုရင် ပြောထွက်လိုက်
တာ။ သူရိလို ခြွေရံသင်းပင်းနဲ့ ရွှေဇွန်းကိုက် မွေးလာရတဲ့
လူမှ မဟုတ်တာကွာ။ သူများအဆောင်မှာ နေ၊ နေရတာ။
ဒီလိုပဲ အဆောင်ပိုင်ရှင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းရတာ
ပေါ့”

“ဟဲ့ ... သူရီ။ နင့်ဟာက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး။ ကျော်လှေ့သူကြီး၊ ညားတော့ လှေ့ထိုးသားနဲ့ပါလား။”

“ဘာ ... ဘာရယ်။ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“နင် အခု ဘယ်မှာလဲ။ ကလေးမှာလား။ ပြီးတော့ အခု သူနဲ့လဲ”

“ကျွတ် ... စိတ်တိုနေရတဲ့အထဲ အဲဒါတွေ လာမေးမေးဟာ။ နင်ပြောတာ ဘာလဲ။ ဘာလှေ့သူကြီးလဲ။ ဘာထိုးသားလဲ”

“ဟဲ့ ... နင် ခိုးရာလိုက်ပြေးတာ စည်သူနဲ့ မဟုတ်လား အခုတော့ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာထားတာက မင်းဆိုပါလား။ မင်းဗလ ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ ...”

သူရီသည် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးကို မိုးကြိုးပစ်ချသလို ခံစားသွားရကာ ရုတ်တရက် စကားတောင် ချက်ချင်းပြန်မော့နိုင်ပေ။

“ဘာ ... ဘာရယ် ... မင်းဗလ ဟုတ်လား။”

သူရီပါးစပ်မှ မင်းဗလဟူသော အသံထွက်လာကြောင့် ဘေးနားက တစ်ယောက်ကလည်း ပြူးကြည့်သည်။ သည် သူ ပြူးကြည့်တာကို ဂရုမစိုက်အားဘဲ ခင်ဦးကို အတကော ဆက်မေးရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါ”

“ဗိုလ်တထောင်ဘက်ပါ။ ဖားသားကြီးခိုင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု လာလုပ်ပေးနေတာ၊ ညနေဘက်မှ တွေ့မယ်လေ။ ဒင်နာ စားရင်း စကားပြောကြမယ် ...”

သမ္မတဟိုတယ်အောက်က 365 restaurant ကို လာခဲ့။ ငါးနာရီခွဲလောက်”

“အိုကေ ... အိုကေ”

“Breakfast ရော စားပြီးပြီလား။”

“အင်း ... ပြီးသွားပါပြီ”

“ဘာစားတာလဲ”

“ထမင်းကြော်”

“ထမင်းကြော် ! ။ ဘယ်ကရတာလဲ”

“ဪ ... ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာဒီလိုပါပဲလဲ။ ဟိုမိန်းမကျွေ ဘဲ့ ထမင်းကြော်တွေ မဟုတ်လား။ ရှင်နော် ... အဲဒီလောက်ထိ ငတ်ကြီးကျရ သလား ... ဟမ်”

“ဟာကွာ သူရီကလည်း။ ကိုယ့်ဆိုရင် ပြောထွက်လိုက်တာ။ သူရီလို ခြွေရသင်းပင်းနဲ့ ရွှေဇွန်းကိုက် မွေးလာရတဲ့ လူမှ မဟုတ်တာကွာ။ သူများအဆောင်မှာ နေနေရတာ၊ ဒီလိုပဲ အဆောင်ပိုင်ရှင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းရတာ ပေါ့”

ဆုမြတ်မွန်မွန်

“အမယ်လေး ... ထမင်းကြော်ကျွေးတာကို မစားလို့ အဆောင်ပေါ်ကတော့ နှင်မချပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြည်ချင်ရင် ကြည်တယ်ပြောပါ ...

ကျွတ် ... ရှင်ဟာလေ၊ ကျွန်မ ဒီလောက် အစား ကောင်းအသောက်ကောင်းတွေ ဝယ်ကျွေးနေတာတောင် ဘာမဟုတ်တဲ့ ထမင်းကြော် အစုတ်ပလုတ်ကို ငတ်ချင် သေးလယ်”

“သူရီရာ ... မင်းက ကိုယ့်ဆို သိပ်နိမ်တာပဲ”

သူက လေသံပျော့ဖြင့်ဆိုလျှင် အဲဒီလိုကျတော့လည်း သူရီ စိတ်မကောင်းပါ။ စည်သူဟာ နယ်ကနေပြီး ရန်ကုန်မှာ သင်ဘန်းတွေလာတက်၊ ဘဝတက်လမ်းအတွက် ကြီးစားနေရသူမို့ လည်းတန်းက အဆောင်တစ်ဆောင်မှာ အဆောင်နေရသူဖြစ်သည်။

ပထမပိုင်းတော့ သူဟာ စပိကင်တွေ၊ ကွန်ပျူတာ တွေ ဘာတွေ တက်လျက် နောက်တော့ ရုပ်ခဲလေးရှိသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မော်ဒယ်လ်သင်တန်းဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူရီနှင့် ရှိုးပွဲတစ်ပွဲမှာ တွေ့ဆုံပြီး သုံးလလောက်နေတော့ ချစ် ကြိုက်သွားတာ ဖြစ်ပါသည်။

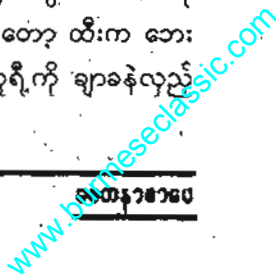
ဖုန်းစည်သူ ဆိုသော သူရီရဲ့ချစ်သူ မော်ဒယ်ကောင် လေးသည် ရုပ်ရည်ရူပကာရော Body Structure ရောဟာ ခပ် မိုက်မိုက် ရှိလွန်းလှသဖြင့် ကောင်မလေးတွေ၏ နှစ်သက်စိတ်ဝင် စားမှုကိုလည်း အမြဲခံရသောသူ ဖြစ်သည်။

ထွက်။

“ကဲပါ ... ညနေကျမှ တွေ့မယ်။ ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

သူရီက ကိုယ်ဖောင်းလ်သွားလျှင် ရူးချင်ယောင် ဆောင်တတ်သည့် ထုံးစံအတိုင်း စကားစဖြတ်ကာ ဖုန်းကိုပိတ် လိုက်သည်။ အဲဒီနောက် ကားရပ်ထားသော နေရာသို့ ဆက်လျှောက် လာခဲ့သည်။ အဖေခိုင်းသော ကုမ္ပဏီတစ်ခုသို့ လာခဲ့ရာဝယ် အဲဒီဘက်မှာက လမ်းပိတ်နေသောကြောင့် တခြားလမ်းမှာ ကား ရပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကာ ကားရှိရာသို့ လမ်းပြန်လျှောက်ရပေလိမ့် ဦးမည်။ နေမွန်းတည့်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အပူရှိန်သည် သူရီ ၏ခေါင်းတည့်တည့်ပေါ်သို့ ကျရောက်နေသည်။

ထီးယူရမှာ ပျင်းသောကြောင့် နေပူဒဏ်ကို ခံနေ ရသည့် သူရီမှာ တိုက်ကြိုတိုက်ကြား၏ အရိပ်ကို အကာအကွယ် ယူရင်း ကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ သူရီရှေ့က ထီးဆောင်းထားသည့် လူတစ်ယောက် ဟာ ဖုန်းပြောရင်းမှ ထီးဆောင်းထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် စကားပြောရင်း သူ့ထီးက နောက်သို့လန်ကျကာ ထီးရိုးတံက သူရီ၏ နဖူးကို ဖောက်ခဲနဲ့စိုက်၏။ သူရီသည် နဂိုကမှ မကျေနပ် သော စိတ်အခံကြောင့် ထောင်းခဲနဲ့ ဒေါသထွက်သွားကာ ထီးကို စိတ်တိုတိုဖြင့် ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ အဲဒီတော့ ထီးက ဘေး ဘက်သို့ လန်ကျသွားလျှင် ထီးပိုင်ရှင်က သူရီကို ချာခဲနဲ့လှည့် ကြည့်ကာ ...

“ကလပ်တာလဲ ... ဟင် ... မင်း ...”

ဖုန်းလည်းပြော၊ ထီးတစ်ဖက်ကိုလည်း ကိုင်ထားလျက် သူ့ရဲ့ကို မြင်လျှင် မျက်လုံးပြူးနှင့် အံ့ဩသွားသူမှာ လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်လောက်က ဖက်ရှင်ဆိုင်ထဲမှာ သူ့ရဲ့နှင့် အင်္ကျီလှဝယ်ခဲ့သည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

သူ့ရဲ့က သူ့ကို ရှုတင်းတင်း ပြန်ကြည့်ကာ ဆက်လျှောက်သွားမည်အလုပ် သူ့က ခြေကားယား လက်ကားယားဖြင့် ...

“ဟိတ် ... နေဦး၊ မင်းက ဘာအထာလဲ။ ဟာ ... သဲကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆောရီး ... လိုင်းတွေပူးကုန်ပြီ။ ဒီမှာ အရှုပ်ထုပ်တွေနေလို့၊ နောက်မှ ပြန်ခေါ်မယ် ... ဆီးယူ”

သူ့ရဲ့ကဖြင့် သူ့ကို ဂရုကိုမစိုက်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ခပ်မတ်မတ်ဖြင့် ဆက်လျှောက်လာသည်။ အဲဒီတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့နောက်မှ အူယားဖားယား ပြေးလိုက်လာကာ ရှေ့မှပိတ်ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ ... နေစမ်းပါဦး။ မင်းက အခုနက ဆိုင်ထဲမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်မဟုတ်လား။ ဟား ... မင်းက ဘာအထာလဲကွာ၊ ရင့်လှချည်လား”

သူ့ရဲ့သည် သူ့ကိုယ်သူ ခါးတွေဘာတွေထောက်၊ ခေါင်းတွေ ဘာတွေ နောက်သို့လှန်ချ၊ လက်ဟန်ခြေဟန်တွေပါ

ခါလျှက် ကိုရိုးယားမင်းသားတွေ ဒေါသထွက်နေသလိုမျိုး အိုက်တင်တွေပါ ဝါညှိနေသည့် အိုဗာတင်းသမားကို စိတ်ကုန်စွာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်မိကာ ...

“ဘာရင့်တာလဲ။ ဒီလမ်းကို နင် တစ်ယောက်တည်းပိုင်တဲ့လမ်းမျိုးများ ထင်နေလား။ နင်ထီးက အစွန်းက ငါ့နဖူးကို လာစိုက်တာ သိလား ...

မိုက်မိတာ နာတယ်။ ငါ ပြန်တွန်းတာ နင့်ကိုဘာမှ ထိခိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ... ဒါဆိုလည်း ပါးစပ်က ပြောပါလား။ ဒီမှာ ဖုန်းပြောနေတဲ့ဟာ”

“မသိဘူး။ နင့်ဟာနင် ဖုန်းပြောပြော မပြောပြော ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ငါ့ကို လာထိရင်တော့ လုပ်လွတ်မှာပဲ”

“ဟာ ... မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။ ဒီလောက် ရင့်ရသလား”

“ရင့်တယ်ဟေ့ ... ရင့်တယ်၊ နင်သာ ဖုန်းပြောပြီး တလောကလုံးကို မေ့နေတဲ့ဒီခိုင်း လုပ်မနေနဲ့။ ဟင်း ... ယောက်ျားတန်မဲ့ ထီးကြီးဆောင်းပြီးတော့ ...”

“ဟာ ... ဟာ ... ဟာ ...။ မင်းတော့ တော်တော်လွန်နေပြီနော်။ ငါ ထီးဆောင်းတာကအစ ဘာမှလာပြီး ထိခိုက်နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး ...

တောက် ... မိန်းကလေး ဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွာ

သူက မကျေမချမ်း ဆိုလျှင် သူရိသည် စိတ်ကုန်
စိတ်ပျက်လျှင် လုပ်နေကြပုံစံအတိုင်း ခါးထောက်လျက် နှာခေါင်း
မှ လေထွက်ရုံ ဟက်ခနဲ လှောင်ပြောင်သရော်မိသည်။

“အေး ... ငါ့နေရာမှာ မိန်းကလေး ဖြစ်နေလို့၊ နင်လည်း
သက်သာသွားတယ်မှတ်၊ ယောက်ျားလေးချင်းသာဆို နင်
ကို ဖွဲ့ပစ်ပြီ ...

တောက် ... ဘယ်လိုလူမှန်းကို မသိဘူး။ ဘောင်
မဝင်ပါဘူး။”

သူရိက အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြောပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့
လျှင် ထိုတစ်ယောက်က ကျွတ် ကျက် တောက်တွဖြင့် ကျန်ခဲ့
သည်။ အဲဒီနောက် ကားအနားသို့ ရောက်လာလျှင် အပေးကနေ၍
ကားကို ရိုမုတ်ဖြင့် လှမ်းဖွင့်ကာ တံခါးဖွင့်ဝင်၍ ကားကို စက်
နှိုးလိုက်သည်။ ကားကို မောင်းထွက်စဉ်မှာပဲ နှစ်စီးကျော်လောက်
က ကားတစ်စင်းက ရုတ်တရက် ဆောင့်ထွက်ကာ လမ်းမပေါ်
ကို တက်လာသောကြောင့် အရှိန်နဲ့ မောင်းထွက်လာသော သူရိ
သည် ဘရိတ်ကို ကပျာကယာ ဆောင့်အုပ်လိုက်ရသည်။

ထောင်ခနဲ ထွက်သွားသော ဒေါသတို့ဖြင့် ကားထဲ
မှ ခေါင်းပြူးကာ တစ်ဖက်ကားသမားကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်
သူရိကို မနိုးမခန့် ပြုံးပြနေသော အခုနက ပိန်ရှည်လမြောက်ပုံ
တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

“ရှစ်ထံ”

သူရိသည် စိတ်တိုစွာဖြင့် စင်တီရာတိုင်ကို လက်နဲ့
ထုကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းနေအောင် ကိုက်ထားမိသည်။ အဲဒီတစ်
ယောက်က အဆိပ်ကျွေးသတ်ချင်စဖွယ်ကောင်းအောင် လျှာထုတ်
ပြောင်ပြကာ ပခုံးစုံတွန့်ပြလျက် အင်ဂျင်ကြီးကြီးတပ်ထားသော
ပြိုင်ကားကို ဝေါခနဲ ဆူညံသံပေးပြီးနောက် ခပ်ပြင်းပြင်းမောင်း
ထွက်သွားလေသည်။ သူ့ကားရဲ့နောက်မှာ ကပ်ထားသော ခြေ
ထောက်ပုံစံ အရပ်နှစ်ရပ်ကလည်း သူရိကို အကြီးအကျယ်
လှောင်ပြောင်သွားသလိုပဲဖြစ်သည်။

သူရိသည် မြင်လိုက်တာနဲ့ကို မေတ္တာတစ်စက်လေး
မှ ရှိချင်စဖွယ်မကောင်းသော အကောင်ကို နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ
ပါးစပ်ကနေ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ထုတ်၍ ကျိန်ဆဲမိလေသည်။

“မြေပွေးကိုက်”

သူရိသည် စားစရာတချို့ကို ဝိတ်တာအား မှာကြားပြီးသည့်နောက်မှာ ဒါပဲလေဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် ဝိတ်တာက ရိုက်ချိုးစွာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။ သူရိက အေးအေးဆေးဆေးရှိသော ထောင့်စားပွဲလေးမှ စားပွဲပေါ် မေးထောက်ကာ အထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော သူရိရဲ့ ချစ်သူကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။ အထဲကို မျက်လုံးငှေ့ရှာလိုက်သော စည်သူသည် သူရိကိုလှမ်းမြင်သွားကာ လက်တစ်ချက်ပြပြီးနောက် သူရိရှိရာ စားပွဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည်။

စည်သူ လျှောက်လာတာကို မြင်သော်လည်း သူရိက အနေအထားကို မပြင်မိဘဲ မေးထောက်လျက်သားမှနေ၍ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စည်သူသည် တစ်သက်လုံးနယ်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့သော်လည်း မသိလျှင် ရန်ကုန်သားဟု ထင်ရလောက်အောင် ဝတ်တတ် စားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ အရပ်က ခြောက်ပေခန့်ရှိကာ လူပျိုဖော်ဝင်ကတည်းက အလေးမ၊ ဒိုက်ထိုး၊ ဘယ်ရီ

ခိုက်လာခဲ့သည်ဟု ပြောပြထားသောကြောင့် သူ့ပုံစံမှာ နိုင်ငံခြားက မော်ဒယ်ဘွဲ့င်းတွေလိုပင် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ဖြစ်သေးသည်။ အသားအရေက သိပ်မဖြူသော်လည်း အားကစားလိုက်စားထားသောကြောင့် ညိုပြီးစိုဝင်းနေတာကိုက ဖြူသူတွေထက် ဆွဲဆောင်မှုအား ကောင်းနေသေးလေသည်။

စည်သူကလည်း သူ့အားသာချက်ကို သူ သိကာ သူ့ Body အလှအပကို ပုံပိုးပေးသော Body Fitting တီရှပ်မျိုး၊ Nobody vest (စွပ်ကျယ်)တွေချည်း ဝတ်တတ်သည်။ တော်တန်ရုံ ယောက်ျားလေးဝတ်သော တီရှပ်၊ စပို့ရှပ်များပင်လျှင် သူ မဝတ်။ Rapper စတိုလ်လည်းမဟုတ်၊ ခေတ်စားနေသော ပန်စတိုင်လ်၊ အိမ်စတိုင်လ်လည်း ဘာတစ်ခုမှ လိုက်မဝတ်ဘဲ သူ့စတိုင်လ်နဲ့ သူနေသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အခုလည်း ချောက်လက်ရောင် လည်ပင်းပိတ် ဖစ်တင်တီရှပ်ကို လိုင်းစင်းများပါသော အနက်ရောင် Skinny ဘောင်းဘီရှည်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်လာတာကို သူရိက ငေးနေရသည်။ သူရိတင်မဟုတ် ဆိုင်ထဲမှာရှိသော မိန်းမတချို့ကလည်း အမှတ်တမဲ့ သတိလက်လွတ် လိုက်ငေးမောတာကို မြင်ရလျှင် သူရိသည် ကိုယ့်ရည်းစားအတွက် တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ ဂုဏ်ယူရပါသည်။

သူက သူရိအနားသို့ရောက်လျှင် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ...
“သူရိ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

www.burmeseclassic.com

“အင်း ... သိင်ကြောသေးပါဘူး။ ရော့ ... ဒီမှာ ပြန်ရင် ထုသွား”

သူရိက မနက်က ဝယ်လာခဲ့သော အင်္ကျီအိတ်ကို ထုန်းပေးလိုက်လျှင် သူက ဘာလဲ ဟူသော သဘောဖြင့် အိတ်ကို ဟကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူရိ ဝတ်ထားတာကို လှမ်းကြည့်လျက် ...

“ဘာလဲ ... ဆင်တူလား”

“ဒါပေါ့”

“ကာလာက မိုက်သားပဲ၊ ဘယ်က ဝယ်လာတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ သွားရင်း လာရင်းနဲ့ တွေ့လိုဝယ်လာတာ။ ဝယ်လာတာတောင် ရိုးရိုးဝယ်လာရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘဲ တစ်ပွေ့နဲ့ လူဝယ်လာရတာ ...

တောက် ... အဲဒီကောင်များ ပြန်တွေးရင် အခု သတ်ချင်တယ်”

စည်သူက သူရိရဲ့အပြောကို ရိုးနေသလိုဖြင့် အသာ ရယ်မောကာ ...

“ဪ ... သူလည်း သူ့ဆော်လေးနဲ့အတူ ဆင်တူဝတ် ချင်လို့ နေမှာပေါ့”

“ဝတ်ချင်လည်း စောစောစီးစီးက တွေ့အောင်လုပ်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီအင်္ကျီနဲ့ သူနဲ့ကလည်း လိုက်မှာမှ မဟုတ်တာ။ လူကဖြင့် ပိန်ရှည်လမြော ...

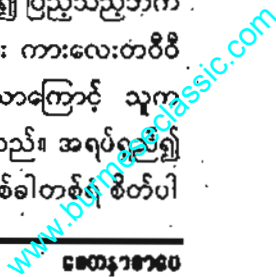
ဓာတ်တိုင်ကို အဝတ်ပတ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဘောင် မဝင်တဲ့ကောင်”

စည်သူသည် စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ချထားသော ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေတစ်ခွက်ကို ငဲ့ထည့်ရင်း အသာပြုံးမိသည်။ သူ့ချစ်သူဖြစ်သော သူရိချမ်းစိမ့် ဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် ကြွယ်ဝသော မိသားစုအသိုင်းအဝန်းက ပေါက်ဖွားလာသူပီပီ မာန်တစ်မျိုးက မျက်နှာပေါ်တွင် အမြဲထင်ဟပ်နေကာ မျက်နှာက တည်တင်းနေလေ့ရှိသည်။ စကားပြောဆိုရာမှာလည်း ဘယ်သူ့ ကိုမှ လူမထင်။

ပြောစရာရှိလျှင် ပက်ခနဲ ပြောပစ်လိုက်ကာ တစ် ဖက်သားအပေါ်မှာ သိပ်စာနာ ထည့်တွက်စဉ်းစားနေသောလူမျိုး မဟုတ်ချေ။

သူရိသည် ရုပ်က သိပ်အချောကြီး မဟုတ်ပါ။ အသားကတော့ သူ့ဌေးသမီးပီပီ နေထိမခံ လေထိမခံသဖြင့် ပန်းနုရောင်သမီးကာ ငွေးနုနေသည်။

အစားကောင်း အသောက်ကောင်းကို မက်လှသော ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်က နော်မယ်လ်ဆိုက်ဇ်ကနေ၍ ပြည့်သည့်ဘက် သို့ ကူးပြောင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ဘယ်သွားသွား ကားလေးတစ်စီး နှင့်ဖြစ်ကာ လမ်းလည်း သိပ်မလျှောက်ရသောကြောင့် သူက “လောပြီနော်” ဟု အမြဲသတိပေးနေရသူဖြစ်သည်။ အရပ်ရှည်၍ သာ ကြည့်ကောင်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ပါ

လျှင် ရေသွားကူးတတ်သော်လည်း သူ စိတ်ပါတာက သုံးလမှ အစ်ခါလောက်ဖြစ်သည်။

Gym တွေ ဘာတွေမှာ သွားဆော့ဖို့ သူက တိုက် ဇွန်းသော်လည်း ပင်ပန်းသည့်အလုပ်ဆိုလျှင် လေတောင်မချွန်ပါ ဟု ပြောထားသောကြောင့် သူ့မှာ ထပ်လည်းမတိုက်တွန်းတော့ ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း၊ အသားဖြူဖြူ မှာ သူ့ဌေးသမီးပီပီ အကောင်းစားတွေချည်း ဝတ်ဆင်သုံးစွဲသော ကြောင့် သူ့ရီချမ်းစိမ့်သည် နာမည်ရော လူရော စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ရင်းလေး ကောင်း သော်လည်း ပါးစပ်ကြမ်းတာလေးကလွဲလို့ သူ့ရီသည် ချစ်ချင် စရာကောင်းသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ပြောချင်နေတဲ့ အဓိကကိစ္စက ဒါမဟုတ်ပါ ဘူး။ စည်သူ့အဆောင်ကဟာမက ဘာလဲ။ ရှင့်ကို ကြိုက် နေတဲ့ အထာလား။”

“အာ ... ကိုယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလိုကြီး မပြောချင်ပါဘူး သူ့ရီရာ”

“အမယ်လေး ... ဂျန်းတဲလ်မန်း အထာတွေ ဘာတွေ လာ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ဘာဖြစ်လဲ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာပေါ့။”

“အင်း ... အဲဒီလိုပေါ့ကွာ၊ ထားလိုက်ပါတော့”

သူ့ရီသည် စည်သူ့ရဲ့ပုံစံကို မျက်ခုံးရှုံ့ရှုံ့ဖြင့် စိုက်

ကြည့်ရင်း ...

“ထားလိုက်ပါတော့ လုပ်မနေနဲ့လေ။ ဒီကိစ္စက အဲဒီအတိုင်း ထားရမယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ စည်သူ့ အဲဒီအဆောင်က ပြောင်းလိုက်”

“အာ ... အဲဒီလို လွယ်လွယ်မပြောနဲ့လေကွာ။ ဒီအဆောင် မှာက အားလုံး အဆင်ပြေနေတာပဲ၊ သူ့ရီကလည်း”

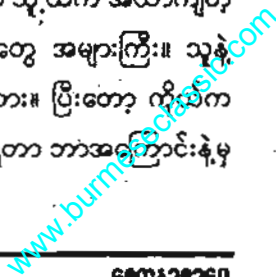
“ဘာအဆင်ပြေတာလဲ။ အဲဒီမိန်းမနဲ့ အဆင်ပြေနေတာ လား။”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဘာလို့ အဲလို ထင်နေရတာလဲ။ သူ့ရီက သဝန်တို့နေလို့ပါ။ သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် သူ့နဲ့ က သဝန်တို့စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ...

အေးဆေးပဲ။ သူ့ရီရဲ့လက်သုံးစကားနဲ့ ပြောမယ်ဆို ရင် သူက ဘောင်မဝင်ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်သူတွေက ဘောင်ဝင်နေတာလဲ”

“ဟား ... ပြောလေ ဆိုးလေပါလား။ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူ့ရီပဲ ဦးနှောက်နဲ့ သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါလား။ ကိုယ် ကျင်လည်နေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့ထက် အထာကျတဲ့ ဆော်တွေ အများကြီးပဲ။ အလန်တွေ အများကြီး။ သူ့နဲ့ ကျမှ ထူးပြီးဇာတ်လမ်းဖြစ်စရာလား။ ပြီးတော့ ကိုယ်က တစ်နေ့လုံးလိုလို အပြင်ထွက်နေရတာ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ သူ့နဲ့ သိပ်တွေ့စရာ မရှိဘူး ...

ကိုယ် အပြင်ထွက်မယ့်အချိန် သူက ပါလာမှာ ထိုင်စောင့်ပြီး တမင်နှုတ်ဆက်မှပဲ တွေ့စရာအကြောင်းရှိ တယ်။ နောက်တစ်ခုက သူရီ ဖုန်းဆက်ရင်ပေါ့။ သူ့အခြေ အနေက တစ်မျိုးပိုလို့ ဟိုတစ်နေ့ကတင်ပဲ ဖုန်းခေါ်နေတာ ကိုယ်ရည်စားဆိုပြီး ပြောပြခဲ့တာ။ အဲဒါကြောင့် မနက်က ဖုန်းကို ဆောင့်ချသွားတာ နေမှာပေါ့။”

“တောက် ... အစုတ်ပလုတ်မ”

“သည်းခံလိုက်ပေါ့ သူရီရယ်။ သူရီရည်းစားမှာက ဟန်းဒ် ဖုန်းမှ မရှိဘဲ။ ဒီလောက်တော့ သည်းခံရမှာပေါ့။ ရှေ့တစ် ပတ်ထဲကျရင် ကတ်ဖုန်းတွေ ရောင်းတော့မယ်ကြားတယ်။ အဲဒီကျမှပဲ သူရီ ဆက်ပေတော့”

“အို ... ကတ်ဖုန်းက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဪ ... ဒါပေမဲ့လည်း သိန်းဆယ်ချီတန်တဲ့ ဂျီတွေမှ မကိုင်နိုင်တာ၊ ဒါကိုပဲ မက်ကြတာပေါ့။ လူတိုင်းကတော့ ဂျီကိုင်ချင်တာပေါ့ သူရီရယ်”

“ဂျီကိုင်ချင်ရင် ကိုင်ရမယ် ... ရော”

သူရီက ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှာ ထိုးထည့်ထား သော ဟန်းဒ်ဖုန်းကိုထုတ်ကာ သူ့ရှေ့သို့ တွန်းပေးလိုက်သည်။ သူက ဖုန်းကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လျက် ...

“ဒါ သူရီဖုန်းပဲ၊ မယူချင်ပါဘူး”

“နိုး ...။ သူရီဖုန်း မဟုတ်ဘူး။ ဟန်းဒ်ဆက်သာ သူရီ ဟန်းဒ်ဆက်ထဲ ထည့်ပေးထားတာ။ သူရီ ဟန်းဒ်ဆက် အသစ်ချိန်းလိုက်တယ်။ ဒီထဲက နံပါတ်က (xxxxx)တဲ့။ ဒါ စည်သူ ကိုင်ရမယ့်ဖုန်းပဲ”

စည်သူက အရောင်လက်သွားသော မျက်လုံးများ ခြင့် သူရီကိုကြည့်ကာ ...

“သူရီ ဝယ်လိုက်တာလား”

အဲဒီအချိန်မှာ ဟင်းပွဲတွေ့လာချသဖြင့် စကားစက ပြတ်သွားသည်။ သူရီက စည်သူ့ကို စားဟူသော သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြကာ ကိုယ်တိုင်လည်း ခူးခပ်ထည့်စားရင်းမှ ...

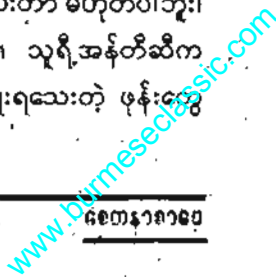
“ဖုန်းတစ်လုံး ပစ်ဝယ်နိုင်လောက်တဲ့အထိ သူရီမှာ ပိုက်ဆံ ရှိပါ့မလား စည်သူရဲ့”

“ဟင် ... ဒါဖြင့်ရင် ...”

“ငှားပေးထားတာပေါ့”

သူရီက မျက်လုံးလှန်ကြည့်ကာ မပွင့်တပွင့်ဆိုလျှင် စည်သူ့မှာ ဟာခနဲနှင့် ရှုံ့မဲ့သွားရသည်။ သူရီက စည်သူရဲ့သဘော တို့ ရိပ်မိစွာဖြင့် ...

“ငှားတယ်ဆိုတာ သူများဆီက ငှားပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပိုက်ဆံနဲ့ငှားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူရီအန်တီဆီက ငှားလာတာပါ။ သူ့ဆီမှာ ကတ်မချိုးရသေးတဲ့ ဖုန်းတွေ သုံးလေးလုံး ရှိတယ်လေ ...”

အဲဒါ သူ့ဆီက တစ်ခုတောင်းလာတာ။ လောလောဆယ် စည်သူ ကိုင်ထားပေါ့၊ နောက်တော့ ပိုက်ဆံလေးဘာလေးစုပြီး ဝယ်နိုင်ရင်တော့ ပြန်ပေးရမှာပေါ့ ...

စည်သူလည်း သိပ်သုံးမနေနဲ့ဦးလေ။ တတ်နိုင်သလောက်စုပေါ့။ သူရီလည်း မုန့်ဖိုးစုပြီး စိုက်ပေးမယ် ... ဒါမှ အဖတ်တင်မှာပေါ့ စည်သူရဲ့”

စည်သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သူရီ ပေးထား ... Nokia ဖုန်းမည်းမည်းလေးကို သဘောတကျ ကိုင်ကြည့်ရင်းမှ ...

“အင်း ... ခိုင်ခိုင်ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“ဘယ်က ခိုင်ခိုင်လဲ”

“ဪ ... အဆောင်က ကောင်မလေးကို ပြောတာပါ”

“တော်စမ်းပါ၊ ဘောင်မဝင်တဲ့ဟာတွေအကြောင်း စကားထဲထည့်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ ပြောထားမယ်နော်။ စည်သူ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကင်းအောင် ရှင်းအောင် နေပါ။ အဆကြားလိုကတော့ သူရီအဆိုးမဆိုနဲ့ ...

အဲဒီအဆောင်မှာလည်း တတ်နိုင်ရင် မနေရင်ကောင်မယ်။ တိုက်ခန်းတစ်ခုခုမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စုပြီး ငှားရမ်းပါလား”

“ဪ ... အဲဒီလိုကျတော့လည်း သိပ်အဆင်မပြေဘူးကွာ။ နေတဲ့လူကလည်း Type ချင်း ကိုက်ဦးမှ။ ဟိုကောင်တေဇာကတော့ ကွန်ဒိုမှာ အငြိမ်ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့စပွန်ဆာ မမကြီးက ငှားပေးထားတာ ...

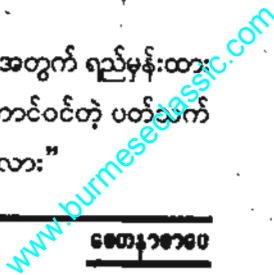
မိုက်တယ်”

စည်သူက အားကျသံကြီးဖြင့် ပြောလျှင် သူရီက မှုတ်စောင်းတစ်ချက်ထိုးရင်းမှ ...

“ဘာလဲ၊ ရှင်က အဲဒီယောက်ျားပိုင်းလုံးတွေကို အားကျနေတာလား”

“ဟာ ... အားမကျပါဘူး သူရီရာ။ အားကျရင် ကိုယ်အစောကြီးတည်းက အဲဒါမျိုးတွေနောက် ပါသွားပြီပေါ့။ ကိုယ် သူရီကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ သူရီလည်း အသိပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်တွေက give & take တွေပါ သူရီရယ်။ တစ်ယောက်လိုချင်တာကို တစ်ယောက်က ဖြည့်ဆည်းပေးပြီး အပေးအယူနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အခိုက်အတန့်ကာလ ဆက်ဆံရေးတွေပါ။ သူတို့ပတ်သက်မှုက တစ်မျိုးပါ ...

ကိုယ်တို့လို ဘဝတစ်သက်လုံးအတွက် ရည်မှန်းထားတဲ့ ချစ်သူမျိုးတွေမှ မဟုတ်တာ။ ဘောင်ဝင်တဲ့ ပတ်သက်မှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်မှလား”

စည်သူက အေးဆေးနူးညံ့စွာ ရှင်းပြရင်း အပြုံးတစ်စုံဖြင့် မေးဆတ်ပြီးမေးလျှင် သူရီသည် ကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲ နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ အသာပြုံးမိသည်။ စည်သူက သူရီပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းခပ်ထည့်ပေး၊ ရေသန့်ထပ်ဖြည့်ပေးတာတွေကို ဆက်တိုက်ပြုလုပ်ပေးနေပြီးမှ ...

“တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သူရီနဲ့ပတ်သက်ပြီး အားငယ်တယ် ... သိလား?”

“ဘာအားငယ်စရာရှိလဲ”

“ဪ ... သူရီတို့ အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့လေ။ သူရီမိဘတွေက ကိုယ့်ကို လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“သူရီ လက်ခံနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား စည်သူ”

“သူရီမှာ အဲဒီလိုအတွေးမျိုးရှိတာ ဝမ်းသာပါတယ် သူရီကိုယ် အားလည်းတက်တယ်။ စိတ်ချပါ၊ လက်ရှိအလုပ်မှာလည်း ကိုယ် အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။ ကံနဲ့မဟုတ် တစ်ခုတော့ ဖြစ်ရမယ် ...

ကိုယ့်အနားမှာ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးတဲ့ သူရီနဲ့ နေရင် ဘာမှမလိုတော့အောင် ပြည့်စုံနေပါပြီ။ စိတ်ချထားလိုက်ပြီ။ ဟုတ်လား”

“အင်း ... စိတ်ချထားလိုက်တော့”

စည်သူက ပြုံးကာ သူရီကို လက်မတစ်ချက်ထောင်ကြည့်သည်။ သူရီသည် သူ့အပြုံးကိုငေးကာ ကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ထမင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝါးစားမိသည်။ သူရီသည် တခြားမိန်းကလေးတွေလို ချစ်သူကို ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း နူးညံ့ချိုသာစွာ မဆက်ဆံတတ်ပေမယ့် သူ့ကိုချစ်သည့် အချစ်စိတ်ကတော့ ရင်ထဲမှာ အပြည့်ရှိသည် ဆိုတာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သိလေသည်။

ရင်ထဲက အချစ်ကို တကူးတက ထုတ်မပြတတ်ပေမယ့် စည်သူ့ကိုတော့ ဘဝလက်တွဲဖော်အထိ ရှည်မှန်းပြီး ချစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ်ထားခဲ့၊ ချစ်ခဲ့သော သူရီသည် စည်သူ့ကို ရိုက်သမ္ပူသော အချစ်တွေအားလုံး ဆေးထားပြီးတော့ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်တာဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ငဒိုး၊ ဒါက ဘယ်လဲ”

သူက အဖေမရှိဘူး အထင်ဖြင့် ခြေလှမ်းကို ဖြူကြွကြွလှမ်းကာ ပီတိဖြင့် လမ်းလျှောက်မည် မကြံသေး အဆုအသံကြီးက ဟိန်းထွက်သွားလျှင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မျက်နှာကို ရှုံ့မိမိသည်။ သွားပြီ၊ အဖေရစ်လျှင်တော့ အနည်းဆုံးနာရီဝက်ကြာတော့မည်။ သူက လွတ်လိုလွတ်ငြားဖြင့် အဖေဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်နှာချိုသွေးလျက် ...

“ဪ ... ဟိုဟာလေ၊ အဖေကြိုက်တဲ့ အားကစားဂျာနယ် သွားဝယ်ပေးမလို့ပါ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာမှ သွေးရူးသွေးတန်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ဂျာနယ်မှန်သမျှ ထွက်တိုင်း အိမ်လာပို့ပေးနေတာ၊ ဘယ်တုန်းက သွားဝယ်ဖူးလို့လဲ ...

မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်၊ ထိုင်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ။ ထိုင်ပါမယ် ဖေဖေ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့”

သူက ညောင်နာနာလေသံနှင့် အပိုးကျိုးကျိုး ဒီခိုင်းထိပ်မီးကာ ဆိုဖားပါ်တွင် ကုပ်ကုပ်လေး ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်ကြီး လေနေပြီဖြစ်သည်။ သူ့အဖေက သူ့ကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်ကာ ...

“ဒီမှာ ငဒိုး။ မင်း ဘွဲ့ရပြီးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဗျာ ... သိပ်မကြာသေးပါဘူး အဖေရဲ့”

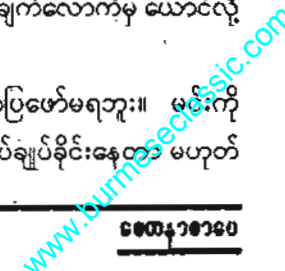
“ဘာလို့ သိပ်မကြာရမှာလဲ။ ငါ နားရင်းထအုပ်လိုက်တော့ မယ်။ ငါးလကျော်ပြီကွ၊ ငါးလကျော်ပြီ၊ သိရဲ့လား ...

အေး ... အဲဒီငါးလအတွင်းမှာ မင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ ... ပြော”

“အာ ... အကုန်ပြောရမှာလား၊ ပျင်းစရာကြီး အဖေရာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဲဒီ ငါးလအတွင်းမှာ ကျွန်တော် မကောင်းတာ မှန်သမျှ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါဘူး အဖေ”

“အေး ... မကောင်းတာတော့ မလုပ်ဘူးပေါ့က ... ကောင်းတာတွေလည်း တစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။ ကျောင်းပြီး သွားလို့ မိဘလုပ်ငန်းကို ကူပါ၊ လေ့လာပါ ဆိုတာတောင် ရုံးဘက်၊ အလုပ်ဘက်တွေကို တစ်ချက်လောက်မှ ယောင်လို့ တောင် မရောက်လာဘူး ...

မျက်နှာလေးတောင် လာပြဖော်မရဘူး။ မင်းကို လုပ်ငန်းတွေ ဦးစီးခိုင်းနေတာ၊ အုပ်ချုပ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်

ဘူး။ မိဘအလုပ်ကို သဘောတရားလေးလောက် အခြေခံ
လေးလောက်ပဲ သိအောင် လာခိုင်းနေတာ၊ လာကြည့်ခိုင်း
နေတယ် ...

မင်း ငါ့စကားကို ဖင်ကြားညှပ်လား။”

“ညှပ်ပါတယ် အဖေရ”

“ဘာကွ ! ”

“ဟာ ... အဖေကလည်း၊ အဖေမေးလို့ သားက ဖြေရတဲ့
ဟာကို”

“ဟဲ့ကောင် ... ရူးသလို ပေါသလို သူငယ်နာမစင်သလိုလို
လာလုပ်မနေနဲ့ကွ။ သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း
ခဲရာခဲဆစ် မွေးထားရပါတယ်။ ဘာမှ အသုံးမကျဘူး
အားမကိုးရဘူး ...

မအေနားကို ပတ်ချွန်ပုံရွဲလုပ်ပြီး သုံးဖြန်းဖို့လော့ဆီ
ပဲ တတ်တယ်။ မင်း တစ်လ တစ်လ သုံးတဲ့ အသုံးစရိတ်
ကို မင်း ပြန်တွက်ကြည့်စမ်း ...

ဒါတောင် ငါမသိအောင် မင်းအမေဆီက လက်သိပ်
ထိုးရတာတွေ မပါသေးဘူး ...

ငါများ ရုတ်တရက် သေသွားရင် မင်းတို့သားအစီ
တွေ ခက်မယ်”

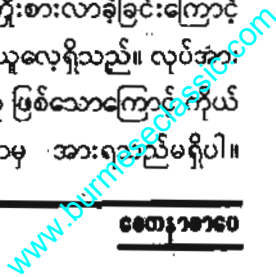
“ဟာ ... မသေနိုင်သေးပါဘူး။ အဖေက အလတ်ကြီးနဲ့
သေးတဲ့ဟာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း။ ဘာမှ
လောကအကြောင်းကို နားမလည်တဲ့ကောင်။ ဘွဲ့တစ်ခုရ
ထားပြီး ဘာမှ ရင့်ကျက်မလာတဲ့ကောင် ...

သုံးဖို့ ဖြန်းဖို့ကလွဲပြီး ဘာဆို ဘာမှ နားမလည်
တဲ့ကောင်”

သူ့အဖေရဲ့စကားလုံးတွေသာ လက်ပစ်ခုံးတွေဆို
လျှင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရစရာမရှိတော့လောက်အောင်ကို စုတ်
ပြတ်သတ် မွှေကြေမှာ ဖြစ်တော့သည်။ သူသည် အဖေကိုတော့
ငယ်ကြောက်ပီပီ ဘာမှပြန်မပြောရဲတဲ့ ခေါင်းသာငုံခံ၍ နေရလေ
သည်။ သူတို့မိသားစုမှာ သူ ငယ်စဉ်အခါက ဒီလောက် ငွေ
ကြေးကြွယ်ဝ မချမ်းသာသေး။ သူ့အဖေက အလုပ်ကို အင်မတန်
ကြိုးစားသည်။ အဖေ ခေါင်းထဲတွင် အလုပ်နဲ့အချိန်က အချိန်
ပြည့် စိုးမိုးနေတတ်ကာ အင်တိုက် အားတိုက် ကြိုးစားခဲ့ခြင်း
ကြောင့် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသည့်အခါမှာတော့
အဖေသည် ယခင်ဘဝကနှင့် မတူတော့ဘဲ များစွာချမ်းသာကြွယ်ဝ
သည် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်
ဒူးကိုယ်ချွန်ကာ အင်တိုက် အားတိုက် ကြိုးစားလာခဲ့ခြင်းကြောင့်
ဒီလိုဖြစ်လာရတာကို အဖေက အမြဲဂုဏ်ယူလေ့ရှိသည်။ လုပ်ဘက်
တန်ဖိုးကိုလည်း အမြဲဦးထိပ်ထားတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်
နှင့်နှိုင်းကာ သူ့ကိုဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ အားရသည်မရှိပါ။

အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စား၍ အမြဲတမ်း ကြိမ်းမောင်းဆူပူနေတာပဲ ဖြစ်တော့သည်။ သူကလည်း သူပင်။ အဖေရဲ့ငါးပုစွန်လုပ်ငန်း၊ ပုလဲမွေးမြူရေးလုပ်ငန်း စတာတွေကို ဘယ်လိုမှ ရင်ခွန်ခံစား ကြည့်၍ မရပါ။ တွေးလိုက်တာနဲ့တောင် ညှိစော်နံ့သည်ဟု ခံစား ရသဖြင့် ဝေးဝေးက ရှောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

အဖေမှာသာ အတွေးဖမ်းစက်ရှိလို့ကတော့ သူ့ အတွေးတွေကို ဖမ်းယူကြည့်နိုင်မည် ဆိုပါက ဘယ်လောက်တောင် များ နားရင်းအုပ်ခံရမည်ကို မသိပါ။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ ပြောနေတာတွေကို ကြားလား”

သူသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းကိုတစ်ချက်ကုတ်

ကာ ...

“ကြားပါတယ် အဖေရာ”

“အေး ... ကြားတယ်ဆိုလည်း ဒီဘက်နားကဝင်ပြီး ဟို ဘက်နားက ထွက်တာပဲ မဟုတ်လား။ ကဲ ... ပြော၊ မင်း ဘာလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ”

“ကျွန်တော် မိန်းမယူဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ မိန်းမယူမယ်လေ၊ မိန်းမယူပြီးရင် အဖေအလုပ်ထဲ ဝင်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော်တင် မကဘူး ကျွန်တော့်မိန်းမကိုပါ အဖေအလုပ်ထဲမှာ လုပ်ခိုင်းမယ် လေ ...

အဖေတောင် လူတစ်ယောက် ထပ်ရသေး။ ကျွန် တော့်အစီအစဉ် မကောင်းဘူးလားဟင်၊ အဖေ ... ဟင် ?”

ထိုအခါ အဖေက သူ့ကို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်ပြီးလျှင် ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ထွက်သွားစမ်း။ ထွက်သွားတော့ ... သွား”

“ဗျာ ... သား ပြောတာ ဘာအမှားပါသွားလို့လဲ အဖေ ရယ်”

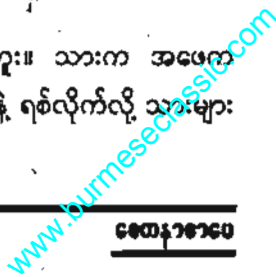
“ဟေ့ကောင် ... သွားဆိုသွား။ မင်း မျက်နှာ ငါမကြည့် ချင်ဘူး။ မင်း တော်တော်မွေးရကျိုးနပ်တဲ့ အကောင်ပါ လား ... ဟင်။ မိဘကိုတော့ လုပ်ကျွေးဖို့ မစဉ်းစားဘဲနဲ့ မိန်းမယူဖို့တော့ စဉ်းစားနေတယ် ... တောက် ...

မင်းကို မွေးရတာ ဝမ်းရေစပ်တယ်ကွ၊ နားလည် လား”

“ဟင် ... အဖေကလည်း၊ ဝမ်းရေစပ်ရအောင် အဖေလည်း ကိုယ်တိုင်မွေးထားရတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟေ့ကောင် ကျေးဇူးကန်း။ ငါ မသိဘဲနဲ့ မင်း ဖြစ် မလာဘူးကွ၊ နားလည်လား”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ သိပါဘူး။ သားက အဖေက အဖေရဲ့ချက်တော်ကို လက်တော်နဲ့ ရစ်လိုက်လို့ သားများ ဖြစ်သွားတာလားလို့ ...

သားကိုရရှိ အဖေ တော်တော်ကြီးစားခဲ့ရလို့လားဟင်”

အဲဒီမေးခွန်းကိုတော့ သူ့အဖေက ပါးစပ်က မဖြေတော့ပါ။ သူ့ကိုကန်ဖို့ ခြေထောက်ကို မလိုက်တာနှင့် သူကလည်း အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေသူပီပီ ဖျတ်ခနဲ ထပြေးပြီးသား ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ထဲမှ အမောတကော ထပြေးလာရင်း ခြံထဲမှာ ရပ်ထားသော ကားပေါ်တက်ကာ အမြန်မောင်းထွက်လာရသည်။ အခုမှပင် အသက်ကို ဝဝရှူရတော့တာ ဖြစ်လေသည်။ သူက ကားမောင်းရင်းမှနေ၍ လေတချွန်ချွန်ဖြင့် ချစ်သူနှင့်ချိန်းထားရာသို့ အမြန်မောင်းလာရသည်။

စန္ဒီနှင့် ချိန်းထားသော ကော်ဖီဆိုင်လေးသို့ ရောက်လျှင် စန္ဒီက အရင်ကြိုရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်ကောက်သော အမူအရာ မရှိပါ။ သူ့ရဲ့ချစ်သူလေး စန္ဒီသည် ရုပ်ချောသလောက် သဘောမနော အလွန်ကောင်းကာ သူ့အပေါ်တွင်လည်း ထင်ထားတာထက် နားလည်ပေးနိုင်သောသူ ဖြစ်လေသည်။ စန္ဒီကား ခါးထိလှသော ဆံနွယ်ရှည်ကြီးများဖြင့် ဖယောင်းရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်း လှပသူဖြစ်သည်။ စကားပြောလျှင် တိုးတိုးသက်သာ နူးညံ့လျက် ယဉ်စေ့ရှိသူလေး ဖြစ်သည်။

သူ ဝင်လာတာမြင်လျှင် စန္ဒီက ပြုံးကာ ခေါင်းလေးဆတ်ပြသည်။ သူက စန္ဒီရဲ့ဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်လျက် ...

“ဝိုး ... စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား စန္ဒီ၊ ဆော့ရိုးကွာ၊ အိမ်ကထွက်ခါနီးကျမှ ဘိုးတော်နဲ့ တိုးနေလို့ ...

ရစ်နေတာနဲ့ မနည်းလွတ်အောင် ပြေးလာရတယ်”

စန္ဒီက သူ့ရှေ့မှာချထားသော အအေးပန်ခွက်ကို သူ့ရှေ့သို့ တွန်းပို့ပေးရင်းမှ အေးဆေးသော အပြုံးလေးနှင့် ငေးကြည့်ကာ ...

“အမောပြေ သောက်လိုက်ဦး မောင်။ ကိုယ့်အဖေနဲ့ကိုယ်လည်း အဆင်ပြေပြေ နေမှပေါ့ မောင်ရယ်။ မိဘတွေနဲ့ အတိုက်အခံ မလုပ်ပါနဲ့”

သူက စန္ဒီရဲ့ဖျော်ရည်အေးအေးကို အားရပါးရတစ်ကုဉ်ကမေ့ပြီးမှ စန္ဒီကို ပြုံးပြီးငေးကြည့်မိသည်။ စန္ဒီရဲ့လေသံနဲ့အေး စကားများသည် ဖျော်ရည်အေးအေးလေးလိုပင် သူ့နားထံသို့ ရျှံမြဲအေးဆေးစွာ နားကြောထဲစိန်လျက် ဖြတ်စီးဆင်းသွားကြသည်။ (အဖေရဲ့စကားသံတွေနဲ့တော့ ကွာလိုက်တာ) သူတို့ယောက်ျားလေးတွေသည် မိန်းကလေးတွေ ပွစ် ပွစ် လုပ်တာကို ခံနိုင်ရည်မရှိမယ့် လေသံရျှံရျှံအေးအေးလေးဖြင့် နားဝင်အောင် ငြောတာကိုတော့ အင်မတန် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်ကြပါသည်။ ကိုယ့်ရဲ့အဆင်မပြေမှုတွေကို ချစ်သူက နားလည်လက်ခံပေးကာ ပြုံးပြီး နှစ်သိမ့်အားပေးတာလောက် ကြည်နူးဖို့ကောင်းတာ မရှိတော့ထင်သည်။

သူက စန္ဒီရဲ့ လက်ချောင်းလေးများကို ဆွဲယူဖုတ် ညှစ်လိုက်ပြီးမှ ...

“အလိုက်အခံ မလုပ်ပါဘူး၊ စန္ဒီရာ၊ အကိုက်ကို မလုပ်ရ ဘူး၊ အခံချည်းပဲ၊ မောင်က အမြဲခံဘက်ကချည်း”

စန္ဒီက သူ့စကားကို သဘောကျသလိုဖြင့် အသာ ရယ်မောကာ သူ့ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်သည်။

“မောင်ရယ် ... ကိုယ့်ကိုမွေးထားတဲ့ ကိုယ့်မိဘပဲဟာ၊ ဘာပဲပြောပြော သည်းခံရမှာပေါ့။ ကိုယ့်အဖေစကားကို နားထောင်ရမှာပေါ့”

“ဟာကွာ ... သူကပါ မတော်ရသေးတဲ့ ယောက္ခထီးကြီး ဘက်က ပါနေပြန်ပြီ။ စန္ဒီပဲ စဉ်း စားကြည့်ကွာ။ ဘွဲ့ရတာ မှ မကြာသေးဘူး။ အလုပ်ထဲဝင်ဖို့က ပြောနေပြီ။ ဒီသား လေးတစ်ယောက်ရှိတာ အလှကြည့်ထားမယ်တော့ စိတ် မကူးဘူး၊ ခိုင်းစားဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစားနေတယ်”

“မောင်ကလည်းကွယ်၊ အဲဒါတွေပေါ့ mature မဖြစ်သေး ဘူးဆိုတာ။ မောင့်အဖေလည်း သားယောက်ျားလေးတစ် ယောက် မွေးထားတာ၊ အားကိုးချင်မှာပေါ့ မောင်ရဲ့။ အူ များတွေဆို ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတည်းက ကျောင်းတစ်ဖက် နဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြတာ ...

စန္ဒီကလည်း မောင့်ကို အလုပ်လုပ်စေချင်တာခဲ မောင်ရေ”

“ဟာကွာ ... သူများတွေနဲ့ မနှိုင်းယှဉ်စမ်းပါနဲ့။ လူတွေ မှာ ကံချင်းမတူကြဘူး၊ အကျိုးပေးချင်း မတူကြဘူး စန္ဒီ ရဲ့။ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးနေရမယ့် လူတွေရဲ့ ကံဇာတာက ငြိမ်းငြိမ်းလေး နေကြတာ ...

ကိုယ့်ဘဝက နေလို့ရလို့ နေတာပဲကွာ၊ သူများတွေ က နေလို့မရလို့ မနေဘဲ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ အလုပ် လုပ်ကြရတာ။ တချို့လူတွေက အဲဒါ မနာလိုလိုပြောကြ တာ။ အလုပ်လုပ်ဖို့ လိုတဲ့လူက လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ။ မလိုတဲ့လူက မလုပ်ဘူးပေါ့ ...

မောင်လည်း တစ်သက်လုံးကြီးတော့ ဒီလို ဘယ်နေ မလဲ လုပ်မှာပေါ့။ အခုဟာက အဖေက နေ့တိုင်းညှော် စီးရီးထုတ်နေတော့ တကယ်လေတယ်”

“စောစောစီးစီး လောကကို ရင်ဆိုင်တော့ စောစောစီးစီး အတွေ့အကြုံရှိတာပေါ့ မောင်ရယ်”

“အေးကွာ၊ စန္ဒီ ပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းတော့ ရင်မဆိုင်ချင်ပါဘူး”

သူက စန္ဒီဘက်ကို ယိမ်းကာ ခပ်ချွဲချွဲပြောလိုက် နှင် စန္ဒီက သူ့ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်ကာ ...

“တစ်ယောက်တည်း ရင်မဆိုင်ချင်လို့ ဘယ်နှယောက်ရှင် ဆိုင်ချင်လို့လဲ”

“ဪ ... စန္ဒီနဲ့အတူတူ ရင်ဆိုင်ချင်တာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်: ... တော်ပါနော်၊ အလုပ်ကဖြင့် မရှိဘဲနဲ့။”

“ဟာ ... အလုပ်က အခုလုပ် အခုရပါတယ်ကွာ။ မိန်းမက အခုယူချင်လို့ အခုရတာမှ မဟုတ်တာ ...

ကိုယ် စန္ဒီနဲ့ အတူတူ နေချင်ပြီကွာ။ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြရအောင်လေနော် စန္ဒီ”

စန္ဒီက သူ့ကို ရီစေစေ မျက်လုံးလေးများဖြင့် ငေးကြည့်ကာ ...

“မောင်ရယ် ... လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ စဉ်းစားပါဦး။ မောင်မိဘတွေက စန္ဒီနဲ့ မောင်ကို သဘောတူမှာတဲ့လားဟင်”

ဒီလိုကျကော့လည်း သူသည် စန္ဒီရဲ့ အပြောလေးကို သနားကာ ကရုဏာသက်သွားပြန်သည်။ စန္ဒီတို့မိသားစုက သိပ်ပြည့်စုံရာသည် မဟုတ်ပေ။ စန္ဒီမှာက အမေမရှိတော့ပဲ အဖေကလည်း နောက်အိမ်ထောင်နှင့်ဖြစ်ကာ စန္ဒီက အဒါအပျိုကြီးနှင့် နေရသူဖြစ်သည်။ စန္ဒီက ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခုက ဝန်ထမ်းဖြစ်လျက် သင်တန်းမှာ သူနဲ့ဆုံတွေ့ ချစ်ကြိုက်ခဲ့သူများ ဖြစ်ပါသည်။ ပြောရလျှင်တော့ သူနဲ့ စန္ဒီတို့ရဲ့ အခြေအနေမှာ ထော်တော်ကွာခြားသည်ဟု ပြော၍ရသည်။ စန္ဒီသည် ထူးခြားသော ဘဝပေးကုသိုလ်အရ အင်မတန် ကြည့်ကောင်းသော ရုပ်ရည် ရူပကာလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားရုံမှလွဲ၍ ဘာမှတော့ မက်စရာမရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။

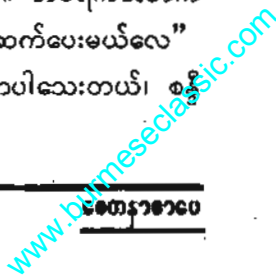
သို့သော် သူက စန္ဒီကို အင်မတန်ချစ်သည်။ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ကို ချစ်သည်။ သူသည် ဘဝအလည်း ဘာကိုမှ သိပ်အလေးအနက် မထားပါ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဖြတ်ကျော်လိုသူ ဖြစ်လေရာ ကိုယ်အကယ်ချစ်သောသူကို တွေ့ရတဲ့အခိုက်မှာလည်း အားလုံးအဆင်ပြေနေသူပီပီ စောစောစီးစီး လက်ထပ်လိုလှပြီဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ စန္ဒီက အောက်သက်ကြောသူလေးဖြစ်၍ သူ့မိဘတွေကလည်း အလည်လက်ခံနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား၍ ဖြစ်ပါသည်။

သူက စန္ဒီရဲ့လက်ကလေးကို ကြင်နာစွာနှင့် ဆုပ်ကိုင်မိကာ ...

“သဘောတူမှာပါ စန္ဒီ၊ စန္ဒီက မောင်ထက်တောင် လိမ္မာသေးတာပဲဟာ။ ပြီးတော့ မောင်မိဘတွေက အဆင့်အတန်းခွဲခြားတဲ့စိတ်မျိုး မရှိပါဘူး။ မောင်အဖေဆိုရင် မရှိတဲ့ဘဝက ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ရတာဆိုတော့ မရှိလို့လည်း သူက အထင်မသေးဘူး၊ မနိမ့်ဘူး ...

မရှိတဲ့လူတွေဆို ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိအောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးတယ်၊ အဲလိုပဲ စန္ဒီကိုလည်း အလုပ်လုပ်တဲ့သူဆိုတော့ အဖေက သဘောကျမှာပါ။ တစ်ရက်လောက် မောင်အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား။ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ”

“ဆို ... နေပါဦး မောင်ရယ်။ စောပါသေးတယ်၊ စန္ဒီမလိုက်ရဲသေးပါဘူး။”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်တော့ လိုက်မှာလဲ၊ ပြော”

“အင်း ... နောက်တော့ လိုက်မှာပေါ့ မောင်ရဲ့။ မောင်သာ မောင်အိမ်နဲ့ အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပါ မောင်ရယ် အလုပ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားပါ”

“စဉ်းစားပါတယ်ကွာ၊ စဉ်းစားပါတယ်။ စန္ဒီကို တစ်မေးပါဦးမယ်၊ စန္ဒီ မောင်ကို လက်ထပ်ချင်စိတ်ရော ခြံလားဟင်”

သူ့အမေးကြောင့် စန္ဒီက သူ့ကို မျက်လုံးညှိကြီးနူးဖြင့် အသာကြည့်ကာ သက်ပြင်းနုနုလေးကိုချသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်တွေကို သူ့မက တစ်ပြန် ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်လာပါသည်။

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ မောင်ရယ်။ အဲဒီစကားစန္ဒီအချစ်ကို မယုံဘူးလို့ သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောလိုက်တာနဲ့ မတူဘူးလား”

“မဆိုဘူးလေ စန္ဒီ။ စန္ဒီ ချစ်တာကို ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဆိုတာ ဒွန်တွဲနေတယ်တာမှ မဟုတ်တာ ...

အချစ်ကို တစ်မျိုးဆုံးဖြတ်ပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း တစ်မျိုးဆုံးဖြတ်ကြတာတွေလည်း ရှိတာပဲလေ”

စန္ဒီက ဒီတစ်ခါတော့ သူ့စကားကို သဘောကျ

ဖြင့် ပြုံးကာ ...

“မောင်က စကားတွေ တတ်နေလိုက်တာ။ အဲလို မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်။ မောင်လည်း အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး မဟုတ်လား ...

စန္ဒီတို့ အသက်အရွယ်တွေက နေမယ်ဆိုလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရတဲ့အရွယ်တွေပါ။ ဒီအချိန်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်နေဖို့က အဓိကပဲ မဟုတ်လား ...

ကဲပါ မောင်ရယ်။ မောင်သာ မောင်အဖေနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပါ။ စန္ဒီက မောင်ကို အားကိုးချင်တဲ့ သူပါ။ ဟင်း ... မောင်ကတော့လေ သူ့များတွေက ဒီအရွယ်မှာ ပျော်လို့ ပါးလို့ ကဲလို့ ကောင်းတုံနန်း၊ မောင်ကျမှပဲ အိမ်ထောင်ကျချင်နေရတယ်လို့”

“အဲဒါ ... မင်းကို တကယ်ချစ်လို့ တန်ဖိုးထားလို့ပေါ့ စန္ဒီ”

“ဟင်း ... သူပဲ အပြောကောင်း”

“ကဲ ... စန္ဒီ၊ သောက်စရာရှိတာ သောက်ပြီးရင် ဒဂုံစင်တာ သွားရအောင်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မောင်”

“တစ်နေ့ကကွာ သွားရင်း လာရင်းနဲ့ ဖက်ရှင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အင်္ကျီဆင်တူလေးတွေတာ အရမ်းမိုက်တာပဲ။ အဲဒါ မဝယ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ”

“ဘာလဲဟင်၊ ပိုက်ဆံမပါလို့လား”

www.burmeseclassic.com

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ငုတ်မတစ်ယောက်ကလည်း မောင်နဲ့အတူတူ ပြိုင်တူလို မြင်တာဆိုတော့ လူဝယ်ကြ ရင်းနဲ့ သူက ရသွားတယ် ...

မောင်လည်း မိန်းကလေးနဲ့ ပြိုင်မလှချင်တာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ။ စိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒီအင်္ကျီကို မိန်းကလေး ဝတ်ရော ယောက်ျားလေးဝတ်ရော အရမ်းကြိုက်နေတာ ...

စန္ဒီဝတ်ရင်လည်း အရမ်းလှမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဟိုငုတ်မကဖြင့် လူကောင်က ခပ်ကြီးကြီးနဲ့ သူနဲ့မတော် ဘဲနဲ့ ဇွတ်ဝယ်နေတယ် ...

အဲဒါ စိတ်ထဲမှာ စန္ဒီအတွက် အကြွေးတင်နေသလို ခံစားနေရတယ်။ အခု ဆင်တူသွားဝယ်မလို့။ Nobody ဆိုင်မှာတော့ ရှိမလားဘဲ”

“ရပါတယ် မောင်ရယ်။ မဝင်ပါနဲ့၊ ပိုက်ဆံကုန်ပါတယ်။ Nobody ဆိုရင်လည်း နှစ်ထည်ဆိုရင် တော်တော်ကျမှာ”

“ဟာကွာ ... အလွန်ဆုံးကျ ခြောက်သောင်းပေါ့။ အဲလောက် ကတော့ အေးဆေးပါ။ ဘာဖြစ်လဲ၊ သွားမယ် ... လာ”

“မောင်ရယ် ... အဲဒီ ခြောက်သောင်းဆိုတာ စန္ဒီရဲ့တစ်ယ လုပ်ခနီးပါးရှိတယ်ရှင်၊ သိရဲ့လား”

“သိတော့ရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ စန္ဒီရာ၊ အဲလောက် က တွေးမနေစမ်းပါနဲ့။ ကဲ ... သွားမယ် ... လာ”

“ကျွတ် ... မောင်နဲ့တော့ ခက်တော့တာပါပဲနော်”

စန္ဒီက ညည်းညည်းညာညာလေး ပြောသော်လည်း သူနဲ့အတူ လိုက်လာပေးသည်။ သူ့လက်မောင်းကိုတွဲလျှက်၊ အလှအပ အဆန်းအပြား ပစ္စည်းတွေကို စိတ်မဝင်စားရှာသော ဒီကောင်မလေးသည် ဒီခေက်ထဲမှာတော့ တကယ့်ကို ရှားပါးအဖိုး တန် ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဟဲလေး သီချင်းထဲကလို အောက်သက်ကြေသော ကောင်မလေးကို သူက အိုဇာတာကောင်း ခို့အတွက် ရွေးချယ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

သူ့အပေါ်မှာ ဘာအရောင်မှ မပါဘဲ မြတ်မြတ်နိုး နိုးချစ်ရှာသော၊ အမြဲဂရုစိုက်တတ်သော ကောင်မလေးသည် သူ့ အတွက် ယုယမှုကောင်းတွေ ပေးလာမည့် အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း လေးအဖြစ်လည်း မျှော်လင့်ရသေးသည်။ အား ... စန္ဒီနှင့် သူ ဘဝတစ်ခုလုံး ပေါင်းဖက်ရမည့်အရေးကို သူက ရင်ဘတ်ကြီးနှင့် အပြည့် မျှော်လင့်ရင်ခုန်ပါသည်။ အဲဒီလောက်ထိ ချစ်ရပါသည် စန္ဒီ။

သူရိသည် ရေမျိုးခေါင်းလျှော်ပြီးသောအခါ လန်းဆန်းသော စိတ်တို့ဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကြမ်းတိုက်နေသော အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို ကော်ဖီတစ်ခွက် သွားဖော်ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲမှ စလောင်းကိုဖွင့်ကာ MTV လိုင်းတစ်လိုင်းကို ကြည့်ရင်းမှ စည်သူ့ထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ သူရိသည် စည်သူ့ထံမှာ ဖုန်းရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကို သိင်မခေါ်စေဘဲ ကိုယ်ကသာ ခေါ်တာများသည်။ ညဉ့်နက်နက် ဖုန်းပြောကြပို့ဆိုလျှင် သူရိက အမြဲစတင်ခေါ်တတ်သည်။ ပြောရလျှင်တော့ ရသမျှပိုက်ဆံ အဝတ်အစားဖိုးနှင့် ကုန်နေသော စည်သူ့ကို ဖုန်းဆော်လေ့ ထိမှာစိုး၍ ဖြစ်ပါသည်။

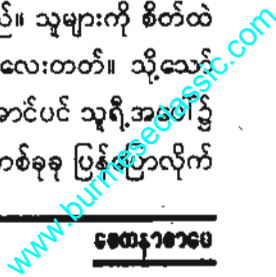
ဟော ... လိုင်းဝင်သွားပြီ။ လိုင်းက သုံးလေးချက် မြည်ပြီးနောက် တစ်ဖက်မှ စည်သူက ဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“အင်း ... သူရိ ပြော”

“ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”
 “ဘိလိယက်ခန်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့”
 “ဪ ... ဒီနေ့ ပြောတော့ ရှုတင်ရှိတယ်ဆို”
 “ဗီစီဒီရိုက်မှာပါ။ ပျက်သွားတယ်။ မနက်ဖြန်ကို ရွှေ့လိုက်တယ်လေ။ ကန်တော်ကြီးထဲမှာ။ တစ်နာရီလောက်ပြီးမယ်နဲ့တူတယ်။ သူရိ လာခဲ့ပါလား”
 “အေး ... အားရင်တော့ လာခဲ့မယ်”
 “အောင်မယ် ... အားရင်ဆိုတော့ သူရိက ဘာအလုပ်ရှိတာမှတ်လို့”
 “ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း။ ဒါ ရင်ပြောစရာလား”
 “ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်က အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ သူရိထက်တော့ သာတယ် မဟုတ်လား”
 “ဪ ... အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးကိုး”
 “နိမ်ပါကွာ ... နိမ်ပါ”

သူက လေသံပျော့လေးဖြင့် ပြောလျှင် သူရိသည် ညည်းနည်းတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ သူရိသည် ဦးထုပ်ကိုယ်ကိုယ် မညှာတမ်း ဝေဖန်ရလျှင်တော့ ပါးစပ်သိပ်စည်းစောင့်တတ်သော မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်သည်။ သူများကို စိတ်ထဲမှာ မတွေ့လျှင် ပက်ခနဲ ပြောပစ်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်။ သို့သော် ညည်းသူသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် သူရိအပေါ်၌ ညည်းခံနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူရိက သူ့ကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောလိုက်

လျှင် ဘယ်တော့မှ စုကားနိုင်မလှတတ်ဘဲ အမြဲသည်းခံလေ့ရှိသည်။ သူက သည်းခံရင်းနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့ကို အနိုင်ယူနေလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ သူ အဲဒီလို သည်းခံလေလေ ဒီယောက်ျားဟာ သူ့ရဲ့ဘဝအတွက် အသင့်တော်ဆုံးယောက်ျား ဖြစ်လေလေ ဆိုတာကို ကြာလာလေလေ လက်ခံလာရလေ ဖြစ်လေသည်။

“ဒီမှာ ... ရှင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား စည်သူ”
“ဟုတ်တယ်လေ၊ မယုံလို့လား။ ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲ”

“တော်စမ်း ... မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ယောက်ျားဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ရဲ့ ပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့နေရတာလဲ”

“ယောက်ျားကော ယောက်ျားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ယောက်ျားဆိုတဲ့နေရာမှာ တစ်ခုပိုတယ်”

“ဘာဖြစ်တယ်”

“ဪ ... ဒီလိုလေ။ ယောက်ျားဆိုတာနဲ့တင် မလုံလောက်သေးဘူး။ ယောက်ျားနောက်က ကောင်း ထည့်လိုက်ပြီး အဲလိုပြောတာ။ ကိုယ်က ယောက်ျားကောင်း။ အဲဒါဆိုဆိုလိုတာ။ ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ မိန်းမတွေနဲ့ပြိုင်ရန်မဖြစ်ဘူးကွ။ သည်းခံစိတ်ရှိတယ်၊ သိလား”

“ဪ ... အဲဒါဆို သူ့ရိုက်တော့ မိန်းမကောင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ”

“ကိုယ် အဲဒီလိုတော့ တစ်ခွန်းမှ မပြောမိပါဘူးနော်”
“တော်စမ်းပါ၊ စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ တော်လုံကိတွေကတော့ လန်းနေတာပဲနော်။ ဘီလီယက်ဝိုင်းမှာ ဘယ်လောက် ကြာနေပြီလဲ၊ မပြန်သေးဘူးလား”

“ပြန်မှာပေါ့။ ဘာလို့ ဇွတ်ပြန်ခိုင်းနေရတာလဲ။ အိမ်မှ မဟုတ်တာ ပြန်ချင်တယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုးက မရှိဘူး။ မဖြစ်သာလို့ ပြန်နေရတာပဲ ရှိတယ် ...

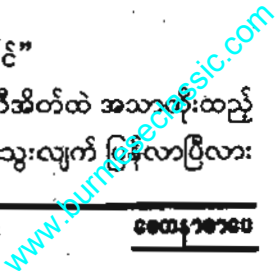
အိမ်ပြန်ရောက်လို့ အမောပြေစရာလေးလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

အဲဒီအပြောကြောင့် သူ့ရဲ့မှာ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ စိတ်မကောင်းသောကြောင့် ဘာစကားတောင် ဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပေါ်တီဂိုအောက်သို့ ထိုးရပ်လာတာက သူ့ရဲ့အဖေရဲ့ကား ဖြစ်သည်။ အဖေ ဝင်လာတာ မြင်သောကြောင့် သူ့ရိုက် စကားစဖြတ်ကာ ဇန့်ချဖို့ပြင်သည်။

“စည်သူ ညကျမှ ပြန်ခေါ်လိုက်တော့မယ်၊ အိုကေ ... ဆီးယူ”

“အင်း ... အင်း ...။ ဘိုင့် ဘိုင့်”

သူ့ရိုက် ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ အသာထိုးထည့်ထား ဝင်လာသော အဖေ့ကို မျက်နှာချိုသွေးလျက် ပြန်လာပြီလား

ဘာလားဖြင့် ရူးချင်ယောင်ဆောင်ကာ ထိုင်ရာမှ လစ်ဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် သူ့ရဲ့အဖေက ပါးသည်။ သူ့ရဲ့ကို ခပ်တင်းတင်းကြည့် လျက် ...

“ကဲ ... မိသူရီ ထိုင်စမ်းပါဦး။ ညည်းကို တွေ့ရခဲလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဒီနှစ်တော့ မိုးဦးစောကျတော့မှာပဲ။ အိမ်မှာ ထူးထူးခြားခြား တွေ့ရလို့”

“အိတ် ... ဖေဖေကလည်း သားအဖချင်းပဲ။ တွေ့ချင်ရင် အချိန်မရွေး ဖြစ်ပါတယ်။ ဖေဖေက သူ့ရဲ့ရဲ့ VIP ပါ ...

ဒီအဖေလေးတစ်ယောက် ရှိတဲ့ဟာကို ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟဲ ... ဟဲ တွေ နောက်ထားစမ်းပါဦး။ ပြီးခဲ့တဲ့လက ညည်း ဖုန်းဘောလ် ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“ရှင် ... ဟို”

သူရီသည် အဲဒီမေးခွန်းကို ရုတ်တရက် အဖြေကျပ်ကာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ အရင်လက ဖုန်းဘောလ်မှာ တစ်သိန်းရှစ်သောင်းကျော် ကျပါသည်။ ပြောရလျှင်တော့ သူ့ရဲ့ဖုန်းဘောလ်ကိစ္စများကို ဖေဖေက လိုက်သိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ မေမေကပဲ တစ်အိမ်လုံးက ဖုန်းတွေကို ဒိုင်ခံပြီး ဘောလ်ဆောင်တာဖြစ်သည်။ ကျသင့်ငွေတွေကို စုလျက် မေမေက တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားဆောင်စေလိုက်သောနည်းကိုပဲ အိမ်မှာ ကျင့်သုံးကြတာများသည်။ သူ့ရဲ့ရဲ့ဖုန်းဘောလ်တွေ များရခြင်းနဲ့ ပတ်သက်၍ မေမေက နည်းနည်းဆူသော်လည်း ဒီကိစ္စက မေမေ

စိတ်ကို သူ့ရဲ့ခေါင်းနှင့် နှစ်ခါမရွေ့လိုက်ရပါ။ အားလုံးအဆင်ပြေချောချောမောမော။ ခုတော့ ချစ်စွာသော မွေးဖခင်၏နားဝသို့ ဘယ်လိုများ ပေါက်ကြားသွားခဲ့သလဲတော့ မပြောတတ်တော့ပါ။

“ဟေ့ ... မိသူရီ။ ဘာမှ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်မနေနဲ့။ ညည်း ဖုန်းဘောလ် ဘယ်လောက်ကျသလဲဆိုတာ ငါ သိပြီးသား။ ညည်းပါးစပ်က ဖြေတာကို ကြားချင်လို့ မေးနေတာ”

“ဖေဖေကလည်း သိရက်သားနဲ့များ မေးနေသေးတယ်”

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး။ တစ်လတည်းနဲ့ နှစ်သိန်းကျအောင် များ ဘယ်တွေနဲ့ ဖုန်းပြောနေရသလဲ။ over sea တွေခေါ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ...

ငါရော ညည်းအမေရော ဒီအိမ်ဖုန်းရော၊ ရုံးကဖုန်းတွေရော အားလုံးပေါင်းတာတောင် ညည်းတစ်ယောက်စာ မရှိဘူး မိသူရီရဲ့။ ပြောစမ်းပါဦး။ ဘာအတွက်ကြောင့် ဒီလောက်ကျရတာလဲ”

သူရီသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ခေါင်းအုတ်လိုက်မိသည်။ သူ့ရဲ့အဖေက မိသူရီဟု ခေါ်ပြီဆိုလျှင် ဩဿနာတစ်ခုခု တက်ပြီဆိုတာ သဘောပေါက်ရပါသည်။ ဒီအိမ်မှာ သူ့ရဲ့ကို ဘယ်သူမှ မိသူရီဟု မခေါ်ပါ။ သူ့ရဲ့ရဲ့အမေတောင် ခေါ်ချေ။ သူ့ရီသည် ကိုယ့်ကို မိသူရီလို့ ခေါ်တာရောက်မှန်း

www.burmeseclassic.com

တာ မရှိတော့။ လူကို တစ်ဆင့်နှိမ့်၍ ခေါ်သည်ဟု အမြဲစောရသည်။ သို့သော် ခေါ်သူမှာ ကိုယ့်အဖေ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဘာမှမပြောသာပါ။

သူ့ရိုက်က လေသံပျော့ပျော့လေးနှင့်ပင် ...

“ဖေဖေကလည်း နှစ်သိန်းကျတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်သိန်းရှင်သောင်းပါ”

“ဘာတစ်သိန်းရှစ်သောင်းလဲ။ တစ်သိန်းရှစ်သောင်းနဲ့ကိုးထောင်လေ။ အတိအကျပြော။ ဒါ နှစ်သိန်းနီးပါးပဲ မဟုတ်ဘူးလား ...

ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး။ အရင်လတွေက ဒီလောက် မကျပါဘူး။ အခုကျမှ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် များနေတာလဲ”

“ဟို ... တစ်ခါတလေပါ ဖေဖေ။ ဒီလက ပြောတာနည်းနည်းများသွားလို့ပါ။ နောက်လတွေ အဲဒီလောက် မကျတော့ပါဘူး”

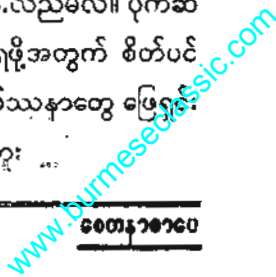
“များ၊များပါစေဦး မိသူရိ။ ညည်းတော့လား ကလေးသာဆို ငါ နားရှင်းထအုပ်ပစ်ပြီ။ ပိုက်ဆံနှစ်သိန်းဆိုတာ နည်းနည်းနောနောငွေလား။ ညည်းကိုယ်တိုင်ဖြင့် နှစ်ပြားတောင် မရှာနိုင်သေးဘဲနဲ့ ဒီလောက်ဖြုန်းတီးရလား။ ဒါ ညည်းနဲ့ ဖုန်းဘောင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ တစ်လ တစ်လ ညည်းသုံးစရာတဲ့ အသုံးစရိတ်ကို ပြန်တွက်ကြည့်စမ်းပါဦး ...

တတ်ဆီဖိုးကတင် ဘယ်လောက်ရှိမလဲ ... ဟင်။ ညည်း စားတဲ့သောက်တဲ့ ဝတ်တဲ့စားတဲ့ လည်တဲ့ပတ်တဲ့ သုံးဖြုန်းစရိတ်က ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ထင်လဲ။ ဒီလောက် သုံးနေရအောင် ညည်းကိုယ်ညည်း ပဲရစ်ဟိတ်တန်များ တင်နေလို့လား”

“အိုး ... ဖေဖေကလည်း။ သူ့ရိုက်ကို အဲဒီမိန်းမနဲ့ မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့။ အဲဒီမိန်းမက အပျက်မသာသာပါ။ သူ့ရိုက်ဖေဖေတို့ကို မိဘသိက္ခာကျအောင် ဘယ်နှခါများ လုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“အေး ... အဲလိုလုပ်လို့ကတော့ အိမ်ပေါ်ကနေတောင် တစ်ခါတည်း နှင်ချပြီးသား ဖြစ်နေပြီပေါ့။ ပိုက်ဆံဆိုတာ ပေါတိုင်း သုံးရတာ မဟုတ်ဘူး သူ့ရိုက်။ ငွေကြေးဆိုတာ ကိုယ်ကခင်မှ သူက ခင်တာ။ ဒီပိုက်ဆံတွေဆိုတာ တွင်းထဲက အလကားရတာ မဟုတ်ဘူး ...

ညည်းမိဘတွေ တစ်သက်လုံး ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကြီးဘားရှာလာရတာ။ ညည်းက ကိုယ်တိုင်မှ အလုပ်မလုပ်၊ ငွေမရှာရတော့ ငွေတန်ဖိုးကို ဘယ်နှားလည်မလဲ။ ပိုက်ဆံတွေသာ ဝင်နေတာ။ ဒီပိုက်ဆံတွေ ရဖို့အတွက် စိတ်ပင်ပန်း လှုပ်ပန်းခံရတာဟေ့ အမျိုးစုံ ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းရတာတွေ ညည်း ကာမှနားမလည်ဘူး ...

ညည်း ကိုယ်တိုင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေထားရတဲ့ ပိုက်ဆံဆိုရင် ဒီလို စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ပရမ်းပတာ သုံးချင်မလား။ ဒါကြောင့် ငွေတန်ဖိုးသိအောင် ညည်း အလုပ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားတော့ မိသူရီ”

ဖေဖေက အဲဒီလို ပြောလိုက်လျှင် သူရီရဲ့မျက်နှာကြီးမှာ ရှုံ့တွသွားရသည်။

“ဖေဖေကလည်း ဒီသမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတာကို ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးနေခိုင်းမယ်တော့ မရှိဘူး။ ခိုင်းဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစားနေတာ ...

သမီးသူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မိဘတွေဆို ဘာမှတောင် မခိုင်းကြဘူး။ စိတ်ကြိုက်ကဲ ... အလိုလိုက်ထားတာ”

“ငါကတော့ အဲဒီလို အဖေမျိုး မဟုတ်ဘူးဟေ့။ အဲလိုမိအမျိုးဖြစ်လို့လည်း ဂုဏ်မယူဘူး။ အဲဒါ သားသမီးကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး နှစ်တာ ...

လောကခံဆိုတာ အလှည့်အပြောင်း သိပ်မြန်တယ်။ ဒီနေ့ ချမ်းသာပေမယ့် နောက်တစ်နေ့ ဆင်းရဲသွားတာမျိုးလည်း ရှိနိုင်တာပဲ။ လူဆိုတာ အလုပ်လုပ်မှ တန်ဖိုးရှိတာ။ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုနဲ့ တည်ဆောက်မှ တန်ဖိုးရှိတာ ...

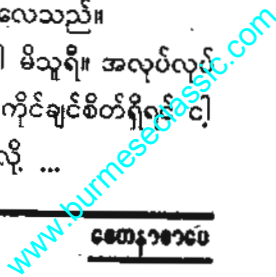
ညည်းကြည့်ရတာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေတဲ့ လူလိုပဲ”
“ဖေဖေကလည်း သမီးက အဓိပ္ပာယ်ရှိသောလူပါ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတာလဲ။ သုံးဖို့ ပြန်ဖို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာလား။ ကျောင်းပြီးတည်းက တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကားတစ်စီးနဲ့ အပြင်ထွက် လည်လိုက် ပတ်လိုက်။ စားလိုက် သောက်လိုက်။ ဖုန်းပြောလိုက်နဲ့ ဘာအကျိုးရှိလဲ ...

မိဘအလုပ်ကို ကူညီဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ ကိုယ့်အရည်အချင်းကိုတောင် ပြည့်အောင် ထပ်ဖြည့်တာမျိုးရှိလား။ တချို့က အလုပ်မလုပ်ပေမယ့် ကိုယ့်အရည်အချင်းကိုယ် ထပ်ဖြည့်တာမျိုး ရှိတယ်။ စာတွေ ဆက်သင်တယ်။ ဒီပလိုမာတွေ ယူတယ်။ ဆက်လေ့လာတယ်။ နင်က အဲဒါမျိုးတွေရော ရှိလား။ ဘွဲ့တစ်ခုတောင် မကောင်းတတ်လို့ ယူထားရတဲ့ပုံ။ ငါပြောတာ လွန်လား။ ညည်း နေပုံထိုင်ပုံတွေက လွန်လားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်”

သူရီသည် အဖေရဲ့ မဆုံးနိုင်သော ညှော်စီးရိုးတွေအောက်မှာ နားတစ်ခုလုံး ညှော်နဲ့တွေ့ ထွက်လာသလို ခံစားလာရသည်။ နေရာကနေ ထွက်ပြေးသွားချင်သော်လည်း ထပြေးပါက နောက်တစ်နာရီလောက် ဆတိုးဖြင့် အညှော်ခံရမှာ စိုးသောကြောင့်သာ အောင့်အည်းပြီး ထိုင်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အဲဒီတော့ ညည်းအချိုးတွေ ပြင်ပါ မိသူရီ။ အလုပ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားပါ။ ညည်းသာ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်ရှိရင်ငါ့အလုပ်ထဲမှာကို လုပ်စရာတွေပြည့်လို့ ...

ခရီးသွားအကျင့်စီအလုပ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်စိတ်
ဝင်စားဖို့ ကောင်းလဲ။ နေရာအနံ့သွားနေရတာ။ ညည်းလို
လမ်းများမမ လမ်းသလားမမက ဒါမျိုးကျတော့ အလုပ်နဲ့
ဆက်နွယ်နေလို့ စိတ်မဝင်စားဘူး မဟုတ်လား။”

လက်ရှိကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေတဲ့ တချို့ဝန်ထမ်းတွေ
ဆိုရင် ညည်းနဲ့ သက်တူရွယ်တူတွေ၊ ညည်းထက်ငယ်တဲ့
လူတွေတောင် ပါသေးတယ်။ သူတို့မိဘတွေလည်း သူတို့
ကို ကျွေးထားနိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံး အလုပ်လုပ်ဖို့
စိတ်ဝင်စားကြတယ် ...

တချို့က ငွေကြေးကြောင့် ထမင်းစားဖို့ တစ်ခုတည်း
အတွက် အလုပ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူ့တန်ဖိုးတစ်ခု
အတွက် အလုပ်လုပ်ကြတာ”

အဖေကတော့ Mind တွေဝင်လျက် ပြောကောင်း
ကောင်းနှင့် သူရီးကို လက်ချာတွေပေးလျက်ရှိသော်လည်း သူရီး
သည် ထိုင်နေရင်းမှ အငွေပြန်ပျောက်ဆုံးသွားချင်လောက်အောင်
စိတ်ဓာတ်တွေ ကျရလေဖူးသည်။ အဖေ ပြောနေပုံမှာ သူရီးကို
တစ်စက်လေးမှ သုံးစားမရတော့သည့်အတိုင်း။ လူငယ်သဘာဝ
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး နေတာပင်လျှင် ဧရာမအပြစ်ကြီးတစ်ခုလို
သတ်မှတ်နေတာကို စိတ်များပင် ပိန်ရသည်။ အဖေလက်ချာတွေ
မြန်မြန်ပြီးပါစေတော့ဟုသာ ဆုတောင်းနေရပါသည်။

“ငါ ပြောတာတွေ နားထဲဝင်ရဲ့လား မိသုရီ”

“ဝင်ပါတယ် ဖေဖေ”

“အေး ... အဲဒါဆို ပြန်ပြောစမ်း”

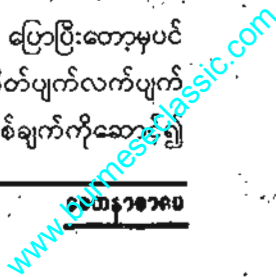
“အဓိကကတော့ ဖေဖေ သူရီးကို အလုပ်လုပ်စေချင်တာ
မဟုတ်လား”

“အလုပ်လုပ်စေချင်တာ အဓိက မဟုတ်ဘူး၊ ညည်းကို
အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနဲ့ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်တတ်တဲ့လူ ဖြစ်စေချင်
တာ။ ငွေကြေးတန်ဖိုးကို နားလည်တတ်စေချင်တာ ...

အလုပ် လုပ်စေချင်တယ်လို့ ပြီးစသွယ် မဖြေနဲ့။
အလုပ် လုပ်ပြီး ဘာမှမသိ နားမလည်ရင်လည်း အလကား
ပဲ။ လူဆိုတာ အသိမှန်မှ အကျင့်မှန်မှာ။ ညည်းတို့တစ်
တွေက စာလည်းမဖတ်ကြတော့ ခက်တယ်။ တချို့စာတွေ
ထဲမှာပါတဲ့ အတွေးအခေါ် ဗဟုသုတတွေက အရမ်းတန်ဖိုး
ကြီးတယ် ...

ခုတော့ ... ညည်းတို့တွေက အင်တာနက် ကြည့်
တယ် ကြည့်တယ် ဆိုလည်း ဘာမှ အရည်မရ အဖတ်မရ
တွေ လျှောက်ကြည့်နေတာ။ အချိုးတွေကိုပြင် မိသုရီ။
ညည်းကို ငါ စောင့်ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ ...
ဟင်”

အဖေက ကျေနပ်လောက်အောင် ပြောပြီးတော့မှပင်
ဧရာမ ထသွားတော်မူသည်။ သူရီသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်
နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ကိုဆောင်၍

မူတ်တုတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ အဖေက အဲဒီလို ပြောပြဆိုလျှင် သူ့ရဲ့ နည်းနည်းတော့ ဂရုစိုက်ရသည်။ အဖေကတော့ ပြဿနာ မရှိ။ သူ့ရဲ့ အိတ်ကပ်ထဲမှာ အမေ့ကို ထည့်ထားခြင်း ဖြစ်လေရာ ပူစရာမလိုပေ။ အဖေ ဒီလိုဆူလိုက်လျှင်တော့ သူ့ရဲ့သည် နည်းနည်း လောက် ကုပ်ကုပ်လေး နေပြလိုက်တာ...နှင့် အိုကောသွားသည်။ ပြီးတော့လည်း ဒုံရင်း ဒုံရင်း။ အင်း ... ဒါပေမဲ့ ဆင်ခြင်ရမည်။ ဆင်ခြင်မှရမည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ရဲ့ဖုန်းက ထမြည်လိုလာသည်။ Display ပေါ်မှ နာမည်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်း ခင်ဦး ဖြစ်နေသည်။ သူမကိုဆိုလျှင် သူ့ရဲ့က နာမည်မခေါ်ဘဲ ဖုန်း မင်းသမီးဟုသာ ခေါ်နေကြ ဖြစ်ပါသည်။ အခုလည်း သူ့ရဲ့ကဖုန်း ကို ဖွင့်လိုက်ကာ ...

“ပြော ... မွန်မင်းသမီး”

“ရှင် ဘယ်မှာလဲ”

“နေထိုင်ရာ ခံအိမ်တော်မှာပဲဟေ့၊ လိုရင်းကို မိန့်တော်”

“လိုရင်းကို မိန့်ရရင်တော့ ကန်ပေါင်ပေါ်ကို ကြွတော်နဲ့ ခဲပါ။ သခင်မကို ဖူးတွေ့လိုပါတယ်”

“ဖူးတွေ့လိုလည်း ညည်း ဖုန်းတော်ထဲက ငါ့ရဲ့ရုပ်ပုံလေး ကိုသာ ဖူးတွေ့လိုက်ပေတော့။ အခြေအနေ မကောင်းဘူး”

“ဘာလဲ ... နင်တို့အိမ်မှာ နာကစ်ဝင်နေလို့လား”

“ရက်စိသပါ”

“ဟာ ... ဘာဖြစ်လဲ။ အပစ်အခတ် ရပ်စဲသွားပြီ မဟုတ်လား။ လာလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကန်ပေါင်မှာ ဒီအချိန် ဗျူးကောင်းတယ်နော် ...

မျက်စိ လာဆေးလိုက် ... ဟဲ ဟဲ”

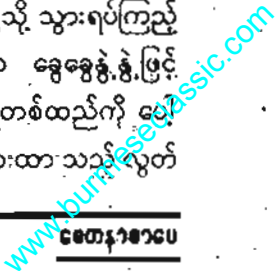
“အေး ... လာတော့ လာချင်သားဟာ။ အာရုံတွေနောက် နေတယ်။ နားတွေထဲကလည်း အခိုးတွေ ထွက်နေသလိုပဲ။ စိတ်ရှိလက်ရှိ ကားမောင်းပစ်လိုက်ပြီး ကန်လေလေး ဘာလေး ရှုလိုက်ရရင်တော့ သက်သာသွားမလားပဲ”

“ဒါဆိုရင်လည်း အချိန်မီ လိမ့်ခဲ့တော့လေ။ အာရုံတွေများ မနေပါနဲ့။ အခု ဒီခိုင်းနဲ့ပဲ ထွက်ခဲ့တော့။ ချိုင်းနင်း ပျိုင်းနင်းတွေ သိပ်လုပ်မနေနဲ့တော့”

“အေးပါ။ ကိုယ်တို့က ရုပ်ခဲလေး ရှိပြီးသားဆိုတော့ ဒီ ကိစ္စက ပူစရာမလိုပါဘူး။ ကဲ ... နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ် အတွင်း ရောက်မယ်”

“OK. C U later”

သူ့ရဲ့က ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထောင့်က ကိုယ်လုံးပေါ်မုန့်ရှေ့သို့ သွားရပ်ကြည့်လိုက်လျှင် မဟော်ဂနီရောင်ဆံကောသာတွေက ခွေခွေနဲ့နဲ့ဖြင့် ဘာပေါ်မှာပဲလျက် Baby Milo တီရှပ်အဖြူတစ်ထည်ကို ပေါ်ချိခါးပါး ဂျင်း(နံ)ကွာတားဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်စားထား သည့် လွတ်

လုပ်ပေးပါ။ သောစတိုင်လ်ကို ပြန်မြင်ရသည်။ ဆိုကေ ... ဒီလောက်ဆို လှုပ်လို့ရပါပြီ။

သူရိက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ကိုယ်နှင့်မကွာဆောင်ထားသော ဖုန်းနှင့် ကားသော့ကို ထည့်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပိုက်ဆံဆိုတာတော့ ပူစရာမရှိ။ စိတ်ထင်တိုင်း အပြင်သို့ ငေါက်ခနဲ ထွက်သွားတတ်သူဖြစ်သောကြောင့် ပိုက်ဆံတွေက ဒတ်ရှ်ဘုတ်ထဲမှာ ဆောင်ထားတတ်သည်။ အခုလည်း အဖေ ဆူလိုက်သဖြင့် စိတ်နောက်သွားသော သူရိသည် ကားပေါ်သို့တက်ကာ အင်းလျားကန်ပေါင်ရှိရာ ပြည်လမ်းသို့ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူရိက အဲဒီလိုပင်။ အဖေ ဘယ်လောက်ဆူလှ ရှေ့မှာတော့ ဟုတ်ကဲ့ပြောကာ ကွယ်တာနှင့် လုပ်ချင်ရာ လုပ်တတ်သည့် ကောင်မလေးမျိုးပဲ ဖြစ်တော့သည်။

သူရိသည် သီချင်းမြူးမြူးကို ခံစားနားဆင်ရင်းမှ ကားကို ခပ်သွက်သွက် မောင်းလာခဲ့သည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကန်ပေါင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ကားကို ပါကင်မှာထိုးခဲ့ပြီးနောက် စားသောက်ဆိုင်တန်းများ ရှိရာသို့ ခပ်အေးအေးပင်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အကြော်ဆိုင်မှာ ရောက်နေသော ဘော်ဒါတွေက သူရိ လျှောက်လာတာကိုမြင်လျှင် လက်ပြကြသည်။ ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ဝုန်းခနဲ ပစ်ထိုင်လိုက်သော သူရိကို ...

“ဗုံးမှန်လာတဲ့ အဆင်ကြီးနဲ့လားဟ။ ကဲ ... ဘာစားလဲ”
“စားချင်စိတ် မရှိသေးပါဘူး။ အေးဆေးပေါ့။ ပြီးမှမှာမယ်”

“ဘိုးတော်က ဘာတဲ့လဲ။ နင့်ကို လက်ဖက်ခြောက်ခတ်လွှတ်လိုက်တာလား”

“လက်ဖက်ခြောက်လောက်တော့ ပျင်းသေးတယ်။ ကြက်ဥတောင် ပြုတ်လို့ရတယ်ဟေ့”

“ဟင် ... ဒါနဲ့ပဲ စိတ်လေလာတာပေါ့”

“အေးဆေးပါဟာ။ ကဲ ... နင်တို့ပြောတဲ့ မျက်စိကြည်ဆေးတွေက ဘယ်မှာလဲ”

“အမယ် ... စိတ်မဝင်စားဘူး ထင်နေတာ။ စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့။ စည်သူနဲ့ကို တိုင်ပြောဦးမယ်။ ဟဲ့ ... စည်သူက လှည်းတန်းမှာ နေတာမဟုတ်လား ...

ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်ပါလား”

“အသာနေစမ်းပါဟာ။ ဒီနေရာက သူ ပါရမယ့်နေရာမဟုတ်ပါဘူး”

“အံမယ် ... အံမယ်၊ ပြတ်သားတဲ့ လေသံကြီးနဲ့။ ဘာလဲ ကျွိုင်ထားကြတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးဟာ သူ့အချိန်နဲ့သူပဲ ကောင်းတယ်ပေါ့ဟာ”

“အေး ... ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့ကတော့ ကိုယ့်အချိန်နဲ့ ကိုယ်ပဲ လှုပ်ရှားတော့မယ်”

သူရိက အဲဒီစကားကို လှမ်းပြောသော မီးမီးကို အင်းဝဲကြည့်မိကာ ...

“ဘာလုပ်ရှားမှာလဲ”

“ငါ ရန်နိုင်နောက်ကို လိုက်တော့မယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ! ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မီးမီးက မဖြေ။ ပြုံးစိစိဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြသည်။ သူရီ

က ဘူးသီးကြော်တစ်ချောင်းကို ယူစားရင်းမှ ...

“ဘာကိစ္စနဲ့ အဆောတလျင် လိုက်မှာလဲ”

“ငါ့အိမ်က ရန်နိုင်နဲ့ သဘောမတူဘူးဟာ။ သူကလည်း ဇွတ်ပူဆာတယ်ဟာ။ ငါကလည်း မခွဲနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ သူ့နောက်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ပေါ့။ အဲဒါပဲ”

“နင် သေချာစဉ်းစားပြီးပြီလား မီးမီး”

“ချစ်သူနောက်ကိုလိုက်တာ သေချာစဉ်းစားစရာ လိုလို့လား”

မီးမီးရဲ့အပြောက သူရီကို တွေခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ မီးမီးရဲ့ရည်းစားကလည်း ပိုက်ဆံချမ်းသာပေမယ့် ခပ်ဆိုးဆိုးထဲကပဲ ဖြစ်သည်။ ခပ်ဆိုးဆိုး ပေပေတေတေမို့ မီးမီးရဲ့အတွေးက ရန်နိုင်ကို သဘောမကျကြတာလည်း မဆန်းပါ။ သူရီသည် ရန်နိုင်အကြောင်းတွေးရင်းမှ စည်သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။ စည်သူ့ကို ဆိုလျှင်ရော အဖေက သဘောကျမှာတဲ့လား။ မထင်ပါ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူရီသည်လည်း မီးမီးလို ပြဿနာမျိုး နှုတ်ဆိုင်လာရကောင်းနိုင်သဖြင့် မီးမီးရဲ့ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားမိသည်။

မီးမီးက သူရီ အတွေးနက်နေမှန်း သိသဖြင့်

“အဲဒီလောက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေပါနဲ့ဟာ။

ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားကြတာပါပဲ။ ယူသော်ရ၏ပေါ့ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါကတော့ ယောက်ျားစောစော ယူတာကို အားပေးတယ်”

“ဟင်း ... နင့်ဟာကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ။ စောစောစီးစီးပဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ထားတာ ကောင်းတာပေါ့ဟာ။ အသက်ကြီးမှ ယူရတာ ပျော်စရာ သိပ်မကောင်းတော့သလိုပဲ ...

အသက်ကြီးမှယူတော့ ကလေးလည်း တန်းမွေးရတယ်၊ မမိုက်ဘူး။ ငယ်တုန်း ရွယ်တုန်း ယူတော့ အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချိန်တွေရတယ်။ ပျော်စရာ ပိုကောင်းတယ်။ ငါတော့ အားပေးတယ်”

“နင်တို့ဟာကလည်း နည်းနည်းပါးပါးလေးတောင် မစဉ်းစားကြတော့ဘူးလား”

“သုံးနှစ်သုံးမိုး ကြိုက်လာတဲ့သူတွေတောင် ကလေးတွေ ဘာတွေရမှ ကွဲသွားတတ်တာမျိုးတွေလည်း ရှိတာပဲလေ။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ စဉ်းစား စဉ်းစား ကွဲချင်ရင်လည်း ကွဲတာပဲ။ အဆင်ပြေချင်ရင်လည်း ပြေတာပဲ ...

အဲဒီတော့ ယူစရာရှိတာ ယူသာယူလိုက်၊ အဖတ်တင်တယ် ... ဟား ဟား”

ယောက်ျားတစ်ယောက်နောက် ခိုးရာလိုက်ဖို့အနေကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်း ဝယ်သလို သဘောထားပြီး ပြောနေသော မိမိကို သူရိုက ငေးကြည့်နေမိသည်။

“နင် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား။ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”
“သွားမှာတော့ ပြင်ဦးလွင်ဘက်ပေါ့။ ပြင်ဆင်စရာကတော့ ဘာမှမရှိပါဘူးဟာ။ အဓိကက ဝိုက်ဆံပဲဟာ။ ဟိုမှာ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက် ကဲကြမှာပေါ့။ ပြီးမှ ဒီကိုပြုလာပြီး ငါ့မိဘဆီမှာ အပ်မှာပေါ့။ ငါ့အဖေအမေကလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ပြန်လက်ခံ မင်္ဂလာဆောင်။ ငါတို့လည်း ရိုးမြေကျပေါင်းကြလေသတည်းပေါ့ ... ဘာလိုသေးလဲ အားလုံး အေးဆေးပါပဲ”

သူရိုက မိမိရဲ့စကားကို နှုတ်ဆိတ်ကာ ဘာမှပြောမပြောမိ။ မိမိ ပြောသလောက် လူနစ်ယောက် ပေါင်းဖက်ခြင်းဟာ လွယ်နေသလား။ ဒါဆို ဝေးကွာရတဲ့ ချစ်သူတွေ၊ အသည်းကွဲရတဲ့ နှလုံးသားတွေဆိုတာ ဘယ်မှာလာပြီး ရှိတော့မှာပါလိမ့်။

“နင် ပြောသလိုပဲ အခြေအနေတွေက လွယ်နေသလားဟာ နင်ပြောသလောက်လွယ်ရင် ဒီကမ္ဘာမှာ ဝေးရတဲ့စုံတွေ ရှိမှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒီမှာ သူရိုချမ်းစိမ့်ရဲ့။ လောကမှာ ခက်တယ်ဆိုတာ စမ်းဘူး။ လွယ်ချင်ရင် လွယ်အောင်လုပ်လို့ရတယ်။ မလုပ်ချင်လို့သာ လူတွေက ခက်နေတာ ...

မဝေးချင်ရင် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘဲ ပေါင်းလိုက်ပေါ့။ ဒီလိုပဲ ရသွားတဲ့အတွဲတွေ အများကြီး၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ မရသွားတဲ့ ကွဲသွားတဲ့ အတွဲတွေလည်း အများကြီး ...

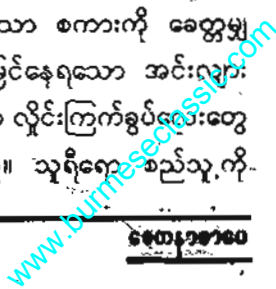
တစ်ခု စဉ်းစားရမှာက ကိုယ်သည် ဒီယောက်ျားကို တစ်သက်လုံးစာအတွက် ဝေးနိုင်လားဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝေးတာကတော့ ဘယ်သူမဆို ဝေးနိုင်ပါတယ်။ ဝေးလို့ သေသွားတာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီတော့ ဝေးနိုင်လား၊ အဝေးခံနိုင်လား ဆိုတာကို စဉ်းစားရမှာ မဟုတ်ဘူး”

မိမိက လောကအကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို နောက်ကျသလို ပြောနေတာကို သူရိုက ပြုံးတမဲ့မဲ့ ပြင် ဖိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဒါဖြင့် ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ”

“အဲဒီယောက်ျားကို တစ်သက်လုံး ချစ်နိုင်လား၊ ပေါင်းသွားနိုင်လား၊ ဒါကိုပဲ စဉ်းစားရမှာ။ အဲဒီအဖြေကိုရရင် အိုကေပြီ။ ငါကတော့ ရန်နိုင်ကို တစ်သက်လုံး ချစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ သေချာတဲ့အတွက် သူ့နောက်ကိုလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

သူရိုသည် မိမိ ပြောသော စကားကို ခေတ္တမျှ ငေးစိုက်သွားသည်။ အဝေးက လှမ်းမြင်နေရသော အင်းလျားရေပြင်ကိုကြည့်ကာ သူရိုရဲ့အတွေးတို့က လှိုင်းကြက်ခွပ်လှေတွေလို ပြေးလွှားဆော့ကစားသွားကြသည်။ သူရိုက စည်သူ့ကို

တစ်ဘဝလုံးစာအတွက် ချစ်ပါသတဲ့လား။ ချစ်သည်။ ချစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ အဲဒီအတွက် အကြောင်းပြချက် တစ်ခုကို ပေးပါ ဆိုလျှင် စည်သူဟာ သူ့ရဲ့အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း အလိုလိုက် နားလည်ခွင့်လွတ်တတ်သောကြောင့်ပဲ ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာရင်းမှ သူ့အဖေရဲ့အခြေအနေကို အကဲခတ်မိသည်။ ခြံထဲမှာ အဖေရဲ့ကားကို မတွေ့ရသော်လည်း သိပ်စိတ်မချရသေး။ တစ်ခါတလေ အဖေကားကို အပြင်မှာ ခဏလွတ်ထားတာမျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။ သူက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖုန်သုတ်နေသော မတင်စိန်ကို အဖေရဲ့လားဟု ဆေးကြည့်ပြီး မရှိဘူး ဆိုတော့မှ အသက်ဝဝရှု့ကာ အိမ်ထဲသို့ ခဲ့ရုံပင် လှမ်းခဲ့သည်။ သူ့အမေဆီမှာ ပိုက်ဆံတောင်းရမည်။ ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ စန္ဒီရဲ့မွေးနေ့ပွဲ ရှိလေရာ သူက စန္ဒီကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ထိုက်ထိုက်တန်တန်လေး ဝယ်ပေးချင်သည်။

သူ့အမေက မီးဖိုထဲတွင် အလုပ်သမားများနှင့်အတူ ညနေစာအတွက် စီစဉ်နေလေရာ သူက အဖေရဲ့ခါးကို နောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ်၊ ဪ ... ဒီကောင်လေးဟာလေ”

www.burmeseclassic.com

ချစ်မြတ်ဗွန်ဗွန်

“ဟဲ ဟဲ ... မိုင်ဒီးယား ချစ်မေမေ။ ဘာတွေချက်နေတာ တုန်း။ ပင်ပန်းပါ့မယ် မေမေရယ်။ သားအတွက် ကြက်သား ကြော်တစ်ပန်းကန်လောက်ဆို ရပါပြီ”

“အမယ်လေး ... အဖိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ကဲ ... ပူဖူးနေ အဲဒီဟင်းကို ဆီလိပ်လာရင် ရေမြုပ်အောင်ထည့်ပြီး တည့် ထားလိုက်တော့။ ကန်စွန်းရွက်နဲ့ မှိုက စားခါနီးကျမှ ကြော်မှာနော်။ ဟင်းချိုလည်း နွေးထား”

သူ့အမေက မှာစရာရှိတာတွေ မှာပြီးလျှင် မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူက အမေ့ရဲ့ခါးကို ဖက်ရင်းမှ လိုက်ပါလာပြီးနောက် သူ့အမေက သူ့အကြောင်းကို နောကျော့စွာဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲရောက်လျှင် ...

“ကဲ ... ဘာလိုချင်လို့ မအေးနားကို လာကပ်နေရတာလဲ ပြောစမ်း”

“ဟာ ... မေမေကလည်း။ သားက လိုချင်တာရှိမှ မေမေ နားကို ကပ်တာကျနေတာပဲ”

သူ့အမေက အဖိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဟူသော အပြုံးမျိုးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

“ကဲပါကွယ် ... ဘာကို အလိုရှိသလဲဆိုတာသာ မိန့်တော်မူပါ”

“ဟဲ ... မေမေကလည်း။ မေမေဆီက သား ပိုက်ဆံနည်းနည်းလောက် လိုချင်လို့ပါ”

“ပိုက်ဆံ ! ။ ကိုတစ်ပတ်ကတင် မင်း တောင်းသွားပြီးပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒီပိုက်ဆံကတင် မနည်းဘူးနော် သား”

“အာ ... အဲဒီပိုက်ဆံက သား MK မှာ Car Audio ဆင်လိုက်တာ အကုန်ကုန်သွားတယ် မေမေ။ သား မုန့်ဖိုးထဲကတောင် စိုက်လိုက်ရသေးတယ်။ အားလုံးပေါင်း ခြောက်သိန်းကျော်လောက် ကျသွားတယ်”

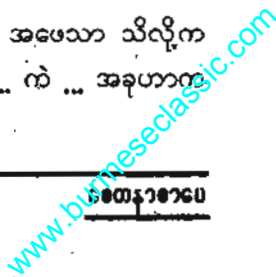
သူ့အမေက မျက်လုံးကိုပြူး၊ ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ ... “အမယ်လေး ... အဲဒီလောက်တောင် ကျရသလားဟယ်။ ဘာတွေများ ကောင်းနေလို့ ကားထဲ ကက်ဆက်တပ်တာ အဲဒီလောက်တောင် ကျရတာလဲ”

သူက သူ့အမေ့ရဲ့အပြောကို ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ အမေ့ရဲ့ပါးကို ချစ်စနိုး ဆွဲလိမ်ပစ်ရင်းမှ ...

“ကားကက်ဆက်တပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ။ Car Audio ဆင်တာလေ။ Amplifire တို့ Sup Woofer တို့နဲ့ ကားကိုယ်ထဲထဲမှာမြှုပ်ပြီး ဆင်တာ။ တချို့ဆိုရင် သိန်းရာချီပြီးတောင် ကုန်တာ ...

အနိမ့်ဆုံးက နှစ်သိန်းပဲ။ တစ်နေ့ကျမှ မေမေ့ကိုခေါ်ပြီး ကားပေါ်တင် လိုက်ဖောင်းပြဋ္ဌိးမယ်။ အသံထွက်စနစ်တွေ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲလို့”

“အမယ်လေး ... တော်ပါပြီ။ မင်း အဖေသာ သိလိုက်တော့ ပွက်လော့ညံ့တော့မှာပဲ။ ကဲ ... ကဲ ... အခုဟာက ရော ဘာအတွက်လဲ”

“ပိုက်ဆံလေး နည်းနည်းလောက်ပါ’ မေမေရာ။ ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဟင်း ... ပိုက်ဆံကလည်း တောင်းလိုက်ရတာ အမော။ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး ဘာသုံးမှာကို၊ ဘယ်လောက်တောင် ပေးရမှာမို့လို့လဲ”

“သား ကောင်မလေးမွေးနေ့ကို ပလက်တီနမ်ကြီးလေးနဲ့ လော့ဇာတ်လေး ဝယ်ပေးချင်လို့ပါ မေမေရာ”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့၊ အဲဒီလောက်တောင် ဝယ်ပေးမှာလဲ။ သူက ပူဆာတာလား။ နေပါဦး။ သားက သူ့ကို တော်တော် အရေးသယ်လှချည်လား။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း သားအဖေကို မိန်းမယူမယ်လို့ သွားပြောတယ်ဆို ...

အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ သားနဲ့က ဘယ်အခြေအနေထိ ရောက်နေကြပြီလဲ”

“အာ ... မေမေကလည်း။ မေမေစကားကြီးက ဘယ်လို ဟာမျိုးကြီးလဲ။ သားတို့က အရမ်းချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေ ပါ။ သားကတော့ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထား တယ်။ သူကတော့ သားဘက်က အသိုင်းအဝန်းကို စိုးရိမ် စိတ်ရှိနေတယ်”

“ဘာကို စိုးရိမ်နေတာလဲ”

“သူက မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး မေမေ။ အဒေါ်အပျိုကြီးနဲ့ နေတာ။ လက်ရှိမှာ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခုမှာ အလုပ် လုပ်တယ်။ သားတို့ထက် စာရင်တော့ ချို့တဲ့တယ်ပြောရ

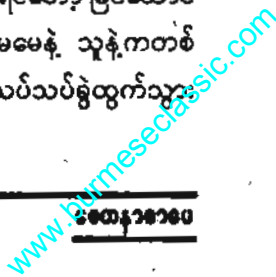
မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မေမေ သူ့ကိုမြင်ရင် ချစ်သွားမှာပါ။ သူက မေမေစိတ်ကြိုက် အလိမ္မာ အိမ်ပါမယ့် ချွေးမမျိုးလေး ပေါ့။ အေးအေးဆေးဆေး နူးနူးညံ့ညံ့နဲ့ စိတ်သဘောထား ကောင်းတဲ့သူပါ။ အောက်သက်ကြေတဲ့ ကောင်မလေးမျိုး လေးပေါ့ မေမေ”

“ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး သားရယ်။ မင်းတို့တွေ့တာက ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ။ သူ့စိတ်နေစိတ်ထား ဘာညာ ကရော သေချာအကဲခတ်ကြည့်ရဲ့လား ...

သားကို မေတ္တာစစ်နဲ့ တကယ်ချစ်တာရော ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား”

“ငြိတ် ... မေမေရယ်။ သားလည်း အပြင်မှာ သွားလာနေ တဲ့ ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီလောက်တော့ ခွဲခြား တတ်ပါတယ်။ တခြား ခပ်ကဲကဲ ခွပ်ရဲရဲ မိန်းကလေးတွေနဲ့ သူနဲ့က တခြားဆီပါ မေမေရဲ့ ...

သား ဆိုရင်လည်း အလုပ် လုပ်ဖို့၊ မိဘကို ဦးထိပ် ထားဖို့၊ ပိုက်ဆံသိပ်မဖြုန်းဖို့၊ အမြဲဆုံးမနေတာ။ သား ဈေးကြီးတာတွေ သုံးပြီးဆိုရင်လည်း သူက ကြားထဲက ရင်ဘတ်ဖိပြီး တားနေတာ။ နောက်ဆိုရင်တော့ မြင်ယောင် ပါသေးတယ်။ ဒီအိမ်မှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေနဲ့ သူနဲ့ကတစ် ဖက်၊ သားက တစ်ယောက်တည်း သပ်သပ်ခွဲထွက်သွား လိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်”

မေမေက သူ့နားရွက်ကို မနာအောင် ဆွဲလိမ့်ကာ ...
 “ကြည့်စမ်း ... ခွေးကောင်လေး။ ဒီအထိတောင် လျှောက်
 တွေးထားတယ်ပေါ့။ ကဲပါ ... မင်းသဘောနဲ့မင်း ထင်ရာ
 တွေလည်း လျှောက်လုပ်မနေနဲ့ဦး။ အတည်ရည်ရွယ်တယ်
 ဆိုရင်လည်း မေမေဆီ ခေါ်လာခဲ့ဦး။ မေမေလည်း စကား
 လေး ဘာလေး ပြောကြည့်ချင်သေးတယ်”

“သားက ခေါ်တယ် မေမေရ။ သူက မေမေတို့ကိုကြောက်
 နေတာ”

“ဪ ... မကြောက်အောင် မင်းက ဖျောင်းဖျာပြောဆို
 ပေါ့။ ကဲ ... ကဲ ... မေမေ အဝတ်ပီရိုထဲက အံဆွဲထဲမှာ
 ပိုက်ဆံရှိတယ်။ ယူသွား”

“အား ... Thanks you so much မေမေ၊ ဟဲ ဟဲ”

သူက မေမေရဲ့ပါးကို ရွတ်ခနဲနမ်းကာ ဗီရိုထဲက
 ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကိုယူလျက် အပြင်သို့ ကားနဲ့ချက်ချင်းပြန်ထွက်
 လာခဲ့သည်။ သူ ဦးတည်နေတာက ခုတလော မျက်လုံးထဲတွင်
 ဝင်ဝင်လာနေတတ်သော သတင်းစာထဲက ရတနာအရောင်းဆိုင်
 တစ်ခုသို့ သွားနေတာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုင်ထဲရောက်သွားလျှင်
 သူက ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သော ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးကို ပြုံးပြကာ ...

“ပလက်တီနမ်ကြီးမျှင်မျှင်လေးနဲ့ လော့ကတ်လှလှလေး
 တစ်ခုလောက် လိုချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လော့ကတ်က သတ်သတ်ရွေးလိုက်ပါနော်၊
 ဘယ်လိုရတနာမျိုးထဲက လိုချင်တာပါလဲရှင်”

“အင်း ... စိန်ထဲကပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်မျိုးတော့ မထင်ပါနဲ့နော်။ ကူညီပေးရ
 အောင် မေးတာပါ။ ဘယ်အသက်အရွယ်အတွက်ပါလဲရှင်။
 လက်ဆောင်ပေးမှာပါလား”

“အင်း ... မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေါ့။ အသက်အရွယ်ကတော့
 ကျွန်တော်တို့အရွယ်ပါပဲ၊ ခေတ်မီတာလေးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ဒီဘက်ကို ကြွပါရှင်။ ဒါတွေက
 ခေတ်မီဖန်စီဒီဇိုင်းတွေချည်းပါပဲ”

သူက ကောင်မလေး ခေါ်လာသော ကောင်တာဘက်
 သို့ လျှောက်လာကာ အထဲမှ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်းစီ စေ့စေ့
 စစ်စစ် ကြည့်ရှုမိသည်။ သေးကွေးသော်လည်း ခေတ်မီလှပသော
 မိန်းလော့ကတ်ပေါက်စလေးများသည် သူ့ကိုပြုံးပြပြီး ဆွဲဆောင်
 သလိုပဲဖြစ်သည်။ အဲဒီအားလုံးထဲမှာမှ သူက သစ်ရွက်ပုံသဏ္ဍာန်
 မိန်းလော့ကတ်လေးကိုတော့ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်သွားသည်။
 သို့သော် သိပ်ဆန္ဒမစောသေးဘဲ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေရာမှ အရောင်း
 ဝန်ထမ်းက သူ့အား ပြုံးပြလာရင်း ...

“သဘောကျတာရှိရင် ပြောလေ။ အပေါ်ထုတ်ပြီး ပြဖူးပါ
 မယ်။ အားခနာပါနဲ့”

“အင်း ... ဒီအသည်းပုံလေးရယ်၊ သစ်ရွက်လေးရယ်
နောက် ဟိုးအစွန်က ဂီတသင်္ကေတဟာလေးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဓဏလေးနော်”

ကောင်မလေးက သူ့ကို သုံးခုလုံး ထုတ်ပြော
တစ်ခုစီရဲ့အကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ သုံးမျိုးစလုံးကတော့ တစ်ခု
လှနေတာပင်။ စန္ဒိသာဆိုရင်ရော ဘယ်ဟာလေးကို ကြိုက်မလဲ
အသည်းပုံလေးက အချစ်သင်္ကေတဆန်သော်လည်း သစ်ရွက်
ဓတ်ထားတာလေးကလည်း လှပနေပြန်သည်။ သူက ယောက်ျား
တန်ဖိုး ဟိုရွေး ဒီရွေး လုပ်နေတာကိုလည်း နည်းနည်းတော့
ရှက်လာကာ ...

“အဟင်း ... အားလုံးက လှနေတော့ ရွေးရနည်းနည်းခင်
နေတယ်။ ဘယ်ဟာယူရမှန်းလဲ မသိဘူး”

“ရပါတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ ရွေးပါ။ အားမစရာ
ပါနဲ့”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ဘေးသို့ လူရိပ်တစ်ခုက ကျလာ
ကာ ကောင်တာပေါ်မှာ တင်ထားသော လော့ကတ်တစ်ခုကို

ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကြည့်သံနှင့်အတူ ဈေးမေးလိုက်သံကိုပါ ကြားရသည်။

“ဒါလေးက ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“ဪ ... (xxx)ပါရှင်”

“ဟုတ်လား၊ ဈေးမဆိုးဘူးပဲ၊ လှတယ်။ နော် ... ခင်ဦး”

“အေး ... နင်နဲ့ဆို အရမ်းလှမှာ”

“ဟိ ... နင် အတွေးတော်တယ်”

သူက ဘေးကစကားတွေကိုကြားလျှင် နည်းနည်း
မိမိသွားသောကြောင့် အလျင်အမြန် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အဲဒီတော့မှ သူ့မျက်မှောင်တွေက ကုတ်သွားလျက် အဲဒီတစ်ယောက်
မျက်ချင်းမှတ်မိသွားသည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက်က

သူ့အတူ ဖက်ရှင်ဆိုင်တစ်ခုမှာ အင်္ကျီဆင်တူနှစ်ထည်ကို လှဝယ်
ပြီး ဝယ်ယူပြီး ရဲသွားခဲ့သော ငနဲမလေးဖြစ်သည်။ သူသည် ဒီ

အခါတော့ အရုံးမပေးချင်တာရော၊ တစ်ချိန်က ကိစ္စကိုမကျေ
မိတာရောနှင့် ပေါင်းကာ သူ့မလက်ထဲမှ လော့ကတ်ဘူးကို

ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်လျှင် ဘယ်လိုမှ ထင်ထားဟန်မတူသော
ကြောင့် လော့ကတ်က သူ့လက်ထဲသို့ ပါလာသည်။

သူမက သူ့ကို အံ့ဩသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်

...

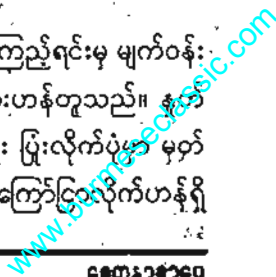
“ဟင် ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒါ ငါ ယူထားတာ”

“ဘာ ... ဘာရယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

သူမက သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်းမှ မျက်ဝန်း
က မှေးစင်းသွားကာ သူ့ကို မှတ်မိသွားဟန်တူသည်။ နတ်

ကို ကွေးညွတ်ပြီး ယောင်ယောင်မျှ မဲဖြိုး ပြုံးလိုက်ပုံမှာ မှတ်
မိဟု အမူအယာအားဖြင့် အတိအလင်း ကြော်ငြာလိုက်ဟန်ရှိ

သည်။ သူကလည်း ခပ်တင်းတင်းပင်းပင်း။ ဒီတစ်ခါတော့ အထွေထွေ စိတ်ကူးမရှိတော့ဘဲ အဲဒီလောကတံကိုပဲယူဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ကာ ကောင်တာက အမျိုးသမီးဆီ ထိုးပေးလိုက်ရင်း ...

“အစ်မ ... ဒါကို ဘောက်ချာဖြတ်ပေးပါ။ ဒါပဲ ယူပါပေါ့”

“ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ဒါဖြင့်ရင် ဒီဥစ္စာတွေလည်း သိမ်းလိုက်တော့မယ်နော်”

“ရတယ် ... သိမ်းလိုက်တော့။ ဒါပဲ ယူမယ်”

သူမက ကောင်တာကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ပုတ်ထုတ်လေသံခပ်ပြင်းပြင်းဖြင့် ...

“ဒီမှာ ... နင် အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ ငါယူမယ်ဆိုမှ ယူတာက ဘာသဘောလဲ”

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အစောတည်းက ကြည့်နေတာ။ မင်းမှာ မျက်လုံးမပါဘူးလား။ မင်းအစည်းမရှိ ကမ်းမရှိ သူများဟာကို ဝင်လုတာ”

“ဘာရယ် ... အစောတည်းက ကြည့်နေတာဆို၊ ဘာလို့ ဘေးချထားတာလဲ။ သူများယူမယ်ဆိုမှ ပြုန်းခနဲ ကောင်တာလုတာ ဘာအထာလဲ”

“ဘာအထာမှ မဟုတ်ဘူး။ အစတည်းက ငါ ကြိုက်လို့ အထဲက တမင်ရွေးထုတ်ပြီး ကြည့်နေတာ။ မင်းသာ လူ့ရေးနားလည်ရင် ဒါ သူများရွေးထားတဲ့ဟာ ဆိုတာနားလည်သိတတ်ရမှာပေါ့”

“ဘာ ! လူမှုရေး ဟုတ်လား။ ဟား ... ရယ်စရာတောင် ကောင်းနေပြီ။ ဘယ်သူက သူများယူမယ်ဆိုမှ အူယားဇားယား ကောက်လုတာလဲ ... တောက်”

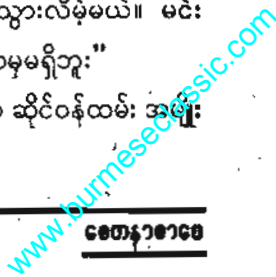
“ဟို ... ပြုဿနာမဖြစ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ဒီကမောင်လေးက အရင်ကြည့်နေတာ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ နည်းနည်းဝေခွဲရ ခက်နေလို့ပါ”

“အေးလေ ... အဲဒါကို သူများက လှတယ် ဘာညာဆိုမှ သင်းက ပြုန်းခနဲ ကောက်လုတာကို မကျေနပ်တာ ... သူများ ကောင်းတယ် လှတယ်ဆိုမှ အကောင်းထင်တဲ့လူ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကျတော့ ဘာမှရွေးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟင်း ...”

သူမက သူ့ကို နှိမ်သလိုမျိုး ပွစိ ပွစိ ရွတ်ဆိုနေတဲ့ သူက အဲဒီပုံစံကိုကြည့်ကာ အဟုတ်ကိုပဲ ဒေါသထွက်လာသည်။

“ဟေ့ ... ဒီမှာ။ မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ ကြာရင် သည်းခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာ ကုန်သွားလိမ့်မယ်။ မင်း အနေနဲ့ ငါ့ကို ဒီလိုပြောပိုင်ခွင့် ဘာမှမရှိဘူး”

သူ့လေသံမာမာကို ကြားထဲက ဆိုင်ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးက ကြောက်လာဟန်ဖြင့် ...

“မောင်လေး ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းလို့ ရပါပြီ။ ဒီထည့်မလေးလည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ အဲဒီ ဒီဇိုင်းကို ကြိုက်တယ်ဆိုရင် အစ်မတို့ဆီမှာ အော်ဒါမှာခွဲလို့ ရပါတယ်။ စိတ်တိုင်းအကျဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်”

“နေပါစေ၊ အဲဒီ အစူးကိုသာ စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟာ ... ဟိတ် ... မင်း ဘာပြောတာလဲ၊ တောက်”

သူက ပိုက်ဆံရှင်းခါနီးမှ ဒေါသတကြီး ရေရှည်လိုက်သော်လည်း သူမကတော့ လှည့်တောင်မကြည့်တော့။ အမြဲကတ်ဖွယ်ကောင်းအောင်ပင် ခါးကို တမင်လှုပ်ပြကာ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် လမ်းလျှောက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ သူသည်အလို့လိုက်ထွက်လာသော ဒေါသများကို ငရုတ်သီးစပ်သလိုလို တရားရှုတရားရှုဖြင့် ခပ်စပ်စပ် ခံစားလျက် ပိုက်ဆံကို မြန်မြန်ထုတ်ရှင်းလိုက်ရသည်။

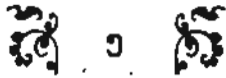
စန္ဒီအတွက် ကြည်နူးသော စိတ်လေးများတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိပေ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ကလည်း ဘယ်ဘဝက ကြီးစွာသော ရေစက်မှန်းလည်း မသိပါ။ စကားအပြောအဆို အထက်ဆီးဆန်ကာ ထောင့်မကျိုးသော အနိမိန်းမကို သူကလည်း တကယ့်ကို အ၊မေတ္တာ၊ အ၊စေတနာသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါတော့ သူမကို အနိုင်ရသွားသည့်အတွက် ကျေနပ်သည်ဟုတော့ ပြောရမည်သာဖြစ်သည်။ သူသည်

ကော့ကော့ထည့်ပေးလာသော ကိုင်းဆွဲအိတ်လေးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆွဲကာ ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ လူဝယ်ခွဲရလို့လားတော့ ဆီး လော့ကတ်လေးက သူ့စိတ်ထဲမှာ ပိုတောင်လှလာသည်ဟု ခင်မိသည်။

သန်ဘက်ခါဆိုလျှင် စန္ဒီရဲ့မွေးနေ့ ရောက်ပြီဖြစ်သည်။ လော့ကတ်လေးကို စန္ဒီရဲ့လည်တိုင်မှာ ကိုယ်တိုင်ဆွဲပေးပြီး စန္ဒီရဲ့ရွှေလည်တိုင်လေးမှာပါ အနမ်းလက်ဆောင်ပေးဦးမည် ဆိုက်ကူးထားသော သူသည် သူ့ကားမှန်ပေါ်မှာ ဆွဲထားသော မြင်လျှင်တော့ စိတ်ကူးတွေ နင်ထွက်သွားသည်။ ပိန်ပိန် ညှောင်ညှောင် အရိုးဂေါက်ဂက်နှင့် Fido Dido ရုပ်ပြောင်ပုံရဲ့ ကောက်မှာ အစူးဟု ရေးသွားသူသည် ဟိုငတီမမှလွဲ၍ တခြားသူ ဖြစ်နိုင်ချေ။

သူသည် အစအနပင် မရှိတော့သော ငတီမကို မွေလိုတွေ့ငြား ရှာဖွေရင်း တက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ပြင်းပ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

မနေ့ညက စည်သူနှင့် မိုးအလင်းပေါက် ဖုန်းဖြောင့်
 သဖြင့် ဒီနေ့မနက်တွင် သူရီ တစ်ယောက် ဆယ်နှစ်နာရီမှ အိမ်
 ရာကနီးသည်။ မိုးအလင်းပေါက် ပြောတယ် ဆိုတာကလည်း
 တခြားမဟုတ်။ စည်သူ့ကို မော်ဒယ်တစ်ယောက်နှင့် မသင်္ကာ
 သဖြင့် ရစ်ပြီး စိတ်ကောက်ရာမှ ထုံးစံအတိုင်း စည်သူက ပြန်
 ချော့၊ စိတ်ကောက်၊ ပြန်ရစ်၊ ပြန်ဖြည့် စသဖြင့် သမီးရည်းစားထံ
 ထုံးစံအတိုင်း ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်ပြီးမှ ဖုန်းချ
 တော်မူသောကြောင့် မိုးလင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီတော့ မနက်
 ခင်း အိပ်ရာမှ မနီးနိုင်တော့။ အိပ်ရာနီးလာသောအခါ ခေါင်းတွေ
 သိပ်မကြည်ဘဲ ခပ်ထိုင်းထိုင်း ဖြစ်လို့နေသည်။ ညက အဝတ်
 အစားအတိုင်း တဝါးဝါး သမ်းဝေရင်း ဆင်းလာခဲ့ရင်းမှ ထမင်း
 စားခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

သူရီကို မြင်သော ထမင်းချက် မအေးစိန်က

“သူရီ နိုးပြီလား၊ ဘာစားမလဲဟင်”
 “ဝါး ... အင်း ... ထမင်းစားချိန်တောင် ရောက်နေပြီ။
 ဘာချက်လဲ”
 “ပုစွန်တုပ်ဆီပြန်၊ ကြက်သားသုပ်၊ မရမ်းသီးထောင်း၊
 ပဲကြာဆံဟင်းချို”
 “အိုကေ ... အဲဒါပဲ စားတော့မယ်။ အဲ ... ဆယ်နှစ်တောင်
 ထိုးပြီးပြီ။ 5 Series က ကြည့်နေကျ ကိုရီးယားကားလာ
 နေပြီ။ ပုန်းကန်ပြားထဲ ဟင်းပုံပေး မအေးစိန်။ ဟင်းချိုပဲ
 သပ်သပ်ထည့်ပေးတော့။ အိမ်ရှေ့ကို လာပို့လိုက်၊ တိဗီ
 ကြည့်ရင်း စားမယ်”
 “ဟုတ် ... လာပို့လိုက်မယ်”

သူရီက အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာကာ စည်ခန်း
 ထဲမှာ TV ကို MRTV-5 မှ ကိုရီးယားကားအတွဲများ လာသော
 5 Series သို့ ဖမ်းယူလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ မအေးစိန်က
 ထမင်းလာပို့သဖြင့် ထမင်းကို အေးအေးဆေးဆေး သုံးဆောင်တော်
 မူကာ ကိုရီးယားကားကို ဖိမိန့်ကြည့်ဖြစ်လေသည်။ အဲဒီအချိန်
 မှာပဲ အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီဂိုအောက်သို့ ဖခမည်းတော်စီးနေကြကား
 ကြီးကွ ဝေါခနဲ ထိုးဆိုက်လို့လာသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာတာ
 က သူရီရဲ့အဖေနဲ့အမေ နှစ်ယောက်စလုံး ဖြစ်သည်။ ပြီးပြီးပြန်
 ပြန် ဝတ်စားတာတွေကို တွေ့ရသဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုခုမှာ
 ပြန်လာသည်ဟု ကောက်ချက်ချရသည်။

သူရိက ဆိုဖာပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်းမှ လက်တစ်ဖက် ထောင်ပြကာ ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟိုင်း ... မင်္ဂလာဆောင်က ပြန်လာကြတာလား။”

“အခုမှ နီးတာလား သူရိ”

“ဟုတ် ... မေ့ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

မေမေက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ဘာမှမပြောဘဲ အိမ်ပေါ်တက်သွားသော်လည်း သူရိအဖေကတော့ ဆိုဖာနဲ့ တစ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာမို့ သူရိ နည်းနည်းတော့ စိတ်နောက်ချင်သွားသည်။ တစ်ခုခု ပြောတော့မည် ဆိုတာကို နားလည်သောကြောင့် ဗိုက်ဆာဆာနှင့် စားနေသော ထမင်းဟင်းတို့ပင်လျှင် အရသာမရှိတော့သလို ဖြစ်သွားသည်။

“မိသူရိ”

“ရှန် ... ဖေဖေ”

“ညည်း အခုနကမှ နီးတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား။”

“နည်းနည်းတော့ ကြာပါပြီ ဖေရဲ့။”

“ဘာမှ နည်းနည်းတော့ကြာပြီ လုပ်မနေနဲ့။ ညည်းလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းကို မသိဘူး။ ပြန်မပြော နားမထောင်နဲ့ နေချင်သလိုကို နေနေတော့တာပဲ”

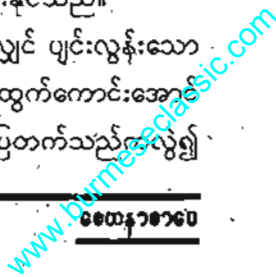
“ဖေဖေကလည်း သူရိကိုဆို အပြစ်ပဲ မြင်နေတော့တာပဲ”

“ညည်းကိုမှ ငါ အားမရတာ၊ ငါ့မိတ်ဆွေတွေရဲ့ သားသမီးတွေဆို ဘယ်လောက်တော်လဲ၊ ကဲ ... မိသူရိ၊ ရှေ့တစ်ယုတ်ကျရင် ညည်း ဂျပန်စာသင်တန်း တစ်ခုသွားတက်ရတော့မယ်။ ငြင်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ မတက်မနေရ။ ဒါ ငါ့အမိန့်ပဲ။ မနာခံနိုင်ရင် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား။ ဒါ အပြတ်ပြောတာ ...”

ညည်းကိုတော့ ပျော့ပျော့လေး ကိုင်တွယ်နေလို့ မရတော့ဘူး။

သူရိသည် ဂျပန်စာဆိုတာနှင့် မျက်လုံးတွေက ဆင်းကွင်းလောက် ပြူးထွက်လာကာ ခေါင်းကို ဆယ်ပေါင်တူနှင့် အထုခဲလိုက်ရသလို ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ လောကမှာ စာခဲ၍ စာကလေးတောင် မကြည့်ချင်သည့်အထဲတွင် သူရိမှာ ထိပ်ဆုံးကပါသည်။ စာကျက်ဖို့ ဖတ်ဖို့ မှတ်ဖို့ လေ့လာဖို့ ဆိုတာ သူရိ အပျင်းဆုံး အလုပ်တွေပင်။ ဉာဏ်ကောင်းလှ၍ ဇာတ်ခုံဆို တတ်လွယ်လှသော သူရိသည် အဖေရော အမေရော အပျင်းမကြီးပါဘဲနှင့် သူရိကျမှ ဘာကြောင့် အပျင်းဖိုးကပါလာသလဲတော့ မပြောတတ်ပါ။ ဉာဏ်သာ မကောင်းခဲ့ပါက အပျင်းကြီးသော သူရိသည် ဖျင်းတောင် ဖျင်းသွားနိုင်သည်။

ဒါကြောင့် ဖတ်ဖို့ မှတ်ဖို့ ဆိုလျှင် ပျင်းလွန်းသော သူရိမှာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကာစက အပြင်ထွက်ကောင်းအောင် Spoken and ကွန်ပျူတာလေး အယောင်ပြတက်သည်ကလွဲ၍

ဘာမှဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မသင်ခဲ့ချေ။ ကျောင်းဆက်တက်
 တော့လည်း ကျောင်းတက်တာကို အကြောင်းပြု၍ ဘာ့သင်တန်း
 မှ မတက်။ MBA တွေ၊ LCCI တွေ သူ့ရဲ့ ဘာမှစိတ်မဝင်စား။
 သူ့ရဲ့ စိတ်ဝင်စားတာသည် အချစ်၊ ကားတစ်စင်း၊ စားသောက်
 ဆိုင်ကောင်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို ဒါတွေသာ ဖြစ်သည်။ အခု
 တော့ဖြင့် ရိုးရိုး အင်္ဂလိပ်စာတောင် မဟုတ်ဘဲ သူ့ရဲ့ အင်မတန်
 မုန်းသည့် ဘူးသီးငါးပေါင်းကြော်တွေ သင်ရမည်တဲ့။

သူ့ရဲ့ ထမင်းတောင် ဆက်မစားချင်တော့ပါ။

“ဖေဖေကလည်း နေရင်း ထိုင်ရင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ ဘာကိစ္စ
 ဂျပန်စာ သင်ရမှာလဲ။ လိုလည်း မလိုဘဲနဲ့။”

“ဘာကိစ္စ မလိုရမှာလဲ။ ညည်းကို Travel Tour ဘက်ကို
 ဝင်ခိုင်းဖို့ စဉ်းစားထားတယ်။ အဲဒါ တစ်နေရာတည်းမှာ
 ဖင်မြဲမြဲ မနေတတ်တဲ့ ညည်းနဲ့ အကိုက်ဆုံး အလုပ်တစ်ခု
 ပဲ။ နောက်ထပ်ချဲ့မယ့် စည်းသည်တွေက ဂျပန်တွေများတယ်။
 အဆက်အသွယ်တွေလည်း ရထားတယ်။ ဒီတော့ ညည်း
 ဂျပန်စာ သင်ရမယ် ...

သင်တာမှ ရေရေလည်လည် ပြောတတ်အောင်
 သင်ရမယ်”

“အာ ... ဘာဆိုလဲ ဖေဖေကလည်း၊ ဂျပန်စာတတ်တဲ့
 လူတွေများ ပေါ့လို့။ စိတ်ကြိုက်ငှားလိုက်ရုံပဲ။ သမီးက
 အပင်ပန်းခံပြီး သင်စရာ လိုလို့လား။”

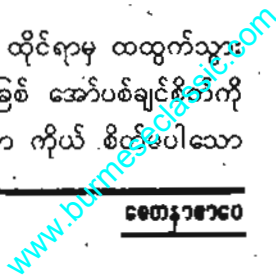
“တိတ်စမ်း ... ဖြုတ်ဦးနှောက်နဲ့ ငါ့ကို လာပြောမနေနဲ့၊
 နင် တွေးသလောက်တော့ ငါ တွေးတတ်တယ်။ ကိုယ်တိုင်
 တတ်တာနဲ့ သူများငှားထားတာနဲ့ တူမလား ...

နင့်မှာ အရည်အချင်းမရှိဘဲနဲ့ ကိုယ့်လက်အောက်
 က ဝန်ထမ်းတွေကို ဘယ်လိုအုပ်ချုပ်မှာလဲ။ ကိုယ်တိုင်က
 အားလုံးမဟုတ်တောင် သဘောတရား နားလည်ထားမှ
 အဆင်ပြေမှာပေါ့။ ဂျပန်တွေနဲ့ ဆက်ဆံမယ့် လူတစ်ယောက်
 က ဂျပန်စာတတ်ထားတာ မကောင်းဘူးလား။ အဲဒီအတွက်
 တစ်ဖက်လူက ပေးလာမယ် impression က နည်းလား ...

နင်ဟာလေ ဘယ်နေရာမှ လုံးစားလို့မရတဲ့ဟာ။
 တကယ်ကို အပျင်းကြီး အရည်ထွက်။ လျှာမရှည်နဲ့ ငါက
 သင်ဆိုသင်။ ရှေ့တစ်ပတ် စနေနေကျရင် ခြောက်မိုင်ခွဲ
 က အိမ်တစ်အိမ်မှာသင်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ။ တခြားသင်
 တန်းစားတွေလည်း ရှိတယ်။ သေချာသင်ပေးမှာ။ ပြီးရင်
 ပြန်အသုံးချရမှာ ...

တော်ရီရော်ရီလုပ်လို့ မရဘူး။ ဂျပန်အစစ်တွေနဲ့
 ပေးတွေ့မှ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်လို့ကတော့ အသေပဲ။
 ကြားလား။”

အဖေက ပြောပြီးတာနှင့် ထိုင်ရာမှ ထထွက်သွား
 သွင် သူ့ရဲ့သည် အားခနဲပဲ အာခေါင်ခြစ် အော်ပစ်ချင်စိတ်ကို
 အထူးထိန်းချုပ်ထားရသည်။ လောကမှာ ကိုယ် စိတ်မပါသော

အလုပ်၊ စိတ်မဝင်စားသောအလုပ်ကို ကိုယ့်သဘောဆန္ဒမပါဘဲ ဇွတ်အတင်းအကျပ် လုပ်ခိုင်းတာလောက် စိတ်ဆင်းရဲဖို့ကောင်း တာ မရှိဘူးဆိုတာ ကြံဖူးသူတိုင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပေလိမ့် မည်။

သူရီ တစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်တွေ အကြီးအကျယ် ကျရလေသည်။ အမေ့ကိုလည်း အားကိုး၍မရ။ အမေသည် သူရီ ကို အဖေ့လောက် မဆူမငေါက်ပေမယ့်၊ ပိုက်ဆံလိုတိုင်း ထုတ် ပေးပေမယ့် အဖေချမှတ်သော အမိန့်များကို ဘယ်တော့မှ ဆန့် ကျင်သူ မဟုတ်ပါ။ နှစ်ယောက်ပေါင်း မဆူချင်၍သာ မဆူတာ ဖြစ်ပြီး သူလည်းပဲ သိပ်ကြည့်မရဘူးဟု ထင်သည်။ သူရီသည် ထူးအိမ်သင်- သီချင်းထဲကလို ဒီအချိန်မှာ ကယ်တင်နိုင်တာ ဘယ်သူမှမရှိဟုသာ အော်ပစ်ချင်တော့သည်။

စိတ်ရှုပ်လာသဖြင့် ထမင်းတောင် ဆက်မစားတော့ ဘဲ ဒီအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ကာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်လာလျှင် ရင်ဖွင့်ဖော် တစ်ယောက်ယောက်ကို သတိရသည့် ထုံးစံအတိုင်း စည်သူရဲ့ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ စည်သူက ဖုန်းသံလေးငါးချက် မြည်ပြီးတော့မှပဲ ဖွင့်ကိုင်သည်။

“အင်း ... သူရီ ပြော”

စည်သူ အသံက အိပ်ချင်မူးတူးသံ။ ဧကန္တ အိပ်ရာ က မထသေးဘူးထင်သည်။

“အိပ်တုန်းလား စည်သူ”

“အင်း ... နီးတော့ နီးနေပါပြီ။ ပြောလေ သူရီ”

“သွားစရာမရှိရင် အပြင်ထွက်ခဲ့ကွာ။ ကန်တော်ကြီးထဲက Signature ကို လာခဲ့။ အဲဒီကျမှပဲ တစ်ခုခု စားတော့”

“အင်း ... အခုလား၊ လာခဲ့မယ်လေ။ ခဏတော့ အချိန် ပေး။ ရေတွေ ဘာတွေချိုးပြီး ရွှိုင်းနင်း ရွှိုင်းနင်း လုပ် လိုက်ဦးမယ်၊ ဖြစ်တယ်မှလား”

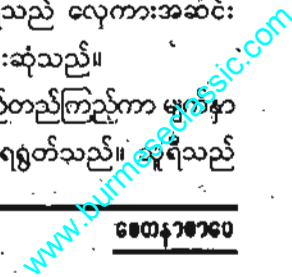
“ဖြစ်ပါတယ်၊ သူရီလည်း ရေချိုးဦးမှာ။ အိုကေ ... တစ် နာရီခွဲမှာ ဆုံမယ်။ အရင်ရောက်တဲ့လူ ဖုန်းဆက်ကြေး”

“အိုကေ ... ဆီးယူ”

သူရီက ဖုန်းပိတ်ပြီးလျှင် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ရေချိုး ခေါင်းလျှော်ပစ်လိုက်သည်။

ဆံပင်တွေလည်း ရေခြောက်အောင် သုတ်ချင်စိတ် ချင်သဖြင့် ဒီအတိုင်း အလှအပလည်း သိပ်ပြင်ဆင်ချင်စိတ်မရှိ သဖြင့် သာမန်အတိုင်း။ အဝတ်အစားကတော့ GIORDANO ဒီဇို-ရောင်အစင်းအရှည်ကို အောက်က Stocikng အနက်နှင့်တွဲ ဆက်ကာ ခါးမှာ ခါးပတ်ကြီးကြီး ပတ်လိုက်လျှင် ဒီနိုင်ကတော့ ချင်လိုရသွားပြီဖြစ်သည်။ ရှေ့ပင်းဘတ်အိတ်ကြီးကြီးလွယ်ကာ နှုတ်မျက်မှန်တပ်ပြီး ဆင်းလာသော သူရီသည် လှေကားအဆင်း အတင် ကံဆိုးစွာနှင့် ဖေဖေနှင့် ထပ်ပြီးဆုံသည်။

ဖေဖေက သူရီပုံစံကို ရွတ်တည်တည်ကြည့်ကာ မွှေကန် ချော့ရင်း “အချိုးကို မပြောဘူး”ဟု ရေရွတ်သည်။ သူရီသည်

စိတ်ကုန်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ကားပေါ်တင်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ နေ့လယ်ခင်းမို့ လမ်းရှင်းနေတာကြောင့် ကန်တော်ကြီးထဲရှိ Signature စားသောက်ဆိုင်လေးနဲ့ စည်သူထက် အရင်ရောက်လေသည်။ သူ့ရိုက် အထဲမှာ မထိုင်ဘဲ စိတ်ရှုပ်နေသောကြောင့် လေအေးအေးရှူရှိုက်ခွင့်ရသည့် Garden Bistro ဘက်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ဥယျာဉ်ထဲက နှစ်ယောက်ပိုင်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး နေ့ခက် စည်သူထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“အင်း ... သူ့ရို၊ ကိုယ် လမ်းရောက်နေပြီ၊ ကားပေါ်မှာ ရောက်နေပြီလား။”

“ရောက်နေပြီ အထဲမှာမဟုတ်ဘူး။ အပြင်ဘက်က Garden Bistro ထဲမှာ၊ ဘာစားမှာလဲ။ ကြိုမှာထားလိုက်မယ်။”

“ယိုးဒယားလမ်းကြော်ဆို ရပါပြီ”

“အင်း ... မှာထားလိုက်မယ်။ ဒါပဲနော်”

သူ့ရိုက ဖုန်းကိုပိတ်ကာ ဝိတ်တာကို ယိုးဒယားထမင်းကြော်နှင့် သစ်သီးစုံဆလပ်တစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။ ခဏတော့ စားစရာတွေ ရောက်လာပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလိုတို့ စည်သူလည်း ရောက်လာသည်။ ဆံပင်စတိုင်လ်က အိမိုစတိုင်လ် အဝတ်အစားကလည်း အိမိုဒီဇိုင်းဖြင့် လှပနေသော ချစ်ရည်းစားကို မြင်သောအခါ သောကတစ်ဝက် အေးသွားသလို ခံစားရလေသည်။

စည်သူက အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော ယိုးဒယားထမင်းကြော်ကို မြင်သောအခါ သူ့ရိုကို လက်မတစ်ချက် ထောင်ပြုလျက် ...

“Woo ! ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အဆင်သင့်ပဲ။ သင့်မိယူချစ်သူ။ မင်းရော ဘာစားနေတာလဲ။ သီးစုံဆလပ်လား။ ထမင်းစားခဲ့ပြီလား။”

“အင်း ... ထမင်းစားရတာ မျိုးမကျပါဘူးကွာ”

“ဟော ... ဘာဖြစ်ရတာလဲ။ ဒါဆို ဒီက မျိုးကျအောင် ဘယ်လိုစားရတော့မှာလဲ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် စားစရာရှိတာ စားစမ်းပါ။ ဘောင်မဝင်ပါဘူး။”

စည်သူက မပြောတော့ဘူး ဆိုသော သဘောဖြင့် နေ့နှစ်ဖက်ကို တွန့်ကာ ဇွန်းခက်ရင်းကိုင်လျက် စတင်စားဖို့ပြင်သည်။ ထမင်းတစ်လုတ်ကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ဝါးရင်းမှ ...

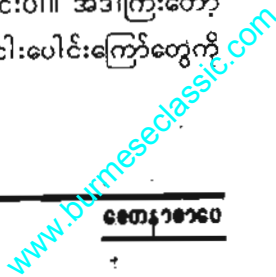
“ပြောပါဦး။ ဘိုးတော်နဲ့ တင်းလာတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။”

“သိပ်မှန်တာပေါ့။ ရှေ့တစ်ပတ်ကစပြီး ဂျပန် Speaking တက်ရမယ်တဲ့ကွာ၊ ရေလည်လေတာပဲ”

“ဂျပန်စပီကင် ! ။ ဘာလို့ တက်ရမှာလဲ”

“ခိုင်းတော့မှာလေ။ ခိုင်းတာက ခိုင်းပါ။ အဲဒါကြီးတော့ မတက်ချင်ပါဘူး။ အဲဒီ ဘူးသီးငါးပေါင်းကြော်တွေကို သင်ရမှာ စိတ်အပျက်ဆုံးပဲ ...

ဘာမှန်းမသိပါဘူး။”

“ဘာလဲ ... သူ့ရဲ့ကို ခရီးသွားအေဂျင်စီမှာ ဝင်ခိုင်းတာ မှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ စိတ်ညစ်တယ်”

စည်သူက စားလက်စခွန်းကိုချကာ သူ့ရဲ့ကို အားထဲ ပြီးလေး ပြီးပြလာသည်။

“သူ့ရဲ့ရယ် ... အလုပ် လုပ်ရမှာကို အဲဒီလောက်တောင် ကြောက်သလားဟင်”

“မကြောက်ပါဘူး။ နောက်တော့ လုပ်မှာပေါ့ကွာ။ နုနု အငယ်လေး ရှိသေးတယ်။ မိဘတွေများ ဒီသမီးလေးတစ် ယောက်တည်း မွေးထားတာ။ ငြိမ်ငြိမ်လေးထားမယ် မနဲ့ ဘူး။ ဒီအလုပ်ပဲ လုပ်ခိုင်းနေတော့တာ ...

စိတ်ကုန်တယ် တကယ်။ ယောက်ျားယူပစ်တာပဲ နားအေးမယ်နဲ့တူတယ်”

စည်သူက စားနေရင်းတန်းလန်းမှ မျက်လုံးပြူးကြည့်

ကာ ...

“ဟင် ... ဘယ်သူ့ကို ယူမှာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကို ယူရမှာလဲ။ ရှင့်ကိုယူမှာပေါ့။ ရှင့်လိုများ ပေါ့တယ်များ ထင်နေလား”

“ဟား ... စက်ကွင်းက မလွတ်ပါလား။ စိတ်ကိုလျှော့ပါ သူ့ရဲ့ရယ်။ တကယ့်တကယ်တမ်း အရေးနဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဆိုရင် မင်း ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်ရဲလို့လား”

“ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်ရဲမှာလဲ”

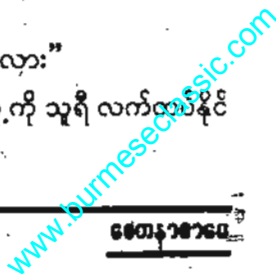
“ကိုယ် နောက်ပြီး မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးနော် သူ့ရဲ့။ တကယ်ပြောနေတာ။ တကယ် မေးနေတာ။ ကိုယ့်ကို ချိန်မှာ မင်း လက်ထပ်ရဲလား။ လက်တွဲရဲလား။ ကိုယ်နဲ့ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ရဲလား”

စည်သူက အတည်အတံ့ မျက်ဝန်းများဖြင့် လေး လေးနက်နက် မေးလာလျှင် သူ့ရဲ့ရဲ့ ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားပြီးလာသည်။ နားထဲတွင် သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်း မီးမီး ပြောဖူးသော စကားတို့ကို ချစ်ခင်နဲ့ ကြားယောင်ပြီးလာသည်။ လူတစ်ယောက်ကို တစ်သက် ဆုံးစာအတွက် ဝေးနိုင်လားလို့ စဉ်းစားရမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဝေး အာက ဝေးနိုင်တယ်တဲ့။ တစ်သက်စာလုံးအတွက် ချစ်နိုင်လားလို့ စဉ်းစားရမှာတဲ့။ ခုတော့ စည်သူက မေးလာခဲ့ပြီ။

သူ့ရဲ့အနေဖြင့် စည်သူနဲ့ တစ်ဘဝလုံးစာအတွက် ထက်မတွဲနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါ။ စည်သူ့ကို သူ့ရဲ့ ချစ်ချစ်သည်။ စည်သူသည် သူ့ရဲ့ကိုလောက် မပြည့်စုံ မကြွယ်ဝ မေမယ့် သူသည်လည်း ကြီးစားချင်စိတ်ရှိသော သူတစ်ယောက်၊ အောင်မြင်ဖို့ အလားအလာရှိသော သူတစ်ယောက်မို့ သူ့ကို သူ့ရဲ့ ဆုံးကြည်သည်။

“ပြောလေ သူ့ရဲ့။ စဉ်းစားနေရပြီလား”

“စဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူး။ စည်သူ့ကို သူ့ရဲ့ လက်ထပ်နိုင် သားပဲ”

“တကယ်လား၊ ဒါဆို ကိုယ်တို့ Plan စ, ဆွဲကြရအောင်”
“ဘာရယ် ... ! ဘယ်လို စည်သူ”

စည်သူက လေးလေးနက်နက် စကားပြောမည့်ဟန်ဖြင့် စားလက်စထမင်းကိုတောင် ရပ်တန့်ထားလိုက်ကာ သူ့ရဲ့ကိုစူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လာသည်။ သူ့ရဲ့ရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ အပြေဖျာသလို ကြည့်ရင်းမှ စကားဆက်ပြောသည်။

“သူရီ တစ်ခု စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ သူ့ရဲ့အဖေက ကိုယ်နဲ့ သူ့ရီနဲ့ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် သဘောတူမယ် ထင်လား”

အဲဒီမေးခွန်းကိုတော့ သူရီက မဆိုင်းမတွင်ပင် ခေါင်းကို ချက်ချင်းပဲ သွက်သွက်ကြီး ခေါ်ယမ်းပြမိသည်။ အဲဒီအတွက် စည်သူ့ကိုလည်း အားနာစရာလည်း မလိုပါ။ စည်သူ့ကလည်း ညှိစရာမလိုဘဲ နားလည်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူ့ရီကိုတောင် စိတ်တိုင်းမကျ အလိုမကျ ဖြစ်နေသော အဖေသည် စည်သူ့ကိုတော့ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် မော်ဒယ်လ် ဘိုင်းအနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ သဘောမတူဘူးဆိုတာ ကြိုသိနေသည်။

“သူရီလည်း သိနေတယ်နော်။ အိုကေ ... ကိုယ်လည်း သိနေတယ်။ အဲဒီအတွက် ကိုယ်တို့ဘဝအတွက် ခုချိန်ကစပြီး တော့ ပြင်ဆင်ကြစို့ သူရီ”

“ပြင်ဆင်မယ် ! ဘာကို ပြင်ဆင်မှာလဲ”

“ကိုယ်တို့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်မယ်လေ သူရီ။ တစ်နည်းဆိုသော် သူ့ရီကို ကိုယ် ခိုးပြေးမယ်”

“ခိုးပြေးမယ် !”

သူရီသည် စည်သူ့ရဲ့စကားကို သံယောင်လိုက်ရင်းမှ နောက်တစ်ခုလုံး တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ စည်သူက သူ့ရီကို ခိုးပြေးမယ်တဲ့။ အို ... တကယ်လက်တွေ့ မဟုတ်ဘဲ အသံဗြားတာနဲ့တင်ကို သူ့ရီနှလုံးသားတွေ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားကာ နှုတ်နှေးမောဟိုက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် သူရီ။ သူ့ရီကို ကိုယ် ခိုးပြေးမှာပေါ့။ ကလေးဘက်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ တစ်ပတ်လောက် သွားကြမယ်။ ကိုယ်တို့ရဲ့ ဟန်းနီးမွန်းပေါ့”

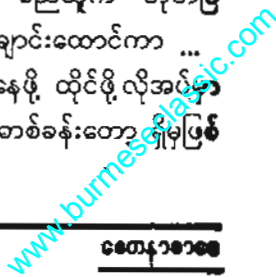
“အင်း”

သူရီသည် ရင်တဖိုဖိုဖြင့် စည်သူ့ရဲ့စကားကို အင်းအစ်လုံးသာ လိုက်နိုင်သည်။ စည်သူက သူ့ရီကို ခိုလှောင်သော နတ်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီက ပြန်လာရင် သူ့ရီကို မိဘတွေဆီ ပြန်အပ်မယ် ဆိုပါတော့။ သူ့ရီမိဘတွေက စိတ်ပြေပြီး လက်ခံမယ်လို့ ထင်လား”

ဒါ့ကိုလည်း သူရီသည် အနည်းငယ်တွေးဆကာ ခေါင်းကို အသာအသာ ယမ်းမိသည်။ စည်သူက ဟုတ်ပြီ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ ...

“ဒါဖြင့်ရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် နေဖို့ ထိုင်ဖို့ လိုအပ်မှာပေါ့။ အဲဒီအတွက် တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းတော့ ရှိမှဖြစ်မယ် သူရီ”

သူရိသည် စည်သူ့ရဲ့အပြောကို မျက်တောင်ပုတ်
ပတ်ခတ်ဖြင့် ထောက်ခံမိသည်။

“သိပ်မဝေးတော့တဲ့ ကာလမှာ ကိုယ်တို့ ပေါင်းဖက်ကြ
မယ်ဆိုတော့ ခုလောက်တည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု ဖြစ်မယ်
သူရီ။ အဓိကက ကိုယ်တို့ ပိုက်ဆံစုရမယ်။ နောက်
တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားရမယ် ...

နေရေး အဆင်ပြေသွားရင် ကျန်တာတွေကတော့
ပူစရာ မလိုပါဘူး။ သူရီကို ထမင်းနပ်မုန့်အောင်ထား
ကိုယ်ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ် ...

သူရီ ဘာမှ လုပ်စရာမလိုပါဘူး။ အဲ ... မင်းထ
ထမင်းဟင်းတောင် မချက်တတ်ဘူးဆိုတော့ ကိုယ်ကတောင်
ပြန်ချက်ကျွေးရဦးမယ်နဲ့ တူတယ်နော်”

သူရီသည် စည်သူ့ရဲ့ အပြောတွေကို နှလုံးပိတ်ပွစ်
ဆိပ်သည်အလား သိမ်သိမ်တုန်အောင်ပင် ကြည့်နူးရလေသည်။
အဲဒီအပြောကြောင့် စည်သူ့ရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ ကမ္ဘာကြီးအပြင်ဘက်
သို့ ထွက်ပြေးချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာသည်။ သူရီက စည်သူ
ကို အရည်လဲနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးကြည့်မိကာ ...

“စည်သူရယ် ... ရှင် ဒါတွေ ဘယ်တုန်းက တွေးထားတာ
လဲဟင်”

“သူရီကို တစ်သက်လုံးစာအတွက် ခွဲနိုင်လားလို့ ကိုမိ
ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိတဲ့နေ့ကပေါ့။ ကဲ ... ဘယ်လိုထိ

ဒေါ်သူရီ၊ ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်မှာလား။ ကိုယ် ကလောက
Hill Top Villa လေးကို တော်တော်သဘောကျတယ်
ကွာ ...

VCD ရိုက်တုန်းက တစ်ခါရောက်ဖူးတာ ခုထိ
သတိရတုန်း။ အရမ်းမိုက်တာ။ အဲဒီမှာ သူရီနဲ့ တစ်ပတ်
လောက် အေးဆေးသွားနပ်လိုက်ရရင် ရှယ်ပဲ။ အဲဒီကို
သွားမယ် သူရီ။ မြော် ... ကိုယ့်ဆန္ဒတွေချည်း ရှေ့တန်းတင်
ပြောနေတာ။ ကလောကို ကြိုက်ရဲ့လား”

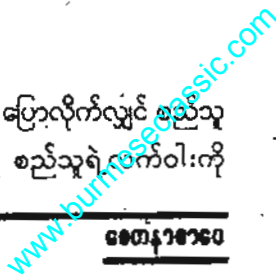
“ကြိုက်သပါ”

“ဟုတ်ပြီ။ အဲဒါဆို ဒါ အတည်ပဲ။ ကဲ ... သူရီ ဒါဆိုရင်
ကိုယ်တို့ ခုချိန်ကစပြီး အစီအစဉ်တွေ စဆွဲကြစို့။ သူရီ
အဖေ တက်ခိုင်းတဲ့ ဂျပန်စာလည်း အပျင်းပြေ သွားတက်
လိုက်ပါကွာ။ အိမ်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းထားပေါ့။
တစ်လလောက် စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ပြီးရင် ကိုယ်တို့
လစ်လို့ရပါပြီ ...

နောက်ရက်ကျရင် အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းတစ်ခုကို
သွားပြီး တိုက်ခန်းငှားဖို့ စဉ်းစားကြရအောင် ... နော်
သူရီ”

“As you like”

သူရီ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြီး မြောလိုက်လျှင် စည်သူ
က လက်ဝါးထောင်ပေးသည်။ သူရီသည် စည်သူ့ရဲ့လက်ဝါးကို

ပြောင်းခဲ့နဲ့ မြည်အောင်ပင် လှမ်းရိုက်လိုက်လေသည်။ အချစ်က ပေးသော ကြည်နူးခြင်းစွမ်းအားတွေဖြင့် သူ့ရဲ့ရင်မှာ အပျော်တွေ လှိုင်းထန်နေသည်။ သူ့ရဲ့ကို ဝေးဖို့မစဉ်းစားသော စည်သူ့ရဲ့အချစ် တွေကို တွေးမိလျှင် သူ့ချစ်ခြင်းတွေအတွက် သူ့ရဲ့မှာ တိတ်တ ဆိတ် ကျေနပ်ဂုဏ်ယူရပါသည်။

“သူ့ရဲ့ လူကြီးတွေနဲ့ တည်အောင်ပေါင်းနော်”

သူက စိုးရိမ်သလို သတိပေးလျှင် သူ့ရိုက်က မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ... “နပ်ပြီးသား”ဟု ပြန်ပြောမိသည်။ တကယ်လည်း သူ့ရိုက်က အထာကျကာ နပ်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ စွန့်စားရတော့မည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်လှုပ်ရှားကာ ရင်ခုန်နေသောကြောင့် ဂျပန်စာသင်တန်း တက်ရမှာတောင် မပျင်းတော့ သယောင် ဖြစ်သွားသည်။

အင်း ... အချစ်သည် ပျင်းနေသောစိတ်ကိုလည်း ပြောင်းလဲစေနိုင်ပါသေးသည်။

မင်းဗလသည် စာသင်ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး အပြင်ဘက်က ရွက်ကြွေတွေကို ငေးနေရာမှ ငိုချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ သားပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကလည်း တစ်ယောက်မှ ခင်စရာ မကောင်း။ အသက်ကြီးကြီးလူတွေ၊ အသက်ကြီးကြီး လုပ်ငန်း နှင်ထဲက အမျိုးသမီးတွေ စသဖြင့် သူနှင့် သက်တူရွယ်တူ တစ် သောက်မှမပါချေ။ လုံးဝပျော်ရွှင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ သူသည် သူ့အဖေရဲ့အမိန့်အရ ခြောက်မိုင်ခွဲရှိ ခြံတစ်ခြံမှာ ဂျပန်စာသင် တန်း လာတက်ရတာဖြစ်သည်။ သူ့အဖေက ရေလုပ်ငန်းတွေကို ဂျပန်တွေနဲ့ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်နေတာမို့ တစ်ချိန်မှာ ဒီအလုပ်ထဲကို ခြံစီးမည့်သူကိုလည်း ဒီသင်တန်းသို့ မတက်မနေရ အမိန့်ချမှတ် ခြိတ်တာဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဘာကြောင့်မှန်းလဲ မသိ။ သူ့ဟာသူ ခြံစီး ခြံက သင်တန်းတွေ စုံစမ်းပြီး တက်ပါမည် ဆိုတော့လည်းမရ။

www.burmeseclassic.com

ဒီသင်တန်းမှ ဒီသင်တန်း၊ သူ စီစဉ်ပေးသော သင်တန်းကိုသာ တက်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့အဖေရဲ့အလုပ်ထဲမှ လူတချို့လည်း ဒီမှာပဲတက်ကာ အဆင်ပြေသွားကြသည်ဟု ဆိုသော်လည်း မျက်စိအစာကျွေးစရာမရှိ။ သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိသော ဒီသင်တန်းကြီးကို လုံးဝမှ လုံးဝမတက်ချင်ခဲ့ပါ။ သူသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် နံနက် ၅ နာရီ ဝက်ဘုတ်ကို ငေးကြည့်နေရင်းမှ ဆရာဝင်လာတာမြင်လျှင် ကိုယ်နေဟန်ထားကို နည်းနည်းပြင်လိုက်သည်။ သူ့မှာ တော်တော် ရော်ရီလုပ်လို့လည်း မရပါ။ သူ့အဖေက ဂျပန်စကားကို ရေလည်လည် ပြောတတ်သူမို့ အဖေက သူကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးမည်ဟု မှာထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

ဂျပန်စာသင်မည့် ဆရာက သင်တန်းသားအားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ သင်တန်းသားတွေကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ခိုင်းပါသည်။ သူ့အလှည့်ရောက်၍ မတ်တတ်ထရပ်စဉ်မှာပဲ တံခါးဝမှ အဖေတကော ပြေးဝင်လာသံနဲ့အတူ Excuse me ဟူသော အသံစာစာ ကိုပါ ကြားလိုက်ရလျှင် အားလုံးရဲ့အာရုံက အပေါက်သို့ ရောက်သွားသည်။ မဟော်ဂနီရောင်ဆံပင် ဖွာဖွာကျဲ့ကျဲ့ အနက်ရောင်ဂါဝန်တို့တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ကာ အိတ်ကြီးကြီးတစ်လုံးထိုးဖိသိဖတ်သိ လွယ်ထားလျက် မျက်မှန်ကို နဖူးပေါ်မှာ ပင့်တင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဆရာကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြကာ ဝင်ခွင့်တောင်းနေသည်။

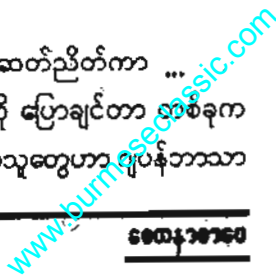
သူသည် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ အဲဒီမိန်းကလေးကို ဆွေချာစွာ မြင်လိုက်ရလျှင် ဘယ်သူဆိုတာ ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသည်။ သူနဲ့ ပြဿနာတက်လေ့ရှိသော ကောင်မလေးသာဖြစ်သည်။ ဆိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံလာပြန်သော ရေစက်ကို သူ့မှာ စိတ်များဆင် ညစ်ရလေသည်။ ဆရာက ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ကောင်မလေးက ဝင်လာကာ သူ့ဘေးကခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သော မျက်လုံးများထဲတွင် မှတ်မိသွားသော အရိပ်သဏ္ဍာန်တွေက ထင်ရှားနေသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းသာ ဆုံကြသော အကြည့်များထဲတွင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိန်ခေါ်ကြသော အဓိပ္ပာယ်တွေက ပြည့်နက်သွားကြသည်။

သူ့အလှည့် မိတ်ဆက်၍ ပြီးသွားလျှင် သူမက နောက်ဆုံးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မနာမည် သူရီချမ်းစိမ့်ပါ။ အင်္ဂလိပ်စာ အထူးပြုနဲ့ ကျောင်းပြီးထားပါတယ်။ လောလောဆယ်လုပ်ငန်းခွင် မဝင်သေးပါဘူး။ Traver Tour မှာ လုပ်ဖို့အတွက် လာတက်တာပါ။ အားလုံးနဲ့ တွေ့ဆုံရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်”

ဆရာက ‘ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ... “ဟုတ်ပါပြီ ထိုင်ပါ။ အားလုံးကို ပြောချင်တာ ရှိစေရန် တော့ ဒီသင်တန်းကို လာတက်တဲ့သူတွေဟာ ဂျပန်ဘာသာ

စကားကို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အသုံးချဖို့ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ဝင်စားလို့ တတ်ထားချင်လို့ စသဖြင့် အဲဒီလို ရည်ရွယ်ချက်လောက်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ မိမိအတွက် တကယ်ကို အရေးကြီးနေလို့ အရေးပါနေလို့ လက်ရှိလုပ်ငန်းခွင်မှာ ပြန်ကို အသုံးချရမှာမို့ လိုအပ်တဲ့အတွက်ကြောင့် လာတက်တဲ့သူတွေပါ ...

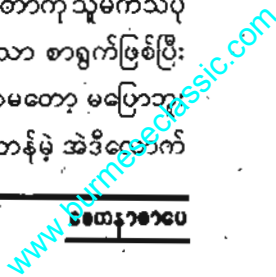
တကယ်ကို ဂျပန်လူမျိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံနေရတဲ့ လူတွေဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဘာသာစကားတင်မဟုတ်ဘဲ ဂျပန်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သိသင့် သိထိုက်တဲ့ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု၊ အလေ့အထ၊ စိတ်နေသဘာဝ၊ ခံယူချက်တွေကိုပါ သင်ကြားပေးသွားပါ့မယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ဗဟုသုတအဖြစ်ပေါ့။ သူတို့နိုင်ငံရဲ့ အထင်ကရနေရာတွေ၊ ကျော်ကြားသူတွေအကြောင်း စသဖြင့်ပေါ့လေ။ ဒါတွေကို သိထားခြင်းအားဖြင့် သူတို့နဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံရာမှာလည်း အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ မြန်ဆန်တဲ့ ရင်းနှီးချစ်ကြည်မှုကို ရရှိမှာ ဖြစ်တယ် ...

အဲဒီတော့ အားလုံးပဲ ကြိုးစားကြပါ။ ဂျပန်တွေနဲ့ ဆက်ဆံတော့မယ်ဆိုရင် အရေးအကြီးဆုံးတစ်ချက်က အချိန်တိကျဖို့ပါပဲ။ ဂျပန်တွေက အချိန်တိကျမှုနဲ့ ကတိသစ္စာ တရားကို အရမ်းအလေးထားပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အချိန်မတိကျတဲ့လူက လူညံပဲ”

အဲဒီစကားကိုတော့ သူက ကိုယ့်ဟာကိုယ် တီးတိုး ရွတ်လိုက်တာ ဖြစ်သော်လည်း သူမက ကောင်းကောင်းကြားပုံ ခေါ်ပါသည်။ (အင်းလေ ... သူကလည်း ကြားအောင်ပြောတာပဲ ဟာ) သူ့ကို အနီရောင်မျက်စောင်းများဖြင့် စူးခနဲ လှည့်ကြည့်တာကို သူက နှုတ်ခမ်းစုပြီးကာ အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့် ပခုံးကို ဆစ်ချက် တွန့်ပြလိုက်သည်။ အဲဒီနောက် ဆရာက စာစတင်သင်ကြားနေပြီ ဖြစ်တာကြောင့် ဘာမှ ဆက်လုပ်လို့ မရတော့ပါ။ သူ့အာရုံတော့တည် တစ်ချက် တစ်ချက်မှာတော့ လွင့်ပျံ့လိုက်၊ သတိဝင်လာသည့် အချိန်မှာတော့ စုစည်းအာရုံစိုက်လိုက်ဖြင့် ချောလည် လိုက်နေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ငိုက်ကလည်း နှုတ်ချင်နေသေးသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ စာသင်ချိန် တစ်နာရီက ဘယ်လိုကုန်သွားနန်းတောင် မသိပါ။ အားလုံးပြီး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ကြည့် ပြင်ဆင်လျှင် သူမက သူ့ရှေ့ကဦးအောင် ထွက်သွားသည်။ သူက တစ်ခါတော့ အညံ့မခံတော့ဘဲ သူမနောက်မှ ခပ်မြန်မြန်ပဲလိုက် သွားမိသည်။ အရင်တစ်ခါက သူ့ကားမှာ “အရှူး” ဟု ရေးခဲ့တာ မှီ သူ မမေ့ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရှေ့ကထွက်သွားသော သူမရဲ့ ခြေထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်က လွင့်ခနဲ ထွက်ကျတာကို သူမကသိပုံ ခေါ်ပါ။ စာရွက်က သင်တန်းမှ ပေးလိုက်သော စာရွက်ဖြစ်ပြီး သူ့လာရမည့်စာရွက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ပထမတော့ မပြောဘဲ နှုတ်ချင်ပေမယ့် နောက်တော့ ယောက်ျားလေးတန်ဖဲ့ အဲဒီလောက်

မညစ်ပတ်ချင်သဖြင့် သူမကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ စာရွက်ကို တော့ ကောက်ထားမပေးပါ။

“ဟိတ် ... ရွတ် ... ရွတ်”

သူမက လှည့်မကြည့်။ သူ့ကို တမင်အဖက်မလှုပ် သည့် ပုံစံကြောင့် သူက ပိုဒေါသထွက်သွားရသည်။ ဒါကြောင့် မကြည့်ကြည့်အောင်ပင် ထပ်ခေါ်သည်။

“ဟိတ် ... ကောင်မလေး၊ ဒီမှာ ခေါ်နေတာလေ”

အဲဒီကျတော့မှ သူမက ခြေလှမ်းတွေကို တုံ့ခနဲရစ် ကာ သူ့ကို စူးခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ပုံစံကတော့ တစ်ခုခု မဟုတ်တာဆိုလျှင် အပြတ်ချဲ့မည့်ပုံစံ ဖြစ်သောကြောင့် နှမ်းစိ လောက်သော စေတနာလေးမှာ ပျက်ယွင်းသွားလျက် အမြင်ကတိ သွားရသည်။ အင်း ... သူ့ကိုက အမှတ်မရှိတာပါ။ သူ့မဘာသာ တာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဒီမိန်းမနဲ့ သူဟာ စတွေ့တည်းက ဘယ်တုန်း ကမှ အဆင်ပြေမှု မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ သတိရဖို့ ကောင်းသည်။

သူမက ဘာမှမပြောဘဲနေသော သူ့ကို ဘာလဲဟူ သော သဘောမျိုးဖြင့် အပေါ်စီးက မေးဆတ်ပြသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... ဘာမှမဟုတ်ရင် ဘာလို့ လှမ်းခေါ်တာလဲ၊ ဘာ သဘောလဲ”

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ဘူး။ အစကတော့ စကားအကောင်း ပြောမလို့ ခေါ်တာပဲ။ ခုတော့ ပြောချင်စိတ် မရှိတော့လို့”

သူမက သူ့စကားကို အကြီးအကျယ် ခေါ်ပွဲသွား ခဲ့ပြင် သူ့အနားသို့ ဆောင့်ကြီးဆောင့်ကြီး ရောက်ချလာသည်။

သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ကြည့်ကာ ...

“ဒီမှာ ... နင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ငါ့ကို သက်သက် ရန်စနေတာလား။ စာသင်ခန်းထဲမှာလည်း စောင်းသလိုလို ချိတ်သလိုလို တစ်ခါ ပြောပြီးပြီ။ အံ့ခုဟာကရော ဘာ သဘောလဲ။ ပြဿနာရှာနေတာလား”

“ဪ ... မင်းကရော ငါ့ကို တစ်ခါမှ ပြဿနာမရှာဖူး ဘူးပေါ့။ ငါ့ကားမှာ Fido Dido ပုံဆွဲပြီး အရူးလို့ ရေး သွားတာ ဘယ်သူလဲ။ မင်း မဟုတ်လား။ မကြောက်ဘူး ဆိုရင် ရဲရဲဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ”

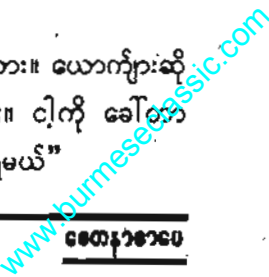
“ဝန်ခံတယ်ဟေ့၊ ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လဲ။ နင်ရော ငါ မောင်းမယ့်ကားရှေ့က ခေါင်းထိုးခံပြီး လျှာထုတ်ပြောင်ပြ သွားတာ မဟုတ်လား ...

နင်ငြိလို့ ငါ ငြိရတာ”

“အေးလေ ... ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့”

သူက ဆက်လျှောက်ပြီး ထွက်သွားဖို့ပြင်လျှင် သူမက သူ့ရှေ့မှာ ချာခနဲ ပိတ်ရပ်ကာ ...

“ဟေ့ ... နင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ ယောက်ျားဆို ရင် ယောက်ျားပီပီသသ ရဲရဲဝန်ခံစမ်း။ ငါ့ကို ခေါ်တာ ဘာကိစ္စလဲပြော၊ အကြောင်းရှိကို ရှိရမယ်”

“အဲဒီလောက်တောင် သိချင်နေတော့လည်း ပြောရတာပေါ့။ မင်းအိမ်မှာ အီးကုံးစက္ကူမရှိရင် ဟိုက စာရွက်ကို ကောက် သွားလို့ ပြောမလို့ ...

သိပြီလား။”

“ဘာ ... နင် ... နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား။ အစုတ်ပလုတ်ရဲ့”
“ဟေ့ ... မင်း ငါ့ကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ အဲလိုပြောပိုင် ခွင့် မရှိဘူးနော်။ မိန်းကလေးဆိုပြီး သည်းခံနေမယ်များ ထင်မနေနဲ့။”

“အောင်မာ ... ငါကရော နင့်ကို သည်းခံနေမယ်များ ထင်နေလား။ ငါ့ကိုရော ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး ထင်နေလို့ နင်က အကဲစမ်းနေရတာလဲ ...

သေသွားမယ် နားလည်လား။”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်မောင်းကို ပိုင်ချုပ် ကြီးဖြင့် ဖုန်းခနဲမြည်အောင် တစ်ချက်ပိတ်ချလိုက်လျှင် လုံးဝထင် မထားသောကြောင့် သူမက ရုတ်တရက် အငိုက်မိကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ဘာလုပ်လို့ လုပ်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက် မိ။ သတိရတဲ့အချိန်မှာ ဒေါသက တော်တော်ထွက်ပြီး ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။ ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးဆိုတော့လည်း စိတ်တိုတို နှင့် နားရင်းပြန်အုပ်လို့ ရတာလည်းမဟုတ်။ ဖွင့်အန်ခွင့်မရှိသော ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ရတာလောက် ခက်ခဲပင်ပန်းခြင်းမရှိဟု ထင် သည်။

သူမက နေရာမှာတင် ရှူးရှူးရဲရဲ ဒေါသဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သလောက် သူမကတော့ ကော့တော့ ကော့တော့ဖြင့် တားပေါ်တက်ကာ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး မောင်းထွက်သွားသေး သည်။ သူသည် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ လက်သီးတပြင်ပြင်ဖြင့် စိတ် ချိလွန်းအားကြီးစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အဲဒီမိန်းမကို တားနဲ့တောင် လိုက်တိုက်ချင်လေသည်။ အဲဒီလောက်ထိ သူမ အပေါ်မှာ အ၊စေတနာ၊ အ၊မေတ္တာ ရှိတာဖြစ်သည်။

စိတ်တိုတိုနှင့် ကားမောင်းလာသောကြောင့် စန္ဒီနှင့် မိန်းကလေးသော နေရာသို့ ဘယ်လိုပင် ရောက်လာမှန်းတောင် မသိလိုက်ချေ။ စန္ဒီက သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်တာနှင့် သူ ဘာ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းရိပ်မိသည်။

“မောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဒေါသဖြစ်လာတာလား။ ဒေါသစိတ်နဲ့ ကားမောင်းလာ တာပေါ့လေ။ စိုးရိမ်စရာ မောင်ရယ်”

စန္ဒီက သူ့ပုခုံးတစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖွဖွ ခိုင်ကာ တကယ်ကို စိုးရိမ်ကြီးသော မျက်နှာထားဖြင့်ဆိုလျှင် သူ့ဒေါသတွေမှာ အတော်အတန် ပြေသွားသလို ခံစားရသည်။ ဒေါသစိတ်ဖြင့် ကားမောင်းလာတာကို တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သော စန္ဒီရဲ့စကားလေးကြောင့် သူ့ရင်က ဒေါသစိတ်တို့ အတန်ငယ် ပြေပျောက်သွားရသည်။ စန္ဒီ မျက်နှာလေးမှာ ငြိမ်းချမ်းအေးမြနေ သည်။ ဟိုဂုတ်စာမနဲ့တော့ တခြားစီ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း သာဖြစ်၏။

လျှော်ပစ်လိုက်ရင် ...
သူက စန္ဒီရဲ့ ဆံပင်လေးတွေကို တစ်ချက်သပ်နှံ

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ စန္ဒီရယ်၊ ဒီလိုပါပဲ ထားလိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင် မောင်။ အိမ်နဲ့ ပြဿနာတက်တာ
တာလား။ အခုရော သင်တန်းက လာတာ မဟုတ်ဘူး
လား။”

“အင်း ... သင်တန်းက လာတာပါ။ အိမ်နဲ့က ဘာမှဖြစ်
ပါဘူး။ အလကားပါကွာ။ သင်တန်းမှာ ဆော့ကြားကြား
နဲ့ ဘဝင်ရူးမတစ်ယောက်ရှိတယ် ...

တစ်ခါ စန္ဒီကို ပြောပြဖူးလားတော့ မသိဘူး။ ခု
ကို လောကတ်လေး ဝယ်ပေးတုန်းကလေ။ ကိုယ်ရွေးထား
တဲ့ဟာကို ဗလာချိုကြီး လာလုတဲ့ မိန်းမပေါ့ ...

အဲဒီတုန်းက မရလို့ အငြိုးထားနေတာလား
မသိဘူး။ စကားပြောတာ ထောင့်ကိုမကျိုးဘူး။ ခု သင်တန်း
မှာ ကိုယ်နဲ့ သူနဲ့က ကံဆိုးစွာနဲ့ ပြန်တွေ့တယ်လေ ...

စကားပြောလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေဘူး
အလကားပါ။ ဦးနှောက်ထဲ ထည့်မနေပါနဲ့။ ဘာမှအရေး
တာ မဟုတ်ဘူး။”

“အရေးမပါဘူး ဆိုပေမယ့် မောင်က စိတ်တွေ အရမ်း
နေတာကိုး။”

“ဪ ... ဒါကတော့ တိုမိတာပေါ့ကွာ၊ ထားပါ စန္ဒီ
မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သောကတွေ မေ့သွားပါ
ပြီ။ ဆော့ရီးကွာ စန္ဒီဆီကို ဒေါသတွေ သယ်လာမိတာ
စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

“ဟင်း ... မောင်က စိတ်တိုလာတာနဲ့ စန္ဒီ ပြောချင်တာ
တောင် ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမှန်းတောင် မသိတော့
ဘူး။ စိတ်ညစ်တယ်”

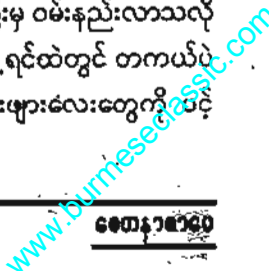
စန္ဒီ မျက်နှာအိုအိုလေးဖြင့် ညည်းလျှင် သူမမှာလည်း
သောကဖြစ်စရာ ပါလာပြီဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ရသည်။

“ဘာမှစိတ်မညစ်နဲ့။ မောင်ရှိရင် စန္ဒီအတွက် အားလုံး
ပြေလည်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။”

သူက စန္ဒီရဲ့ပခုံးလေးကို ဖြေလေးဖက်ရင်း ပြောလိုက်
သော်လည်း စန္ဒီက သောကအေးသွားပုံမပေါ်ပါ။ သူ့ကို မျက်နှာ
နှမ်းနှမ်းလေးနှင့် ကြည့်ကာ ...

“စန္ဒီအဒေါ်က စန္ဒီကို ယောက်ျားပေးစားတော့မယ်တဲ့
မောင်”

သူက “ဘာ”ဟုတောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ စန္ဒီ
မျက်နှာကို အံ့သြစွာနဲ့သာ ငဲ့ကြည့်မိသည်။ စန္ဒီက သူ့ကို အရည်
ထဲနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးကြည့်နေပြီးမှ ဝမ်းနည်းလာသလို
ဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ အဲဒီပုံစံကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် တကယ်ပဲ
အိမ်နီးနီးစားလို သွားရပါသည်။ စန္ဒီရဲ့မေးဖျားလေးတွေကိုပင်
ဆင်လိုက်ရင်းမှ ...

“ခေါင်းမော့ပါဦး စန္ဒီရယ်။ စန္ဒီအဒေါ်က ဘာကြောင့် အားချင်းကြီး ပေးစားချင်တာလဲ။ မောင်နဲ့ ချစ်နေတာကို သိတယ် မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့်လဲတဲ့ ...

မောင်ကို သေချာပြောပြစမ်းပါ။ မောင် မဖြေရှင်း ပေးနိုင်တဲ့ ကိစ္စဆိုတာ မရှိဘူး စန္ဒီ။ မောင်ကို ယုံတယ် မဟုတ်လား”

စန္ဒီက လေးတွဲတွဲဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းကို အသာအယာချကာ ...

“မောင်နဲ့ချစ်တာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စန္ဒီနဲ့ မောင်ကို မောင့်မိဘတွေက သဘောတူမယ်လို့ မထင်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ သူက လောလောလတ်လတ် ပေးစားချင်နေတာ ဟိုလူကြီးက စန္ဒီတို့ ရပ်ကွက်ထဲကပါပဲ ...

ပိုက်ဆံတော့ ရှိတယ်။ အဒေါ်ဆီမှာ ဘယ်လောက် တင်တောင်းမယ် ဘာညာနဲ့ မက်လုံးတွေ ပေးထားတော့ အဒေါ်က အဲဒါတွေနဲ့ ကျနေတာပေါ့ ...

ပြောတာကတော့ ဟိုးအရင်တည်းက ပြောနေတာပဲ။ စန္ဒီက မောင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးနဲ့ မပြောတာပါ။ ဟို ... အဒေါ်ကလည်း စန္ဒီကို မေးထား မေးပါတယ်။ ညည်းတို့က မယူသေးဘူးလားပေါ့ ...

ဟို ... အဒေါ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် မက်တယ် မောင်။ စန္ဒီကို တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေးလာတာ

အတွက် မျှော်ကိုးချင်တဲ့စိတ်မျိုးလည်း ရှိတယ်။ ခုတော့ နေ့တိုင်းကို ...”

သူက ဆက်မပြောနဲ့တော့ ဟူသော သဘောဖြင့် စန္ဒီကို လက်တစ်ဖက်ကာပြလိုက်သည်။

စန္ဒီကိုကြည့်သော အကြည့်တွေမှာ နူးညံ့ပြီး ရဲရင့် သိမ်မွေ့နေပါလိမ့်မည်။

“မောင် နားလည်ပြီ စန္ဒီ။ စန္ဒီ အနေအထားကို မောင် နားလည်ပါပြီ။ စန္ဒီ တကယ်ကို Rush Hour ဖြစ်နေတာ ပေါ့နော်။ အိုကေ ... စန္ဒီကို မောင် တစ်ခုမေးမယ်။ မောင်နဲ့ စန္ဒီ ဝေးနိုင်လား”

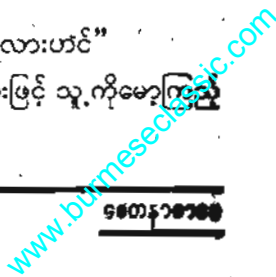
“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်ရယ်။ မောင်ကိုခွဲပြီး ကိုယ့်ထက်အသက်အများကြီး ကြီးတဲ့လူကြီးနဲ့ စန္ဒီက ဘယ်လိုလုပ် လက်ထပ်နိုင်မှာလဲ ...

စန္ဒီဘဝက မောင်အပေါ်မှာ အများကြီး မူတည်နေ တယ်၊ မောင်”

အားပါး၊ အဲဒီအပြောက သူ့ကို မိုးထိမြင့်စေသည်။ သူက ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားလာသောစိတ်ဖြင့် စန္ဒီရဲ့ လက်ဖျားလေး ဆွဲကို ကိုင်ကာ ...

“စန္ဒီ ... မောင်နောက်ကို လိုက်ရဲလားဟင်”
စန္ဒီက မျက်လုံးဝိုင်းလေးများဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်

တာ ...

“မောင် တကယ်ပြောနေတာလား။ စန္ဒီ့ကို မောင် လက်ထပ်မယ်ပေါ့”

“အင်း ... မောင်မှ စန္ဒီ့ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာ။ စန္ဒီ့လည်း မောင်နဲ့မခွဲနိုင်ဘူးဆိုရင် မောင်တို့နှစ်ဦးသဘောတူ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝကို တည်ဆောက်ရမှာပေါ့ ...

အဲဒီအတွက် ရင်ဆိုင်စရာတွေကတော့ များလိမ့်မယ်စဉ်း”

“ဆို ... မောင်သာ စန္ဒီ့အနားမှာ ရှိမယ်ဆိုရင် စန္ဒီ့ ဘာကို မဆို ရင်ဆိုင်ရဲတယ် မောင်”

“အိုကေ ... နှစ်ယောက်စလုံးက မဝေးချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိမှတော့ မိဝေးရတော့ဘူးပေါ့ စန္ဒီ့။ ကဲ ... ဒါဆို Plan ချမှဖြစ်မယ်။ မောင်မိဘတွေဆီမှာ စန္ဒီ့နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တင်ပြရင် တော့ ဘယ်လိုမှ လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ စန္ဒီ့ကို မောင် ခိုးပြေးရမှာပဲ ...

ခိုးပြေးတယ် ဆိုတာကလည်း အကြာကြီး ခိုးပြေးလို့မှ မရတာ။ ဒီတော့ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာရမယ်။ မောင်အိမ်က လက်ခံ မခံဆိုတာ မသေချာသေးဘူး။ အဲဒီအတွက် ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာတွေကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှ ဖြစ်မယ် ...

တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းဖြစ်ဖြစ်တော့ ငှားမှဖြစ်မယ်။ နေရေပဲ ပူစရာရှိတာလေ။ အဲဒါ အဆင်ပြေရင် တခြားဟာတွေက ပူစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

စန္ဒီ့က သူ့ကို အရည်လဲပြာနေသော မျက်ဝန်းများ မော့ကြည့်ကာ ...

“မောင် တကယ် စွန့်စားမယ်ပေါ့နော်”

“စွန့်စားရမှာပေါ့ စန္ဒီ့။ အဲဒီတော့ ကြားထဲမှာ တစ်လလောက်တော့ အချိန်ယူရလိမ့်ဦးမယ်။ အခန်းရှာတာနဲ့ ပိုက်ဆံရှာမှာနဲ့ ဘာနဲ့ ဆိုတော့လေ ...

တစ်လလောက်တော့ စန္ဒီ့ အချိန်ဆွဲလို့ ရတယ် မဟုတ်လား”

“မရရအောင် လုပ်မယ် မောင်။ အဲဒါက စန္ဒီ့တာဝန်ထားပါ”

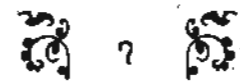
“အိုကေ ... ဒါဆို ခုချိန်ကစပြီး စိစဉ်စရာ ရှိတာတွေ စိစဉ်ကြတာပေါ့ စန္ဒီ့။ အရင်ဆုံး တိုက်ခန်းလေးရှားနဲ့ ကြီးစားကြတာပေါ့”

“စန္ဒီ့လည်း စုံစမ်းပါ့မယ် မောင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မောင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်”

“အေးပါ။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို ရတော့မှပဲ ဆပ်ပေတော့၊ သိတယ်မှတ်လား”

သူက စန္ဒီ့ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြရင်း ပြောလိုက်ချင် စဉ်က ရှက်သွေးဖြာသွားသော မျက်နှာလေးဖြင့် သူ့လက်အင်းကို တန်ချက်ပိတ်ထုကာ “သွား” ဟု ဆိုသည်။ အဲဒီ“သွား”သည် အနားကိုဖို့တိုးကပ်စေဖို့ ပြောင်းပြန်ရည်ညွှန်းသော စကား

ဆိုတာ ချစ်သူရှိသော ယောက်ျားလေးတိုင်း ဘာသာပြန်တတ်တယ်။ သူသည် စန္ဒီကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ရင်းမှ နေထိုင်မှု ပြီးမိသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စန္ဒီနဲ့ နီးကပ်ရတော့မည်ကံကြမ္မာကို သူက ကျေးဇူးအရမ်းတင်ခဲ့ပါသည်။

အကြံအစည် တစ်ခုခုရှိသော လူတွေဟာ ငြိမ်သက်နေတတ်ကြသည်ဟူသော စကားသည် သူရီအတွက်တော့ မှန်ကန်သည်ဟု ပြောရမည် ဖြစ်သည်။ ခုတလောမှာ သူရီသည် အရင်လို လည်တာ ပတ်တာ၊ သုံးတာဖြုန်းတာမျိုး သိပ်မရှိတော့ဘဲ ကြိုးကြိုးစားစားနှင့် သင်တန်းကိုတက်သည်။ နောင်မတက်ရတော့ဘူးဟူသော အသိဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါ သင်ယူသောကြောင့် သင်သလောက်ပဲ တတ်ပါသည်။ ပြီးတော့ တစ်ခုရှိသည်မှာ ဟိုမျက်နှာကျောမတည့်လှသော အကောင်ထက်လည်း မညံ့ချင်၍ဖြစ်သည်။ အဲဒီတစ်ယောက်ဟာလည်း ဘာတွေများ ဘယ်လိုဓာတ်ကျနေသလဲတော့ မပြောတတ်။ သူလည်းပဲ ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူတာကို တွေ့ရသည်။ ဒီတော့ သူရီလည်း မညံ့လို၍ အပြိုင်ကြိုးစားသည်။ သင်တန်းမှ ဆရာကတော့ တက်တက်ကြွကြွ ကြိုးစားနေကြသော

www.burmeseclassic.com

သူရီတို့နှစ်ယောက်ကို အားအရကြီး အားရလျှက် နမူနာအနေနဲ့ တောင် ဆုံးမလိုက်သေးလေသည်။ သူရီတို့ကတော့ ကိုယ့်အကြောင်း နှင့်ကိုယ်ဖြစ်သည်။ အခုဆိုလျှင် သူရီနှင့် စည်သူ ပေါင်း၍ စမ်းချောင်းလမ်းထဲတွင် တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားပြီးပြီဖြစ်သည်။ တိုက်ခန်းက ငါးလွှာမှာရှိ၍ သူရီမှာ မနည်းတက်ရပြီး မောနေတာကိုတွေ့လျှင် စည်သူက နှုတ်ခမ်းမှာ စိုနေသော ချွေးစလေးများကို ကြင်နာစွာ သုတ်ပေးသည်။

“ဝိုး ... မောလိုက်တာ။ ဒါ သူရီတို့နေမယ့် တိုက်ခန်းပေါ့နော် စည်သူ”

သူရီက တိုက်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးပြောလျှင် စည်သူက နံရံကို လက်ပိုက်ပြီး မိုနေရာမှ မြီးပြီးကြည့်ကာ ...

“အင်းပေါ့ ... ဒီတိုက်ခန်းမှာနေရင်တော့ သူရီ Slim ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်။ တက်လိုက် ဆင်းလိုက်နဲ့ ဆိုတာလေ ...

ဘယ်လိုလဲ သူရီ။ အခန်းလေးကို ကြိုက်ရဲ့လား”

“အင်း ... မဆိုးပါဘူး”

မဆိုးပါဘူး ဆိုသော်လည်း သူရီ စိတ်ထဲတွင် နည်းနည်းတော့ အိနေသည်။ တစ်သက်လုံးက မြန် ဝင်းနဲ့ နေခဲ့ရသူမို့ လှေကားမြင့်မြင့် တက်ရသော ဤမကျဉ်းမကျယ် တိုက်ခန်းလေးသည် သူရီကို နည်းနည်းတော့ စိတ်အိုက်စေသည်။ သို့သော်

သူနှစ်ကိုယ် မောင်မယ်နှစ်ယောက်တည်း နေရမှာမို့ အရမ်းကြီးဆာ? ကျဉ်းကျပ်နေမှာ မဟုတ်။ သိပ်အတောက်ပြောင်ကြီးဆုတ်သော်လည်း မီးဖိုချောင်၊ ထမင်းစားခန်း၊ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း ဆွဲဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဖွဲ့စည်းထားသည်မို့ မဆိုးလှဟာဆာ? သတ်မှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

စည်သူက သူရီရဲ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အနောက်ဘက်မှ ဆွဲဖွဲ့ကိုင်ကာ ...

“တကယ်ဆိုရင်တော့ သူရီအတွက် ကွန်ဒိုလေးလောက် ဖြစ်ဖြစ် ငှားပေးချင်တာပေါ့ကွာ။ အဲဒါဆိုရင် ဒီထက်ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိပြီး သူရီ ပိုသက်သောင့်သက်သာ ရှိမှာပေါ့”

“ဒါလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။ ကွန်ဒို ဘာလုပ်မှာလဲ စည်သူ။ တစ်လ တစ်လ ဝန်ဆောင်စရိတ် နည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအတွက်ကလည်း ဦးနှောက်ခြောက်နေရဦးမှာ။ တိုက်ခန်းကတော့ ပြီးရောပေါ့။ ဒီမှာလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။ အောက်မှာလည်း စည်စည်ကားကားဆိုတော့ သွားရေးလာရေး စားရေးသောက်ရေး အတွက်လည်း ပူစရာ မလိုတော့ဘူး”

“အင်း ... အိမ်ထောင်ရှင်မကြီး ဖြစ်လာမယ့် သူရီတောင် ဒါတွေ တွေးတတ်နေပြီပေါ့နော်”

“တွေ့ရတာပေါ့။ သူ့ရဲ့တို့ ပိုက်ဆံလည်း လိုမှာအမှန်ပဲ”
စည်သူက သူ့ရဲ့အပြောကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ

“သူရဲ့ အိမ်ကဆွဲလာမလို့လား”

“အင်း ... ဆွဲတော့ ဆွဲရလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်။ သူ့ရဲ့လက်ထဲမှာ လေးငါးပုံးတော့ရှိတယ်။ အဲဒါနဲ့တော့ ဘာမှပြစ်မှ မဟုတ်ဘူး ...

တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ဆိုရင် ငွေ amount တစ်ခုလောက်တော့ ပါလာမှ ရမှာ”

“သူရဲ့က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပြောတတ်သေးဘူးလေ။ ဆေးချာတာကတော့ သူ့ရဲ့အိမ်က သူ့ရဲ့ကို ချက်ချင်းလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။ သူ့ရဲ့အဖေအကြောင်းကို သူ့ရဲ့ သိတယ် ...

အဲဒီတော့ စွန့်စားမှာ အတူတူ ကိုယ့်ဘက်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုတယ်။ ဒီအတွက် သူ့ရဲ့ အိမ်က ကြံခဲဖန်ခဲရမှာပဲ”

စည်သူက သူ့ရဲ့ကို စိုးရိမ်သလိုကြည့်ကာ ...

“ဖြစ်ပါ့မလား သူ့ရဲ့ရယ်။ တော်ကြာ အမှုအခင်းတွေ ဘာတွေနဲ့ ဇာတ်တွေ ရှုပ်နေပါဦးမယ်။ ကိုယ့်ကို သွေးဆောင်ပြီး ဖြားယောင်းမှုနဲ့ တရားတွေ ဘာတွေစွဲ အဲလိုဆိုရင်တော့ မကောင်းပါဘူး”

“အို ... စည်သူကလည်း။ သူ့ရဲ့ကို အထင်သေးလိုက်တာ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့မိဘတွေက အဲလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ကို အမွေဖြစ်ရုံတင်ပေါ့ ...

အရှက်ကွဲခံပြီး အမှုလုပ်မယ့် သူမျိုးတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်း ... ကိုယ်တော့ ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး သူ့ရဲ့။ သူ့ရဲ့သဘောပဲ”

“သူရဲ့က ခုတလော ငွေလွဲ ငွေထုတ် ကိစ္စတွေကို တာဝန်ယူနေရတယ် စည်သူ။ အဲဒီတော့ သူ့ရဲ့ နည်းနည်းစွန့်စားရလိမ့်မယ်။ စည်သူရဲ့မှတ်တိုင်တင်နံပါတ် သူ့ရဲ့ကို ပြောထားပါ”

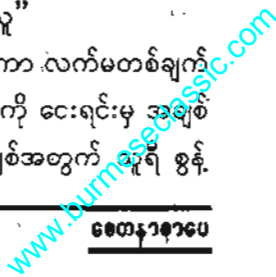
“xxxxx တဲ့”

“အိုကေ ... ကဲ ... တိုက်ခန်းလည်း ရပြီ။ တော်တော်များများလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ ဆိုတော့ ဘာလိုသေးလဲ စည်သူ”

“ဘာမှမလိုတော့ဘူး။ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကို သူ့ရဲ့ လှမ်းလာဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“မဝေးတော့တဲ့ တစ်နေ့ပေါ့ စည်သူ”

စည်သူက သူ့ရဲ့စကားကိုပြုံးကာ လက်မတစ်ချက် ဆောင်ပြသည်။ သူ့ရဲ့သည် စည်သူ့မျက်နှာကို ငေးရင်းမှ အချစ်စိတ်တို့က တစ်ခုံစိမ့် ပျံ့နှံ့လာသည်။ အချစ်အတွက် သူ့ရဲ့ စွန့်

စားရတော့မည်။ ချစ်သူနဲ့ ဘဝတစ်ခုကို တည်ထောင်ဖို့အတွက်
သူရီ မိဘတွေကို စွန့်လွှတ်ရမည်။ အသိုင်းအဝန်းကို စွန့်လွှတ်
ရမည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို စွန့်လွှတ်ရမည်။ ကံမကောင်း
အကြောင်းမလှပါက အမွေပါ အဖြတ်ခံရမည်။

ဒါတွေနဲ့ လဲလှယ်နိုင်သည်အထိ စည်သူ့အချစ်ထံ
တန်ဖိုးထားခဲ့ပါသည်။

“မင့်သား ဒုတလော လိမ္မာနေပါလားကွ”

သူသည် နံနက်အိပ်ရာမှနိုးပြီး Breakfast စားဖို့
ထမင်းစားခန်း ဝင်တော့မယ်အလုပ်မှာ သူ့ထက်အရင် ကြိုရောက်
နေသော သူ့အဖေထံမှ အဲဒီစကားကို ကြားလိုက်ရတာဖြစ်သည်။
အကြောင့် သဘောကျစိတ်ဖြင့် ပြုံးဟော့မယ်မှ မကြုံရသေး။
နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် အိလည်လည်ကြီးပဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာတွေများ ကြံစည်နေသလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ရှင်ကလည်း ... ကလေး ကောင်းကောင်းနေတော့လည်း
နေလို့ ရှင်ပဲ ဆူပူကြိမ်းငှားထားတော့ သူလည်းကြောက်
သွားလို့ နေမှာပေါ့။ သားက ပျော်ပျော်နေတတ်ပေမယ့်
ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း သောက်စား ရန်ဖြစ်နေတဲ့ကလေးမျိုး
မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးပေါ့၊ အဲဒါမျိုးဆိုလည်း အိမ်က နှင်ချပစ်လိုက်ပြီ
ပေါ့”

သူက ကျောပင်စိမ့်သွားရကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ အမြန်ဝင်လာရသည်။

သူ့အဖေနဲ့ အမေကို ဂျပန်စတိုင်လ် ခေါင်းညွတ် အရိုအသေပေးကာ ...

“ဟိုင်း ... ကိုနီချိုဝ ... ဟဲ ဟဲ”

သူ့ရဲ့ ပြောင်စပ်စပ်ပုံစံကို သူ့အဖေက မျက်စောင်း တစ်ချက် ကဲကြည့်ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ဟေ့ကောင်။ မင်း တော်တော်လိုက်နိုင်နေပြီ လား။”

သူက ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းမှ ကော်ဖီကရားထဲမှ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုငဲ့ကာ ...

“လိုက်နိုင်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သင်ထားသမျှပေါ့”

“သင်တန်းမှာရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ဖေဖေ”

ပြေပါတယ် ဆိုကာမှ သူက သင်တန်းမှ ဆောင်းကြားကြားကလေးမ သူရီချမ်းစိမ့် ဆိုတာကို ဖျတ်ခနဲ သွားသတိ ရသည်။ တလောတုန်းက သူမနဲ့ တော်တော်လေး မကျေမလည် ဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့် နောက်ပိုင်းတော့ သူကလည်း သူ့ကိုစွန့်ခွာ လုံးပမ်းနေတာမို့ သူမကို ခေါင်းထဲမှာ သိပ်မရှိတော့။ သူမထံ လည်း သူ့ကို ပြဿနာမဖြစ်အောင် တမင်နေသည်ဟုထင်သည်။

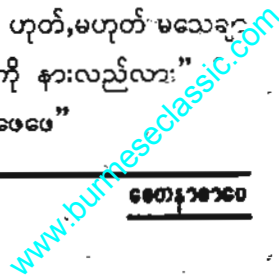
သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပြဿနာနဲ့ နည်းနည်းကင်းဝေးနေသည်ဟု ပြော၍ရသည်။ သူကတော့ သူ့အကြံအစည်နဲ့သူ ဂျပန်စာကို အစလထက်ပို၍ မသင်ရဘူးဆိုတာကို သိသောကြောင့် ကိုယ့် အတွေးနဲ့ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာနေကာ ရသခိုက် အချိန်လေးမှာပဲ ဂျာနယ်စာကို ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူနေတာဖြစ်သည်။

“အေး ... သုံးလလောက်နေရင်တော့ မင်း တော်တော်ပြော တတ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီကျတော့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲကတစ် ဖက် ဆက်သင်ပေါ့။ သုံးလလောက်နေရင် မင်း အလုပ်ထဲ ဝင်ဖို့ စဉ်းစားထားတော့ ...”

အေး ... ပြောထားဦးမယ်နော်။ အလုပ် လုပ်မယ် ဆိုပြီး မိန်းမတော့ ကောက်ယူဖို့ မစဉ်းစားနဲ့။ မင်းဘာသာ မင်း လူငယ်သဘာဝ ရည်းစားထားတာတော့ ယောက်ျား လေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက် လိုက်မပိတ်ပင်ချင်လို့။ ရှိစေတော့ ဒါပေမဲ့ မင်းအသက်အရွယ်က အိမ်ထောင်ပြု ရမယ့် အသက်အရွယ် မဟုတ်သေးဘူး။ အသက်အစိတ် ကျော်မှ အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစား ...

ပြီးတော့ ဒီအချိန်မှာ တွေ့တဲ့လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘာ အတွက် တကယ်အရေးပါတဲ့လူ ဟုတ်မဟုတ် မသေချာ မရေရာသေးဘူး။ ငါ ပြောတာကို နားလည်လား”

“ဟုတ် ... နားလည်ပါတယ် ဖေဖေ”

ဖေဖေက ဘဝင်ကျသွားဟန်ဖြင့် ဘာမှဆက်မတော့။ မေမေကတော့ ကျေနပ်နေဟန်ဖြင့် အသာပြုံးကြည့်နေသည်။ သူကလည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် မုန့်ကိုစားနေတာတစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ပြုံးမိသည်။ စိတ်ထဲကတော့ သူ့မိဘတွေကို တကယ်ပဲ တောင်းပန်နေခဲ့ပါသည်။ အခုဆိုလျှင် သူ့နဲ့ တို့ နေဖို့ တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်းကိုလည်း အဆင်သင့်ငှားထားပြီးပြီ။ ကြားထဲမှာ သူက မုန့်ဖိုးလေးတွေ ရသမျှစုကာ စနို့နို့မှာ အပ်ထားရသည်။ များများစားစားကတော့ အိမ်ကသွားခါ ကျမှပဲ သူ့အမေရဲ့ ဘာဇာအုပ်ကို လစ်သွားဖို့ပဲ ကြံစည်စိတ်ထဲမှာ ရပါတော့သည်။

သူ့အဖေက အလုပ်ရှိ၍ ထထွက်သွားလျှင် သူ့အမေအနားသို့ တိုးကပ်ချွဲနွဲကာ ...

- “မေမေ သားကို မုန့်ဖိုးပေးဦးလေ”
- “ဟဲ့ ... ဟိုတစ်ပတ်ကဟာ ကုန်ပြီလား”
- “အင်း ... နည်းနည်းတော့ ကျန်ပါသေးတယ်။ ခုဟာ သူငယ်ချင်းတွေကို မုန့်ကျွေးစရာရှိနေလို့ပါ”
- “အေးပါ။ ပြီးတော့ အဆွဲထဲက ယူသွားလိုက်”
- “ဟုတ် ... သင့်ခဲယူ အိုမား ... ဟဲ ဟဲ”

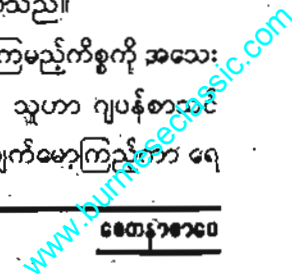
သူ့အမေက သူ့ကို ဒေါသမပါသော မျက်စောင့်လေးတစ်ချက် ထိုးသည်။ သူသည် မိဘရှေ့မှာတော့ ကလေးလို

အေးလိုလို ဖြစ်ပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခိုးပြေးတော့ဖို့ အစီအစဉ်တွေ အကျအန ရေးဆွဲနေတာကို ဘယ်သူမှ မသိကြပါ။ သူတို့စွဲအဆုံး သူ့သူငယ်ချင်းတွေပင်လျှင် မသိကြ။ တစ်ယောက်တည်းလျှင် ပျံ့ကုန်မှာ စိုးတာကြောင့် သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ဟ ဆိုပင်ခြင်း၊ နှုတ်ဖွားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

သူ့စိတ်က ခိုင်မာနေသော ကိစ္စတစ်ခုသည် ဘယ်အကြောင်းနဲ့မှ ပျက်ပြယ်စရာအကြောင်းမရှိဟု ခံယူထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူသည် စနို့ကိုချစ်သည်။

မိဘမဲ့စွာ မျက်နှာငယ်ရပ်တည်ရသော စနို့ရဲ့ဘဝအားကို စာနာသည်။ အဲဒီအတွက် စနို့နဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးစာ လက်ဆွဲဖို့ စဉ်းစားထားသော ကိစ္စမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိပေးစရာဆိုပင်စရာ မလိုဘူးဟု ခံယူထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စနို့အဘယ့်လိုပင် နှစ်ယောက်တည်း တည်ထောင်သွားရမယ့် ဘဝအလမ်းမှာ အဆိုအကောင်း မုန့်သမျှကို ကိုယ်တိုင်ပဲ မျှဝေခံစားသွားကြရမှာတဲ့။ ဘယ်သူကမှ လာမခံစားပေးဘူးဆိုပဲ။ သူသည် မုန့်သောစနို့ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားကာ သူမနဲ့ Cuffee Circle စ ချိန်းထားတာကို ခေါင်းထဲရောက်လာသည်။

ဒီနေ့မှာ သူ့နဲ့ စနို့တို့ ခိုးပြေးကြမည်ကိစ္စကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြမည်ဖြစ်သည်။ အဲဒီကမှ သူဟာ ဂျပန်စာသင်တန်းသို့ ကူးမည်။ သူသည် နာရီကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ရေ

ချိုးဖို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ရေမချိုးခင်မှာ သူ့အမေဆီက ပိုက်ဆံ
တောင်းရမည်။ ပြီးလျှင်တော့ ရေမိုးချိုး၊ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်လုပ်
အပြင်သွားကာ စန္ဒီနှင့် တွေ့ရမည်။ ရှေ့ရေးအတွက် အစီအစဉ်
တွေ ဆွဲမည်။ ခိုးပြေးဖို့အတွက် နေရာကို သူက စန္ဒီအား အဓိက
ထား ရွေးချယ်စေပါသည်။

စန္ဒီသည် သူ့မ တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးရှာသေး
နာမည်ကြီးလွန်းသည့် ကလောင်မြို့လေးကို ရွေးထားပေသည်။

သူရီသည် Coffee Circle ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ ကြော
ကြောမတ်မတ် ဝင်လာရင်းမှ အရင်ရောက်နေတယ်ဆိုသော စည်းသူ
ထို့ ဝေဝေရှာဖွေမိသည်။ သူရီ လာမှာကို စောင့်နေဟန်တူသော
စည်းသူက ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်ကာ လက်ပြသည်။ သူရီ
စည်းသူ ရှိသော စားပွဲပိုင်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်
သွားရင်းမှ ပြုံးပြန့်တံဆက်ကရ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်မိ
သည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”
“အင်း ... လိပ်မကြာသေးပါဘူး။ သူရီ ဘာသောက်မလဲ”
“အက်စ်ပရက်ဆိုပေါ့”
“အိုကေ ... ညီလေး အက်စ်ပရက်ဆို နှစ်ခွက်”

သူက ဝိတ်တာကို လှမ်းမှာပြီးလျှင် သူရီကို တစ်
ကပ်ကြည့်ကာ ပြုံးပြသည်။ သူရီသည် သူ့ကို ပြန်ပြီးပြလိုက်
နားမှ ဘေးဘီကို ဘာရယ်မဟုတ် ဝေခနဲ ကြည့်မိလျှင် ထစ်စုံ
ထစ်ထောက်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဖျတ်ခနဲ ဆုံသည်။ အဲဒီထစ်ထောက်

www.burmeseclassic.com

ကလည်း သူရီကိုမြင်လျှင် မှတ်မိသွားဟန်ရှိပြီးနောက် ချက်ချင်း ပင် မျက်နှာကို လွှဲသွားသည်။ သူက အရင်ဦးအောင် လွှဲသွားသော ပုံစံကို သူရီက မတရားပင် ချဉ်စုပ်သွားရကာ တောက်တစ်ချက် ခတ်မိသည်။ ဒါကို စည်သူက အလန့်တကြားဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ သူရီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ဟို ကျက်သရေတုံးနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံနေလို့လေ”

“ဘယ်ကျက်သရေတုံးလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

“ဟိုဘက်ဝိုင်းက Fido Dido ကိုပေါ့”

စည်သူက မသိမသာ ငဲ့ကြည့်ရင်းမှ တစ်ချက် အံ့သြသလိုဖြင့် အဲဒီတစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ သူရီကို အံ့သြသလိုဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“သူရီနဲ့ သိလို့လား”

“သိတယ်၊ အလကားပါ ဘောင်မဝင်တဲ့ကောင်။ ဂျပန်စာ သင်တန်းမှာ အတူတူပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဟိုးအရင် စတွေ့ တည်းက မျက်နှာကြောမတည့်တာ ...

အခု တွေ့တာကို သူကများ မျက်နှာအရင်လွှဲသွား တယ်လေ။ တောက် ... သူ့ရုပ်က ဘယ်နှပြားတန်တာ မှတ်လို့”

“ဪ ... သူရီကလည်း ...။ အင်း ... သူနဲ့ သူရီနဲ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သိနေကြတာကိုး”

စည်သူက တွေးတွေးဆဆဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်ကာပြောလျှင် သူရီက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်ကြည့်

“စည်သူကလည်း ခေါင်းထဲ ထည့်မနေစမ်းပါနဲ့။ အလကား ဖောင်းမရှိပါဘူး။ တွေ့လိုက်တာနဲ့ ပြဿနာ ...

ကဲ ... ဟိုနေ့က ဘယ်နေ့ကို သတ်မှတ်မှာလဲ စည်သူ။ ကလေးက ဟိုတယ်ကိုရော ဘွတ်ကင်လုပ်ပြီးပြီ လား”

“ဒီကအပြန် သူရီနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဝင်လုပ်မယ်လေ။ သူရီက ရက်ကိုရွေးပြီးပြီလား”

“ရှေ့လဆန်း တစ်ရက်နေ့ပေါ့ စည်သူ။ လကုန်ရင် သူရီ က ဘဏ်ကိုသွားမှာ၊ လှုပ်ရှားပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ သူရီ တို့ လစ်မှရမယ် ...

ကလေးကို ဘယ်လိုသွားမှာလဲ။ ကားနဲ့ဆို ပင်ပန်း မယ်။ အဆင့်တွေများမယ်။ ဖလိုက်နဲ့ပဲ ကောင်းမယ်ထင် တယ်။ ဟဲဟိုးမှာဆင်းပြီး ကလေးကို ဆက်သွားရမှာပေါ့”

“အင်း ... သူရီ မပူပါနဲ့။ အဲဒါတွေအားလုံး ကိုယ်စီစဉ် ပါမယ်။ သူရီသာ ဘဏ်ကကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ သူရီဘဏ်စာအုပ်ထဲကိုပဲ ပြောင်းထည့်ထားမှာလား”

“ဟင်အင်း ... အဲဒီနေ့ကျရင် စည်သူ ဘဏ်ကိုလာခဲ့လိမ့်။ သူရီ စည်သူ ကို လွှဲပေးလိုက်မှာ”

“အိုကေ ... အိုကေ ... ကဲ ... ဒေါသထွက်ရတာ မော့မော့ပါ ရဲစလေး။ ကော်ဖီလေး သောက်လိုက်ပါဦး။”

ဟော ... ဟိုတစ်ယောက်က အတွဲနဲ့ချိန်းထားတာပဲ။ သူရီရဲ့ Fido Dido က မဆိုးဘူးနော်။ သူ့ဆော်ဇာက တော်တော်လှတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တို့ သူရီက ကို အဖက်မလုပ်တာနဲ့တူတယ်”

“စည်သူနော် ... ဘာ သူရီရဲ့ Fido Dido လဲ။ ဒီ ဂျွန်ညောင်ဂေါက်ဂက်ကိုများ၊ ဟင်း ... ဟိုမိန်းမကလည်း ဒါကောင်ကိုများ ဘာကြည့်ကြိုက်လဲတော့ မသိဘူး။ ပိုက်ဆံမက်လို့ ကြိုက်တာ နေမှာပေါ့”

သူရီက ဂျပ်နဲ့ညောင်ရဲ့ လေဒီကိုပါကြည့်ရင်း ပယ်နယ်နယ် ပြောလိုက်လျှင် စည်သူက သူရီကို ဖျောင်းဖျာသည့်

“အဲဒီလိုတော့ မစွပ်စွဲပါနဲ့ သူရီရယ်။ သူလည်း တကယ်ချစ်တာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့။ Fido Dido က ပိန်ပေးကြည့်ကောင်းပါတယ်။ အသားဖြူဖြူနဲ့ အရပ်ရှည်ရှည် ခပ်သန့်သန့်ပဲဟာ။ စိုင်းစိုင်းနဲ့တောင် တူသေးတယ်။ ဝတ်တာ စားတာလည်း အထာကျပါတယ်”

“အို ... ဒါပေမဲ့ စည်သူနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်တော့ နဲ့သာဆီအိပ်ပဲ”

စည်သူက သူရီရဲ့ စကားကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပါသည်။

“ဪ ... ကိုယ်နဲ့တော့ မယှဉ်နဲ့လေကွာ၊ ကိုယ်ကတော့ သူရီထက်တောင် ချောသေးတဲ့ဥစ္စာ၊ ဟုတ်တယ်မှလား”

“ဟင်း ... ပေါ့ရဲ့ပါဘိ”

သူရီက စည်သူကိုပါ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်သော်လည်း တကယ်တမ်းကတော့ စိတ်မဆိုးချေ။ သူရီရဲ့ ချစ်စားချောရုပ်သွင်ကို သူရီ ကိုယ်တိုင်ကလည်း စတွေ့တည်းက ကြောခင် ဖြစ်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ စည်သူရဲ့အပြုံး၊ အကြည့်၊ အပြောအဆို စတာတွေကို စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်ကာ အစွဲကြီးစွဲခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ချစ်ခြင်းတရားတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သည်။ အဲဒီချစ်ခြင်းတရားသည် စွန့်စားမှုတစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်ကာ သူရီရဲ့ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးကိုလည်း ပြောင်းလဲစေတော့မည်ဖြစ်သည်။

အဲဒီလိုပဲ တစ်ဖက်ဝိုင်းမှာလည်း တူညီသော တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲမည့် စုံတွဲတစ်တွဲကလည်း ရှေ့ရေးဒါနဲ့ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးလျက်ရှိသည်။ ဆွေးနွေးလဲ” တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ စေတနာရှိကြသော မင်းကေပြီထင် သူရီရဲ့အတင်းကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်တုတ်လျက်။ အဲဒါ စန္ဒီမသိမသာ မေးငေါပြကာ ...

“မောင်နဲ့ ကျောမတည့်တဲ့ မိန်းမခွေးရယ်ဒီပဲ။ ကဲ ... စန္ဒီ။ အရမ်းမောက်မာပြီ အထ ... ပြော”

သူ့ဘဲနဲ့တွေ့ရော ပါးစပ်က ရာလေးကိုပဲ သွားချင် တွေ့လား ...

အေးပေါ့ ... ဟိုကောင်ကလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသား ကျနေတာကိုး။ သူ့ကို ပိုက်ဆံရှိလို့ ကပ်နေတာ နေမှာပေါ့။ မဟုတ်လို့ကတော့ သူ့လို မိန်းမအနား ဘယ်ယောက်ျားကမှ ကပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

စန္ဒီက အဲဒီဘက်ဝိုင်းကို တစ်ချက်ခုခံကြည့်ကာ ...

“ဪ ... မောင်ကလည်းကွယ်၊ သူများသားသမီးကို အဲလိုမပြောပါနဲ့။ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ချောပါတယ်”

“ဘာချောတာလဲ၊ အကောင်းစားတွေ သုံးနှိုင်းလွန်းလို့ပါ ကွာ။ လူကဖြင့် ဖက်တီးပုပ်”

“ခစ် ... ခစ် ... မောင်ကလည်းလေ။ ပြည့်ပြည့်လေးပါ မောင်ရဲ့။ ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ မောင် ပြောတဲ့ပုံအရဆို ပူပူတုတ်ပြီကြီး ကျနေတာပဲ။ သူ့မျက်နှာပါးဖောင်းဖောင်း

ပန်းနဲ့ ပြည့်ပြည့်လေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတယ် ...

ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့များ ကြုံပြေဖြစ်ရတယ်လို့။ သူများတွေဆို သင်တန်းအတူတူ ခပ်သ အိမ်ကလီတောင် ဖြစ်နေပြီ”

ဟုတ်ကွာ။ ခံစားစရာ မရှိပါဘူး။ ဘဲကဖြင့်

“အိုး ... ဒါ့အသေအလဲ လိုက်စားထားတဲ့ Body အိပ်ပဲ” ကတော့ ကိုယ့်ရည်းစားနဲ့တောင် ရှေ့

စည်သူအောင် မကြိုစားနိုင်ဘူး ... ရယ်မောပါသည်။ သိသာတယ်”

“ဪ ... သူများကို ရစရာမရှိ ဝေဖန်နေပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် ... ဝေဖန်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ စန္ဒီက မကြိုဘူးလို့ ဒီလိုမိန်းမချိုးတွေနဲ့ တွေ့ပြီးတော့မှပဲ ကိုယ့်ချစ်သူ လေးက ဘယ်လောက် အဖိုးတန်လိမ္မာယဉ်ကျေးတယ်ဆိုတာ သိလာရတော့တယ် ...

ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ်လို့ကို မရဘူး။ ဟိုဘဲတော့ သနားစရာပဲကွာ။ ဒီမိန်းမကို ဘယ်လိုများ သည်းခံနေလဲ တော့ မပြောတတ်ဘူး။ အင်းလေ ... ပိုက်ဆံကြောင့်ပဲ နေမှာပေါ့”

“ကဲပါ မောင်ရယ်။ သူများအကြောင်းတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ဒီအချိန်ဟာ မောင်နဲ့ စန္ဒီအတွက် အရေးကြီးတဲ့အချိန် ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ကဲ ... ပြော၊ စန္ဒီအဒေါ်နဲ့ အိုကေတယ် မဟုတ်လား။ အဒေါ်က ဘာပြောလဲ”

“စန္ဒီက အချို့သိပ်ထားတော့ အဒေါ်ကတော့ အိုကေပြီထင်ပြီး စေ့စပ်မယ်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒါ စန္ဒီတို့ လှုပ်ရှားမှ ရတော့မယ် မောင်”

“ဖြစ်တယ်လေ။ မောင်ကတော့ အဲဗားရယ်ဒီပဲ။ ကဲ ... စန္ဒီက ဘယ်ကို ဟန်းနီးမွန်းချင်လဲ ... ပြော”

“အင်း ... စန္ဒီက အေးချမ်းတဲ့ နေရာလေးကိုပဲ သွားချင်တာ။ ကလေးဘက်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ ... ကလောမှာ အရမ်းမိုက်တဲ့ ဟိုတယ်ရှိတယ်။ Hill Top Villa တဲ့၊ စန္ဒီ မြင်ရင် အရမ်းသဘောကျမှာ ... ကလောရောက်မှတော့ အင်းလေးတို့ ပင်းတယဘက် တို့ပါ သွားကြတာပေါ့။ စန္ဒီလည်း မရောက်ဖူးဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အိုကေ ... အဲဒါဆို မောင် စီစဉ်လိုက်မယ်။ ခုဆို ရန်ကုန်-တောင်ကြီးကားတွေ Express တွေက အရမ်းမြန်တယ်။ အဲဒါပဲ စီးကြတာပေါ့ ...

ကလောမှာ ဆင်းမယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ မောင် ကြိုက်သလိုသာ စီစဉ်ပါ”

“စန္ဒီက လိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲပေါ့လေ”

သူ့အပြောကို စန္ဒီက ရှက်ပြုံးလေးဖြင့် အသာနှုတ်ဆိတ်ကာ ပြုံးနေသည်။ သူသည် စန္ဒီရဲ့လက်ဖျားလေးတွေကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်းမှ ...

“ချစ်တယ် စန္ဒီရယ်၊ မင်းနဲ့ နီးရတော့မှာမို့ ကိုယ် အရမ်းပျော်နေတယ်။ ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲကြတော့ဘူးနော်”

သူ့အပြောကို စန္ဒီက ခိုင်မာသော အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူသည် စန္ဒီရဲ့လက်ကလေးတွေကို နွေးထွေးစွာ ဖျစ်ညှစ်ရင်းမှ သူ့ရင်ထဲက အားအင်ဓာတ်တွေကို

စီးပျောထည့်ပေးလိုက်သည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် သူတို့ရဲ့အပြုံးတွေသည် တောက်ပနေကြသည်။

သိပ်မဝေးသော ကာလတစ်ခုမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဘဝခရီးတစ်ခုကို စတင်လျှောက်လှမ်းကြတော့မှာ ဖြစ်သည့်အတွက် နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ခုန်နေကြပါသည်။

သူရိသည် လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းလာရာ လမ်းတစ်လျှောက်၌ ရင်တခုန်ခုန် ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်လောက်ပဲတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား ကြိုးစား စိတ်ကတော့ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသည်သာဖြစ်၏။ ဒီနေ့မနက် လေယာဉ်ဖြင့် သူရိနဲ့ စည်သူတို့ ဟဲဟိုးသို့ သွားကြမည်ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဆုံဖို့ချိန်ထားကြလေရာ သူရိက အရင်လိုပဲ အိမ်ကနေ ကားကိုဟန်မပျက်မောင်းထွက်လာခဲ့ရသည်။ လေဆိပ်ရောက်တော့မှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ကာ ကားကို အိမ်ပြန်ပို့ခိုင်းပြီး စာတစ်စောင်ပါ ပေးခိုင်းမည်ဖြစ်သည်။ စမ်းချောင်းက တိုက်ခန်းမှာ သူရိရဲ့အဝတ်အစားတချို့ပါ ထားခဲ့ပြီးတာမို့ အခုခရီးဆောင်အိတ်က ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။

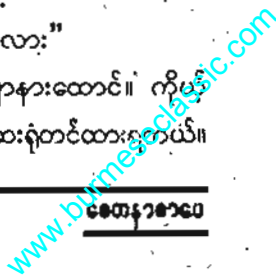
တစ်နေ့က ဘဏ်မှာ သူရိ ထုတ်ထားခဲ့သော ငွေသိန်းနှစ်ရာကိုလည်း စည်သူ့ဆီ ပေးထားပြီးပြီမို့ သူရိသည် ဝေါ့ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင်။ ဒါပေမဲ့ သူရိရဲ့စိတ်တွေမှာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကာ လေးလံနေသည်။

တစ်သက်လုံးက အတူတူနေခဲ့သော မိဘတွေကို ခွဲခွာကာ ဒီလိုလုပ်သွားရတာကိုလည်း ဝမ်းနည်းမိသည်။ သို့သော် သူရိဟာ ခေါင်းမှာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပြတ်ပြတ်သားသား ချပြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုအတွက် နောင်တရနေတာမျိုး မရှိပါ။

သူရိသည် ကားကို လေဆိပ်ပါကင်မှာ ထိုးရပ်ပြီး နောက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံ ဖုန်းဆက်ကာ ကားလာယူဖို့ ပြောလိုက်သည်။ သူရိ့သူငယ်ချင်း ခင်ဦးက ကားလာယူကာ သူရိ ပေးထားသော စာနှင့်ကားကို အိမ်သို့ သွားပို့ပါလိမ့်မည်။ အစစအရာရာ ကြိုတင်စီစဉ်ထားပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် ဘာမှတော့ သွဲ့ချော်စရာမရှိ။

သူရိသည် လတ်ရေချိအိတ်ကို ကိုင်းကဆွဲကာ လေဆိပ်ခန်းမတွင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ စည်သူ့ကို ရေဝဲရာပွေ ကြည့်မိသည်။ မတွေ့။ သူရိက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကဖုန်းကိုထုတ်ကာ စည်သူ့ကို ခေါ်မယ်အလုပ်မှာ Call အစုံက ဝင်ရောက်လို့လာသည်။ Call က စည်သူ့ဆီမှဖုန်းဖြစ်သည်။

သူရိက ဖွင့်ကိုင်လိုက်ကာ ...
 “အင်း ... ပြော စည်သူ့။ လမ်းမှာလား”
 “သူရိ ... ကိုယ်ပြောတာကို သေချာနားထောင်။ ကိုယ့်အဖေလေ ကားမှောက်လို့တဲ့။ အဲဒါ ဆေးရုံတင်ထားရတယ်။”

အခုနကပဲ ကိုယ့်ဆီကို ဖုန်းလာတာ။ အဲဒါ ကိုယ် နယ်ထိ လိုက်သွားရမယ်”

“ဟင် ... အဲ ... အဲဒီတော့ ...”

“သူရိ ကလောကို သွားလိုက်တော့လေ။ ကိုယ် နောက်ထဲ နေ လိုက်လာခဲ့ပါ့မယ်။ နော် ... သူရိ။ ကိုယ် သူရိထံ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် ...

ကိုယ်လည်း ဒီညနေကားနဲ့ နယ်ကို ချက်ချင်းသွား ရမှာ။ ဟိုက အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ကိုယ် မြန်မြန်လိုက် ခဲ့ပါ့မယ်”

“နေပါဦး၊ စည်သူ့အဖေက ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ နိုးနိုး ရလား”

“အရမ်းကြီးတော့ မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ နည်းနည်းတော့ မှာ တယ်တဲ့။ အသက်အန္တရာယ်တော့ မရှိဘူး ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေက ကိုယ့်ကို ဇွတ်ပြန်လာခိုင်းနေတာ၊ အဖေ နဲ့ အစ်မကလည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူးလေ ...

ကားမှောက်တယ်ဆိုတော့ အမှုအခင်းကိစ္စတွေက လည်း ရှိသေးတယ်။ ဟူး ... ရင်မောရတယ် သူရိက အဲဒီတော့ သူရိ ကလောကို သွားနှင့်လိုက်ပါ။ ကိုယ် နောက်ကနေ အမြန်ဆုံး လိုက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အို ... စည်သူကလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။ စည်သူက ဘဲနဲ့ သူရိ တစ်ယောက်တည်း ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ”

သူရိက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ အော်မိသည်။ နဂိုတည်းကမှ လှုပ်ရှားတုန်ယင်နေသော စိတ်တို့ဟာ ဒီလို အဆင်မပြေ တာတွေကို ကြားသိရသောအခါ ခပ်နောက်နောက် ဖြစ်လာသည်။

“ညီသူက ချောမော့သော လေသံဖြင့် ...

“ကိုယ် အမြန်ဆုံး လိုက်လာခဲ့မှာပဲ သူရိရာ။ လိုက်မလာ မှာမှ မဟုတ်တာ။ အလွန်ဆုံး သုံးလေးရက်ပေါ့။ နော် ... သူရိ ...

သူရိက နားလည်ပေးတတ်ပါတယ် ...

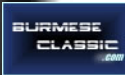
ကိုယ့်ကို စာနာပေးပါကွာ”

“ကျွတ် ... စိတ်ညစ်တယ်ကွာ။ ဒီပြဿနာကလည်း ဘာ လို့ ဒီနေ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ရတာတဲ့လဲ”

“ဪ ... သူရိရယ်။ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွာ။ ဘယ်သူက ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ချင်မှာလဲ။ မလွဲသာ မရှောင်သာ ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စကြီးလေ၊ အသက်အန္တရာယ်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ ကိစ္စကြီးလေ ...

သူရိက နားလည်မှု ရှိမှပေါ့။ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် လက်တွဲသွားမယ့် သူတွေပဲဟာ။ ဒီလောက်လေးတောင် ကိုယ့်အပေါ်မှာ နားလည်မပေးနိုင်ဘူးလား။ ကိုယ်တို့ ရှေ့ဆက်လက်တွဲသွားရင် ဒီထက်ဆိုးတဲ့ ပြဿနာတွေ တောင် ကြုံလာရဦးမှာ။ ဒါ အစပဲ ရှိသေးတယ် သူရိ”

“တော်ပြီကွာ၊ ဆက်မပြောနေနဲ့တော့။ ဖုန်းဆက်လဲလိုက်”

www.burmeseclassic.com

“အင်းပါ၊ ကိုယ် မနက်ပြန်လည်း ဖုန်းဆက်မယ်။ တိုင်း ဖုန်းဆက်မယ်။ အမြန်ဆုံးလည်း ကလော့ကို လိုလာနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ် ...

နော် ... သူရီ”

“အေးပါ၊ ဒါနဲ့ ပိုက်ဆံတွေကရော ဘယ်မှာထားခဲ့တာလဲ စည်သူက အသံထိတ်သွားသည်။ အဲဒီအတွက်ကြောင့် သူရီသည် သူ့ကို နည်းနည်းအားနာသွားသော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူရီသည် စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဆိုလျှင် ထားတတ်တဲ့ ချက်ချင်းပွင့်အန်တတ်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ပိုက်ဆံတွေက ဘယ်ထဲမှာပဲ သူရီ။ ဘာလဲ ... ကိုယ့်အဖေမယုံလို့လား။ စိတ်ချပါ။ ကိုယ့်အဖေအတွက် ငွေလိုအပ်တာ အဲဒီပိုက်ဆံတွေကို ကိုယ် မထိပါဘူး။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲပါ ... အဆင်ပြေအောင်သာ လုပ်ပါ။ ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဖုန်းသာမှန်မှန် ဆက်ပါ”

“အိုကေ ... ကိုယ်လည်း ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် စိတ်ကောင်းပါဘူး သူရီ။ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...

ကိုယ် သူရီနောက်ကို အမြန်ဆုံး လိုက်လာခဲ့မယ်”

သူရီသည် မရေရာသော သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခြုံဆဲလိုက်ကာ “အင်းပါ” ဟု ပြောပြီးနောက် ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ နီးနားရှိ ခုံတစ်ခုံမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်ပြီးနောက် ဘာထက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အကြံအစိုက်စွာ ငေးမောနေမိသည်။ သူရီထက်ထဲမှ လေယာဉ်လက်မှတ်နှစ်စောင်သည် သူရီကို လှောင်ခြောင်နေသလိုပဲဖြစ်သည်။ ဒီခရီးကို သူရီ သွားသင့်ပါသလား။ စည်သူ မပါဘဲနဲ့ ဒီခရီးကိုသွားလို့ သူရီအတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ။ ဒါဖြင့်ရင် သူရီ တစ်ယောက် အိမ်ကိုပြန်ရမှာလား။ အိမ်ပြန်လို့လည်း မဖြစ်တော့။ ဒီနေ့ဆိုလျှင် လွဲငွေတွေထဲမှ သိန်းနှစ်ရာ အိမ်ယူထားသော ကိစ္စကို ဖေဖေ သိတော့မည်ဖြစ်သည်။ အဲဒီအတွက် သူရီ ဘယ်လိုဖြေရှင်းချက် ပေးရမှာတဲ့လဲ။

သူရီ ရူးချင်လာသည်။ ကလော့ကိုလည်း တစ်ယောက်တည်း မသွားချင်ပါ။ အခုနေ Air Bagin လေယာဉ်ပေါ်တက်လိုက်သွားပါက နာရီပိုင်းပဲခြားကာ ကလော့သို့ ရောက်သွားမှာကို သိသည်။ သို့သော် စည်သူ မပါဘဲနဲ့လည်း ကလော့အသွားဖို့ စိတ်မပါတော့။ အိမ်ပြန်ဖို့ ဆိုတာကလည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ အဲဒီတော့ သူရီ သွားဖို့က တစ်နေရာတည်းသာ ရှိတော့သည်။ သူရီသည် တိကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုနှင့် လတ်ရေချိုးဆွဲကာ လေဆိပ်ခန်းမထဲမှ ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ Taxi တစ်စီးကိုငှားကာ စမ်းချောင်းသို့ မောင်းခိုင်းလိုက်လေသည်။

မိဘရင်ခွင်ကို ခြေစုံကန်ပြီး ထွက်လာကာ အဖြတ်ဖို့အထိပါ မျှော်လင့်ထားခဲ့သော သူရဲ့အတွက် လေထုလက်မှတ်နှစ်စောင် ဆုံးတာလောက်ကတော့ စာဖွဲ့ပြောမနေပါ။ စည်သူ့ကိုတော့ တိုက်ခန်းမှာပဲ စောင့်ဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပေးတော့သည်။ တကယ်တော့ ကလောသွားဖို့ ဆိုတာလည်း ဟန်ဖွန်းသဘောမျိုးသာဖြစ်လျက် ကလောသို့ ခိုးပြေးခြင်းထက် မဟုတ်ပါ။ သူမပါဘဲနဲ့တော့ ဟန်းနီးမွန်းခရီး ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့သဖြင့် သူရဲ့ မသွားလိုတော့။

သူနဲ့အတူနေဖို့ စိစဉ်ထားသည် တိုက်ခန်းထဲသို့ သူ့ကို သူရဲ့ စောင့်ပါတော့မည်။

သူသည် ကားဂိတ်ကရုံမှာ ထိုင်နေရင်းမှ Taxi ခရီးစီးဝင်လာလိုက်တိုင်း လည်တဆန့်ဆန့်ဖြစ်ကာ ထိုင်ရမလိုအရမလိုဖြင့် မင်တကြွကြွဖြစ်နေသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့သည်။ လေးနာရီထိုးနေပြီ။ သူတို့စီးမည့် တောင်ကြီး-ရန်ကုန် Express ကားက လေးနာရီခွဲမှာ ထွက်မှာဖြစ်သည်။ အခုအထိ လေးနာရီရှိနေပြီဖြစ်သည်။ စန္ဒီရဲ့အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရသေး။ အချို့ခရီးသည်တွေမှာ ကားပေါ် အထုပ်တွေတင်လျက် နေရာတွေမှာ ထိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ ကားကလည်း စက်နှိုးကာ Air Condition တွေ ဘာတွေတောင် ဖွင့်နေပြီ။ သူက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ မိနစ်လက်တံတွေက တရွေ့ရွေ့နှင်နေဆဲ။

စန္ဒီ ဘာများဖြစ်နေပါလိမ့်။ ကားများပျက်နေလို့ ဘာများ။ စန္ဒီနေသောနေရာက အင်းစိန်မှာမို့ သူက ကားဂိတ်သို့ အာစောဆင်းလာဖို့ အရင်နေ့တွေတည်းက အထပ်ထပ် မှာကြားထားသေးဖြစ်သည်။ စန္ဒီကလည်း သူ့ကို စိတ်မပူဖို့ ကတိအထပ်ထပ် ပေးပြီးသား။ အခု ဘာများဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ သူက ဘာလဲဘိ

www.burmeseclassic.com

အိတ်ထဲမှဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်မိသော်လည်း စန္ဒီ မှာက ဖုန်းလည်း မရှိသဖြင့် ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်၍မရ။ လေးနာရီထိုးပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိလာလျှင် သူ တော်တော် သွေးပျက်လာပြီဖြစ် သည်။ ကားဂိတ်က ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့် ကာ...

“ညီလေး ဒီကားနဲ့ လိုက်မှာမဟုတ်လား၊ တောင်ကြီး နော်”

“ဗျာ ... ဟုတ်။ ထွက်တော့မှာလား အစ်ကို”

“အေး ... နောက်ထပ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုရင် ထွက်ပြီလေ ကိုယ်တို့ကားတွေက Righttime ပဲ ညီလေး။ ပစ္စည်းတွေ တင်ထားတော့လေ ...

အထုပ်ကြီးရင် ဗိုက်ထဲမှာထည့်ရမယ်။ သေးရင်တော့ အပေါ်မှာ ဆုံပါတယ်”

“ဟုတ် ... သေးပါတယ်။ ခဏလေး အစ်ကို။ ကျွန်တော် အဖော်ရောက်မလာသေးလို့”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း ဆက်ကြည့်။ တကယ်တမ်းက ကားမထွက်ခင် နာရီဝက်အလို ကြိုရှောင် ရတာ”

ထိုလူက ပြောပြီးထွက်သွားလျှင် သူက ခေါင်းကုတ် ပြီး စိတ်ပူစွာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စန္ဒီ ဘာများဖြစ်နေလို့ပါလိမ့်။ အဲဒီ အတွေးသည် သူ့ကို ကြီးစွာဖိစီးနှိပ်စက်ပါသည်။ လမ်းမဘေး

သို့မျှော်ကာမျှော်ကာကြည့်သည်။ စန္ဒီကရောက်မလာသေး။ တကယ် ဆိုလျှင် တစ်ခုခုဖြစ်နေတာတောင်မှ သူ စိတ်ပူနေမှာကို သိလေ သောစန္ဒီသည် သူ့ဆီသို့ ဖုန်းဆက်ရမည်။ ကားပျက်နေရင်းလည်း ချက်တယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်နေရင်လည်း ဖြစ်နေတယ် စသဖြင့် အကြောင်းကြားရမည်ဖြစ်သည်။ ဒါမှမဟုတ် စန္ဒီရဲ့အဒေါ်ကများ ဆီသွားလို့လား။ အဲဒီလိုတော့လည်း ဖြစ်နိုင်မည်မထင်ပါ။ စန္ဒီက အလုပ်သွားမယ် အကြောင်းပြပြီး အိမ်ကထွက်လာမှာမို့ သူမ အဒေါ်ကလည်း သံသယရှိမှာမဟုတ်။ သူသည် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထွေး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်မေး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဖြေသော အဖြေတွေ ကြားမှာ မူးနောက်စူးသွပ်ချင်လာသည်။

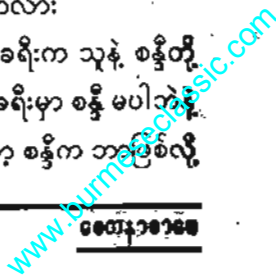
အဲဒီအချိန်မှာ ကားက ဟွန်းတီးကာ စပါယ်ယာက စရီးသည်တွေကို လိုက်စစ်ပြီဖြစ်သည်။ လေးနာရီကုလည်း အတိခွဲနေပြီ။ သူ့ကို မေးဆတ်ပြကာ ...

“ညီလေး ... ကားထွက်တော့မှာကွ၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟိုဒင်း ... ကျွန်တော့်အဖော်က မလာသေးဘူး အစ်ကို၊ အဲဒါက ...”

“အေး ... အားတော့နာတယ်ကွ၊ အများနဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ကွ၊ ညီလေးက လိုက်မှာလား”

သူ ဘာပြောရမည်နည်း။ အခုခရီးက သူနဲ့ စန္ဒီတို့ နှိုင်းပြေးကြမည့် ဟန်းနီးမွန်းခရီးဖြစ်သည်။ ဒီခရီးမှာ စန္ဒီ မပါဘဲနဲ့ သူက ဘယ်လို ခရီးထွက်ရမှာတဲ့လဲ။ ပြီးတော့ စန္ဒီက ဘာဖြစ်လို့

ဖြစ်နေမှန်းလဲမသိ။ မတတ်နိုင်တော့။ အခုလောလောဆယ်မှာ စန္ဒီ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိဖို့က အရေးကြီးနေသည်။ ဒါကြောင့် သူသည် ယတိပြတ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချကာ ...

“ရတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်က မလိုက်ဖြစ်တော့ပါဘူး”

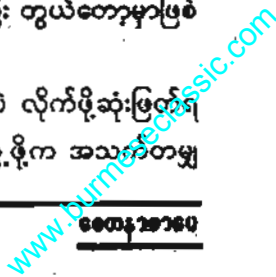
မလိုက်ဖြစ်တော့သော သူ့ကို ဘယ်သူမှ ချောမခေါ်ပါ။ သူသည် လစ်ဟာပြီးပါသွားသော ခုံနေရာလေးနှစ်ခုကို နှစ်ဖြာတသစ္စာ လိုက်ကြည့်မိသည်။ သူ့စိတ်ကူးထဲမှာတော့ အရာရာဟာ ခမ်းနားလှပသိုက်မြိုက်ခဲ့ပါ၏။ ရှမ်းတောင်တန်းကြီးတွေဆီ သို့သွားသောခရီးတွင် တစ်လမ်းလုံး သူ့နဲ့စန္ဒီတို့ ပျော်မဆုံး၊ မော်မဆုံး၊ ချစ်စကားတွေ ပွဲသီမဆုံး ဖြစ်သွားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ စန္ဒီက သူ့လက်မောင်းကို မှီဆုံးကာ၊ သူက စန္ဒီကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ထည့်ကာ အကြင်နာတွေ ခြေသွားမည်ဟု မျှော်လင့်စိတ်ကူးခဲ့ဖူးသည်။ အေးချမ်းသာယာလှပသော ကလောမြို့လေးတွင် သူ့နဲ့ စန္ဒီတို့ရဲ့ ပျားရည်ဆမ်းကာလတွေမှာ တစ်သက် မစေ့နိုင်စရာ အင်မတန်ချိုမြိန်မည်ဟု အတွေးနဲ့ရူးခဲ့ဖူးရသော စိတ်ကူးတိမ်စိုင့်များမှာ ဘယ်ကိုလွင့်မျောသွားမှန်း မသိတော့။

သူတို့စီးမည့် Express ကားကြီးကတော့ သူ့ကို ထားခဲ့ကာ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။ ဒီလိုပဲ တခြားနေရာသွားမည့် ကားတွေကလည်း တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း။ သူသည် အဲဒီကားတွေ ကြည့်ကာ ရင်နင့်လာသည်။ စန္ဒီထံကလည်း ဘာဖုန်းမှမလာချေ။ သူ့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ စန္ဒီ သူ့ကို အရူးလုပ်သွားတာလား။ ဒီ

အတွေးသည် သူ့ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေသည်။ အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ စန္ဒီသည် သူမအပေါ် ပေးစားသော အသက်ကြီးကြီးအကြီးကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယူမှာမဟုတ်ဆိုတာ ကြိုသိချေသည်။ သူ့နဲ့လည်း ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြဖို့ တစ်လဆာကတည်းက ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့ကြတာပဲ။ သူသည် တွေးရင်းဆွေးရင်းနဲ့ ချာချာလည်လာသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးသော အရေးအကြီးဆုံးမေးခွန်းမှာ အခု သူ ဘယ်လိုသွားရမလဲ ဆိုတာဖြစ်သည်။ အိမ်ကိုတော့ ပြန်လို့မဖြစ်တော့။ သူ့အိမ်ကို သူက မိန်းမခိုးသွားပြီဟု စာရေးဆေးထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အခုကျမှ နောက်တာပါ ‘ဟဲ ဟဲ’ ဟု ပြန်ဝင်သွားရအောင်လည်း နေ့လယ်ခင်းကတင် သူ့အဖေ မန်နေဂျာဆီက ပိုက်ဆံသိန်းငါးဆယ်ကို လိမ်ပြီး ထုတ်လာခဲ့သေးသည်။ စန္ဒီဆီမှာလည်း သူ့ပိုက်ဆံတွေ အပ်ထားတာ သိန်းနှစ်ဆယ် ဆောက်ရှိပေမို့ ပိုက်ဆံဆိုတာ ပိုနေ၍ ပြဿနာမဟုတ်ဆိုတာကို အလည်သောကြောင့် သူက လိုလိုမယ်မယ် ထပ်ဆွဲလာခြင်းဖြစ်သည်။ အခုတော့ အဆွဲကောင်း၍ အိမ်ကိုပြန်ဝင်၍ မရတော့။ ဤတော့ သူ့အဖေရဲ့စိတ်ကိုလည်း သူ သိသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် သူ့အဖေက သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး တွယ်တော့မှာဖြစ်သည်။

ဒီတော့ သူဟာ စန္ဒီရဲ့အိမ်ကိုပဲ လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည်။ လောလောဆယ်တွင် စန္ဒီနဲ့တွေ့ဖို့က အသက်တမျှ

အရေးကြီးနေသည်။ သူက ကားဝင်းထဲက Taxi တစ်စီးကိုငှားကာ လိပ်စာသွားကြားပေးသော အင်းစိန်က စန္ဒီတို့အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံးလည်း စန္ဒီများ ဖုန်းဆက်လာလေမလားဟု မျှော်လင့်ခဲ့သော်လည်း ဘာဖုန်းသံမှ မလာ။ အင်းစိန်ရောက်တော့လည်း စန္ဒီရဲ့လိပ်စာကို မနည်းရှာရပေရသည်။ နောက်ဆုံးတော့မှ လမ်းသွယ်လေးတစ်ခု၏ အဆုံးပိုင်းနောက်နားရောက်မှ မြေခိုက်ထရုံအိမ်လေးတစ်လုံးကို တွေ့တော့သည်။ သူ့မှာ ကားသမားကို မျက်နှာချိုသွေးလျက် ဓဏစောင့်ဖို့မှာကာ အိမ်အိမ်လေးအနားသို့ ချဉ်းကပ်လာရသည်။

အရောင်မလင်းသော အိမ်လေးမှာ မိန့်မိန့်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်လျက် ဘယ်နားကမှ အသရေမရှိပါ။ ဒီလိုနေရာမျိုးတွင် နေရရှာသော စန္ဒီသည် ဘယ်လောက်များ သနားစရာကောင်းခဲ့မှာလဲလိမ့်။ သူက အိမ်လေးထဲသို့ အသာချောင်းကြည့်ကာ အသံပြုရသည်။

“အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့”

အိမ်ထဲက ဘာတုံ့ပြန်မှုမှမကြား။ သူက ထပ်၍ အသံမြှင့်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။

“အိမ်ရှင်တို့ လူရှိလား မသိဘူးခင်ဗျ”

ဓဏနေတော့မှ တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း ပြင်းသော လေသံဖြင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ ဆံပင်လိမ်ကောက်ကောက်၊ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်အဖွေးသားနှင့် အပေါ့စား

နှုတ်ခမ်းနီကို ရဲတွတ်အောင်ဆိုးထားသော မိန်းမကြီးမှာ ရင်လျှားထားသဖြင့် သူ့မှာ အမ်းတမ်းတမ်းကြီးတောင် ဖြစ်သွားရသည်။ မိန်းမကြီးက သူ့ကို နှုတ်ခမ်းကြီးဆူကာ ကြည့်ပြီးလျှင် ...

“ဘာလဲ ပြော”

“ဟို ... ဒါ စန္ဒီ ... စန္ဒီတို့အိမ်လားဟင်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ဗျာ ... ဟိုဒင်း ... ကျွန်တော်က သူ့သူငယ်ချင်းပါ”

“သူငယ်ချင်း ! ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို ... တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ၊ စန္ဒီ ရှိလားမသိဘူး”

“မရှိဘူးဟေ့၊ သူက ဒီကို တစ်ခါတလေမှ ပြန်လာတာ”

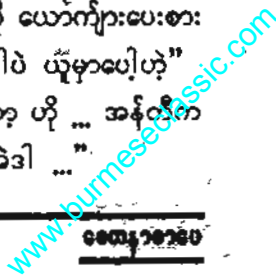
“ဗျာ ... ဒါဖြင့်ရင်”

“အေး ... ငါလည်း မသိဘူး။ တစ်နေ့က နောက်ဆုံးလာတုန်းက ပြောသွားတာတော့ ယောက်ျားယူတော့မယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ။ ပိုက်ဆံတစ်သိန်းတောင် ကန်တော့သွားသေး”

“ဗျာ ... ယောက်ျားယူမယ်။ ဟို ... အန်တီက စန္ဒီကို ယောက်ျားပေးစားမယ်ဆိုတဲ့ အဒေါ်လား”

“ဘာရယ် ... ဘာကိစ္စ ငါက သူ့ကို ယောက်ျားပေးစားရမှာလဲ။ သူ့ပေးစားမယ်အတူတူ ငါပဲ ယုံမှာပေါ့ဟဲ့”

“ဗျာ ... ဘာတွေလဲ။ သူကပြောတော့ ဟို ... အန်တီက သူ့ကို ယောက်ျားပေးစားမလို့တဲ့ အဲဒါ ...”

“အို ... မေါက်တီးပေါက်ရှာ။ မသိဘူးဟေ့ ဘယ်တုန်းက
မှ မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး။ ရွပ်ရွပ်ယှက်ယှက် က ... ကိုယ်တော်
လေး ကျုပ် အလှပြင်နေတာ မပြီးသေးဘူး ...
သွားတော့ စနီ မရှိဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား”
သူ့မှာ အဲဒီစကားကြောင့် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား

ရတာ ...

“ဟာ ... ခဏ ... ခဏ နေပါ အန်တီရယ်။ ကျွန်တော်
တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စနီနဲ့ တွေ့ရမှာဖြစ်မှာမို့
ပါ။ အရမ်းအရေးကြီးလို့ပါ”

“ဟဲ့ ... ငါမှမသိတာ။ သူ ယောက်ျားယူတော့မယ်လို့
ပြောသွားပါတယ်ဆို။ ယောက်ျားယူမယ် ယောက်ျားနဲ့ပဲ
နေတော့မယ် ...

အဲလို ပြောသွားတာ”

“ကျွန်တော်က သူယူမယ့် ယောက်ျားပါ အန်တီ”

“ဟင် ... အဲဒါဆို မင်းက ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေ
ရတာလဲ”

“အဲဒါက ကျွန်တော်က မေးရမှာ။ ကျွန်တော်နဲ့စနီ ဒီနေ့
ကားဂိတ်မှာ ချိန်းထားတာပါ အန်တီ။ သူ့ကို အန်တီက
အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမယ်ဆိုလို့
ကျွန်တော်တို့ ခိုးပြေးကြဖို့ စီစဉ်ထားတာပါ”

“ဟေ ... အဟား ဟား ဟား”

မိန်းမကြီးက သူ့စကားကို ခါးထောက်လျက် ခွက်
ထိုးခွက်လန်ရယ်မောလေသည်။ ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ ဝတုတ်
တုတ်နှင့် ထဘီရင်လျားထားကာ အာတပြုပြီ အော်ရယ်နေသော
မိန်းမကြီးကိုကြည့်ကာ သူ သွေးပျက်ချင်လာသည်။ မိန်းမကြီးက
သူ့ရဲ့ဆီးရွက်လောက်ရှိသော မျက်နှာကို ကြည့်လျက် အရယ်ငို
လက်စသတ်ပြီးမှ ...

“အေး ... မင်းတော့ ကောင်းကောင်းကြီး အဘတ်ခံလို
ရပြီကို သူငယ်လေးရဲ့ မင်းလည်း ငါ့တူမရဲ့သားက
ဖြစ်သွားပြီနဲ့တူတယ်။ ဒီမယ် မှတ်ထား။ ငါက သူ့
ဘာယောက်ျားမှလဲ ပေးစားဖို့ မစဉ်းစားဘူး။ သူ့ဟား
ယူချင်ရင်ယူ မယူချင်ရင်နေ ...

တို့တွေက ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်ကြတာ။ အခုလည်
သူက ငါ့ကို ယောက်ျားယူပြီး ယောက်ျားနဲ့ပဲ နေတော့မယ်
ပြောသွားတာပဲ။ သေချာတာတော့ သူ့ယူမယ့်ယောက်ျား
ဟာ မင်းမဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

ဆယ်ခွန်းပြော တစ်ခွန်းအမှန်ယူ၍ရသည့် အဒေါ်ကြီး
၏ နောက်ဆုံးစကားသည် သူ့နားထဲသို့ ခိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလိုပဲ
ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းလိုက်
တာ ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့နဲ့ ကျွန်တော် သေချာစီစဉ်ထားတာ
အန်တီ။ နေဖို့နေရာတောင် စီစဉ်ထားတာ။ တိုက်ခန်းတောင်
ရှာပြီးပြီ”

“ဆေး ... အဲဒါဆိုလည်း အဲဒီတိုက်ခန်းကို သွားကြည့်ကြည့်ပါလော့၊ ကျုပ်တော့ မပြောစာတ်တော့ဘူး”

အဒေါ်ကြီးက စိတ်ကုန်သလိုဖြင့် ချာခနဲလှည့်ထွက် သွားလျှင် သူသည် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ အဲဒီနောက် Taxi သမားထံသို့ ပြန်သွားကာ ကားကို စမ်းချောင်းဘက် ရဖို့ မောင်းခိုင်းပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့မှာ စမ်းချောင်းဘက်ကလွဲ၍ သွားစရာမရှိတော့ပါ။ စမ်းချောင်းရောက်လျှင်တော့ ကားသမားကို ကားခ များများစားစား ရှင်းပေးလိုက်ရသည်။ သူသည် သူ တက်ရမည့် ရှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို အောက်ကနေ ဖျော်ကြည့်ကာ ရင်မောသွားရသည်။ ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ ငါးလွှာသို့ လတ်ရေချိအိတ်ကြီးကို ဆွဲကာ မမောမပန်းနိုင် တက်ရပေလိမ့်ဦးမည်။

သူသည် အဲဒီတိုက်ခန်းလေးထဲမှာ စန္ဒီတစ်ယောက် ရောက်နေဖို့ ဆုတောင်းပါသည်။ သို့သော် အဲဒီဖျော်လင့်ချက်လေးမှာ ပိုးကြီးမျှင်လေးလောက်သာရှိမှန်း သူ့ကိုယ်သူလည်း သိသည်။ အဲဒီမှာမှ စန္ဒီ မရှိဘူးဆိုလျှင် စန္ဒီကို ဘယ်နေရာမှာ သွားရှာတော့မည်နည်း။ တကယ်ကိုပဲ ထွေးရင်းနဲ့မှ သူ့စိတ်တွေ ပြန်၍ ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ရှုပ်ထွေးရင်းနဲ့မှကို သူသည် ပထမခြေလှမ်းအဖြစ် လှေကားထစ်တွေကို စတင်၍ တက်လိုက်ပါသည်။

၁၅၉

သူရှိသည် လမ်းလျှောက်ရင်းမှ ရှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရှေ့သို့ရောက်လျှင် ကိုယ်တက်ရမည့် ငါးလွှာကို ဖျော်ကြည့်ကာ လှေကားမှတက်ရခင်တည်းက ကြိုမောသွားသည်။ မနက်တည်းက ဒီအခန်းကို ရောက်နေသော သူရှိသည် နေ့လယ်ခင်းက နေ့လယ်စာစားဖို့အတွက် အောက်သို့ တစ်ခါဆင်းရသည်။ သို့သော် စားရတာနဲ့ မကာမိ။ လမ်းပြန်လျှောက်လာရတာနဲ့ ငါးလွှာသို့ ပြန်ထက်ရတာနဲ့ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ ဟောဟဲ့ ဆိုက်နေသည်။ ညနေဘက်ရောက်တော့လည်း ညနေစာစားဖို့အတွက် နောက်တစ်ခါ ထပ်ဆင်းရပြန်သည်။ အပေါ်ထပ်မှာက ဘာမှ မရှိသေး။ အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ပရိဘောဂ အိုးခွက်ပန်းကန် စတာတွေကို နောက်ကျတော့မှပဲ စည်သူနဲ့အတူတူ Citymart မှာ သွားဝယ်ကြည့်ဖို့ စဉ်းစားထားသဖြင့် ဘာမှ မဝယ်ရသေး။

www.burmeseclassic.com

လောလောဆယ်မှာ အခန်းထဲ၌ အိပ်စရာနှစ်ထောင့်
 အိပ် မွေ့ရာတစ်ခုသာရှိသည်။ သူရီတို့ထံမှာ ပိုက်ဆံတော်တော်
 များများ ပါလာသောကြောင့် တိုက်ခန်းကိုတော့ ကောင်းထောင့်
 ပြင်ဆင်ထားမည်ဟု စိတ်ကူးထားလေသည်။ Air Con မရှိဘဲ
 မနေတတ်သော သူရီအဖို့ Air Con တပ်ရမည်။ အဝတ်အစား
 စက်ဝယ်ရမည်။ TV၊ DVD စသဖြင့် ဖျော်ဖြေရေးပစ္စည်းတွေ
 လည်း မရှိမဖြစ်။ ရေခဲသေတ္တာဆိုတာကလည်း လိုအပ်သေးသည်။
 သူရီက ထမင်းဟင်း၊ မချက်တတ်သော်လည်း စည်သူက
 ချက်တတ်ပြုတ်တတ်သည်ဟု ပြောထားသောကြောင့် ဂက်စ်
 လည်း ဝယ်ရဦးမည်။ သူရီသည် စဉ်းစားတွေးတောရင်းမှ လျှောက်
 ကို တစ်ထစ်ချင်း ဖြည်းဖြည်းတက်လာတာတောင် မောလာသည်။
 ဒီလိုသာ အတက်အဆင်း နေ့တိုင်းလုပ်၊ လမ်းလျှောက်နေ
 တော့ ပိန်တောင်သွားမည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် ပိန်တာ
 တာကို စိတ်မဝင်စားအား။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီလှေကားကို
 ခဏ အတက်အဆင်းလုပ်ကာ စားစရာဝယ်နေရလျှင် သက်
 မှာမဟုတ်ဟု တွေးမိသည်။ ဒီတော့ ရေခွေးကြိုသည့်ဓာတ်ဘူ
 ခေါက်ဆွဲထုပ်ပြုတ်သောက်ဖို့ လျှပ်စစ်ပလပ်ပေါက်အိုးလေးက
 မနက်ဖြန်မှာ မဝယ်မဖြစ် ဝယ်ရမည်ဟု တေးထားလိုက်သည်။

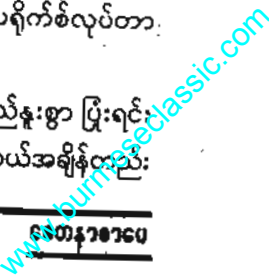
အတွေးနှင့်အတူ လှေကားတက်လာခဲ့သော
 သည် ကိုယ့်အခန်းတံခါးရှေ့သို့ ရောက်သွားသည့်အခါမှာ
 တံခါးသော့ကို ချက်ချင်း မဖွင့်နိုင်သေးဘဲ ဟောဟဲဆိုက်လျှင်

သည်။ တက်နေကြလူတွေဟာ ဘယ်လိုနေမလဲ မပြောတတ်ပါ။
 ချစ်ကတော့ လှေကားတစ်ခါတက်တိုင်း အသက်တစ်ရက်လောက်
 သွားသလို ခံစားရသည်။ ချစ်သော စည်သူရဲ့ လက်မောင်းကို
 ခြိမ်းခြောက်ပြီး တက်လျှင်တောင် ဒီလောက်မောမည် မဟုတ်ပါ။ စည်သူ
 မှာ မြန်မြန်လာပါတော့။

သူရီက တိုးတိတ်စွာ ကျိတ်ဆုတောင်းပြီးနောက်
 သူ့ခတ်ထားသော သံပန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အဲဒီနောက်
 နှုန်းသားတံခါးကိုပါ ထပ်၍ဖွင့်ပြီးနောက် တံခါးနှစ်ခုလုံးကို
 ချာစွာ ပြန်ပိတ်ပြီးမှ အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အဲဒီမှာပဲ
 သူရီရဲ့အာရုံတွေဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိထားမိတာဖြစ်ပါသည်။
 အခန်းထဲမှ မီးတွေလင်းနေသည်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းထဲမှ
 အညံ့သံတစ်ခု။ သူရီ နှလုံးသားတွေ ဒီတံခန်း ဖြစ်သွားသည်။
 တော့ ရင်တွေလည်း တလှုပ်လှုပ်ခုန်လိုလာခဲ့လေသည်။ စည်သူ
 တက်နေပြီ။ သူရီသည် ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် ခုန်လာသောရင်တွေဖြင့်
 အခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်ကြည့်မိသည်။ သေချာပြီ အခန်းထဲမှာ
 အတောင်အိတ်တစ်လုံး။ ပြီးတော့ ချွတ်ပြီးပုံထားသော စည်သူရဲ့
 အိတ်အစားများ။

ကြည့်စမ်း ... သူက သူရီကို ဆပ်ပရိုက်စ်လုပ်တာ
 ခုလေ။

သူရီသည် အဲဒီအတွေးနဲ့အတူ ကြည့်နူးစွာ ပြုံးရင်း
 နှုန်းနှုန်းနားသို့ အသာတိုးကပ်သွားမိသည်။ သူ ဘယ်အချိန်တည်း

ကများ ရောက်နေတာပါလိမ့်။ ကြည့်ရတာ သူ့ရဲ့ ညနေစာသွားအဖို့ ဆင်းသွားချိန်မှာ သူ ရောက်လာတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ စည်သူ့ သူ့ရဲ့မှာ အခန်းသော့ကို တစ်ယောက်တစ်ချောင်း ယူထားကြတာကြောင့် သူ့ရဲ့ မရှိလည်း သူက ဖွင့်ဝင်ဖို့ အဆင်ပြေသည်။ ဒီည အဖို့ တစ်ခါမှမနေဖူးသော အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ချောက်ချောက် ဖြတ်ကျော်ရလေမလားဟူသော အတွေးမျိုးဖြင့် အားငယ်ခဲ့သော သူ့ရဲ့ ရှုနလုံးသားတွေသည် ချက်ချင်းပဲ လန်းရွှင်သွားရသည်။

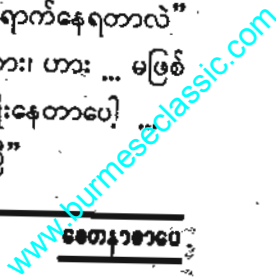
သူ့ရဲ့က သူ့ကို ပြန်နောက်ဖို့အတွက် နံရံအောက်အသားကပ်ကာ ပုန်းနေမိသည်။ ရေချိုးတာ တော်တော်ကြာသော စည်သူ့မှာ တော်တော်နဲ့ ထွက်လာ။ ခဏနေတော့မှ ရေသံတွေရင်း သွားပြီးနောက် တဘက်တွေ ဘာတွေ တဖြုန်းဖြုန်းခါသည်အထိ ထွက်လာသည်။ ဒါဆိုရင် သေချာပြီ။ သူ့အပြင်ထွက်လာတော့မည် သူ့ရဲ့သည် တစ်ယောက်တည်း တစ်ခါရယ်ကာ အင်္ကျီတွေ ဘာတွေပင် ဆွဲဆန်လိုက်ရင်း မျက်နှာပိုးကို ပြင်ယူလိုက်သည်။ အဲဒီအောက် ရေချိုးခန်းတံခါးက ဖျတ်ခနဲဖွင့်လာကာ စည်သူ့က အပြင်ဘက်ထွက်လိုလာလျှင် သူ့ရဲ့သည် ဟိတ်ဆိတ်သော အသံနဲ့အတူ စည်သူ့ခါးကို အားရပါးရ လှမ်းဖက်ချလိုက်လေသည်။

သို့သော် စည်သူ့ထံမှ ကြောက်လန့်တကြား “အားခနဲအော်သံကြီးနှင့်အတူ သူ့ရဲ့ကို ဆောင့်တွန်းထုတ်တာကို ခံလိုက်ရလျှင် သူ့ရဲ့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လိုက်လျှင် ပစ်လဲသွားလေသည်။ သူ့ရဲ့က အံ့သြနာကျင်သွားသောစိတ်ဖြင့် မော့ကြည့်

ထံလျှင် မတ်တတ်ရပ်လျက် အနေအထားဖြင့် အပေါ်ပိုင်းဗလာပိုင်း အောက်ဘက်မှာ တဘက်တစ်ထည်ကို ခပ်တိုတိုနန့်နန့် ထားသော စည်သူ့မဟုတ်သည့် ရှည်လမျောကောင်တစ်ကောင် တွေ့လိုက်ရလျှင် ဆံပင်မွေးတွေ ထောင်သွားမတတ် ထိတ်နို့ချောက်ချားသွားသည်။ ပို၍ဆိုသည်မှာ အဲဒီတစ်ယောက်သည် သူ့ရဲ့နှင့် မျက်နှာကြောလုံးဝမတည့်သည့် သင်တန်းမှ Fido Dido နှင်းဖြင့် ရှည်လမျောပိန်ရှည်ကောင် ဖြစ်လို့နေသည်။ သူ့ရဲ့သည် အံ့သြလွန်းသဖြင့် ဖင်ထိုင်လျက်သားမှ ထတောင်မထနိုင်သေးဘဲ သူ့ကိုသာ လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် စကားတွေက ထစ်ငေါ့လျက် နေသည်။

“ဟင် ... နင် ... နင်”
 “မင်း ... မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဟာ ... ဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေရတာလဲ”

သူ့ရဲ့သည် အဲဒီစကားကြောင့် ဒေါသအကြီးအကျယ် ချက်သွားရင်း ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ ...
 “အောင်မာ ... အဲဒါ ငါက နင့်ကို မေးရမှာဟဲ့၊ ဒါ ငါ့အခန်း။ နင်ကသာ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေရတာလဲ”
 “ဘာ ... ဘာရယ်၊ နင့်အခန်း ဟုတ်လား၊ ဟား ... မဖြစ်နိုင်တာ။ ငါ့အခန်းမို့ ငါဝင်ပြီး ရေချိုးနေတာပေါ့”
 မင်း မှားနေပြီ။ အခန်းလွဲနေပြီ”

“အောင်မာ ဘာကိစ္စ လွဲရမှာလဲ။ ငါ ဒီအခန်းကို မနုတ်
တည်းက ရောက်နေတာဟဲ့။ အခန်းထဲမှာ ငါ့အဝတ်သေတ္တာ
ကို နင် မမြင်ဘူးလား ဟမ် ...

ငါ မနက်ကရောက်တော့ကို အခန်းထဲမှာ ဘာအဝတ်
အိတ်မှ မတွေ့သေးဘူး၊ နင်တောင် အခုနကမှ ရောက်လာ
တာ မဟုတ်လား ...

သွား ... သွား ... နင် ထွက်သွားတော့”

“ဟာ ... ဘာဆိုင်လို့ ထွက်သွားရမှာလဲ။ ဒါ ငါ့အခန်းထဲမှာ
ငါ့အခန်းမို့ ငါ့သော့နဲ့ ငါ ဖွင့်ဝင်လာလို့ရတာပေါ့၊ အမိပွားထိ
မရှိတာ”

“ဘာ ... ဘာအမိပွားထိမရှိရမှာလဲ။ ငါ့အခန်းဟဲ့သိလား
နင်ဝင်လာတော့ အထဲမှာ အဝတ်သေတ္တာ မမြင်ဘူးလား
ဒါ ငါ့အခန်းမို့လို့ပေါ့ ...

ရှင်းအောင်ပြောလိုက်ရဦးမလား၊ ဒါ (... ..) အကုန်
ဆောင်လုပ်ငန်းက ငှားထားတာ”

“ဟာ ... ငါလည်း အဲဒီကငှားထားတာပဲ၊ လိပ်စာတောင်
ပြောလိုက်ရဦးမလား”

“အောင်မာ ... အောင်မာ ... ငပြူးက ပြန်ပြနေရသေးတယ်
ဒီအခန်းက ငါ့ရည်းစားနဲ့ ငါနဲ့ နေဖို့ တစ်နှစ်စာချုပ်
ငှားထားတဲ့အခန်းဟဲ့ ...

စာချုပ်ရှိတယ် နားလည်လား။ ကျွတ် ... ကဲ ...
ကြာတယ်ဟာ။ နင် အဝတ်လဲပြီး ထွက်သွားလိုက်တော့”

“ဟာ ... မသွားနိုင်ပါဘူး။ ငါလည်း ငါ့ရည်းစားနဲ့ အတူ
နေဖို့ ငှားထားတာပဲ။ ငါ့ရည်းစားကိုယ်တိုင် ငှားထားတာ။
ဒီကိုတောင် တစ်ခေါက်လာကြည့်ထားသေးတယ်။ ဒီအခန်း
မှ ဒီအခန်း ဘာမှလွဲစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဪ ... အဲဒါဆို ငါက လွဲနေတဲ့သဘောလား။ မဖြစ်
နိုင်တာ။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သွား ... သွား မင်းထွက်သွား
တော့”

“ဟ ... အဲဒီလိုကြီး မင်း တရားလက်လွတ်မပြောနဲ့လေ။
မင်း ဦးနှောက်နဲ့ပဲ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ
ဦး ...

ဒီအခန်းသော့က မင်းလက်ထဲမှာရော ငါ့လက်ထဲ
မှာရောရှိတယ်။ ဒါ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့အချက်
ပဲ မဟုတ်လား။ သွေးရူးတန်းရူးနဲ့ အော်မနေစမ်းပါနဲ့။
ခေါင်းသုံးစမ်းပါကွာ”

“အို ... ဘာမှ မသုံးနိုင်ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ဆိုင်
တယ်ဆိုပြီး နင်နဲ့ ငါနဲ့က အတူတူ တစ်ခန်းတည်းနေနေ
ရမှာလား ...

အမိပွားထိမရှိလိုက်တာ”

မင်းဗလသည် ကိုယ်က ဒီလောက်ပြေပြေလည်လည် ပြောနေတာတောင် လက်ခံတွေးတောနိုင်စွမ်းမရှိသည့် ဒီမိန်းမကြည့်ကာ ချဉ်လာသည်။ ဒါကြောင့် နဂိုတည်းကလည်း ရွှေမေ့မရီသူပီပီ အလျှော့မပေးတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် အခြေအနေတွေက သူ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးဆန်းကြယ်လို့နေသည်။ ဒီပုံစံအတိုင်း ကြာကြာနေလျှင် အမေ့မရီမလင်း ကွဲကွဲပြားပြား မသိရသေးခင် လေအရင်ဖြတ်သူမှာ ကြောက်တာကြောင့် သူက အကျီဝတ်ဖို့ အခန်းထဲသို့ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။ အဲဒါကို သူမက ကြောက်လန့်တကြားဖြတ်လိုက်ဆွဲထားကာ ...

“ဟိတ် ... ဟိတ် ... ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“ဘယ်ရမလဲ ငါ အကျီဝတ်မလို့ပေါ့။ ဒီအတိုင်းကြီးနေရမှာလား”

“အေး မြန်မြန်ဝတ်။ နင့်အထုပ်ကို သယ်ခဲ့ပြီး ထွက်တော့”

သူ စိတ်ကုန်စွာဖြင့် ဘာစကားမှ ဆက်မပြောဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အပြင်ထပ်မသွားဖို့တော့ ယထာဝရဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် တီရှပ်တစ်ထည်နှင့် သရိုးကွေးကောင်းဘီတိုတစ်ထည်ကိုပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝတ်ကာ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ သူမက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးပြီး လက်ပိုက်ကြည့်

“ဟဲ့ ... နင် မသွားသေးဘူးလား”

သူက အေးအေးဆေးဆေးပင် ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲ။ ဒီအခန်းက ငါနဲ့လည်း ဆိုင်တာပဲ”

“ဘာ ... ဘာဆိုင်တာလဲ၊ ဘာကိစ္စဆိုင်ရမှာလဲ။ ကျွတ်... နင့်ဦးနှောက် အဲဒီလောက်ချောင်နေလား။ ဒီအခန်းထဲမှာ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အတူတူနေရမှာလဲ”

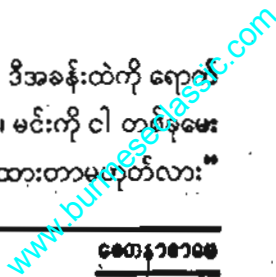
“မင်းနဲ့ရော ဘယ်သူက အတူတူ အိပ်မယ်ပြောနေလို့လဲ။ ဒီမှာ မိန်းကလေးမို့ သနားပြီး ‘ငဲ့ညှာလိုက်မယ်။ မင်းအခန်းထဲမှာအိပ်၊ ငါ အပြင်မှာပဲ အိပ်မယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှ မတောင်းဆိုနဲ့တော့၊ ငါ မလိုက်လျောနိုင်တော့ဘူး”

သူ့အပြောကို သူမက ပါးဖောင်းအောင် ဒေါသထွက်သွားဟန်ဖြင့် မျက်လုံးတွေက မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည်။

“ဘာရယ် ... တောက် ... နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လားဟဲ့။ ဘယ်လို မိဘမျိုးရိုးက မွေးတာလဲ”

“ဟိတ် ... သူရိချမ်းစိမ့် မင်း မိဘတွေကိုပါ ထည့်မစော်ကားနဲ့။ ငါ ပြောလိုက်ရင် မင်း ဒီထက် ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားမယ် ...

မင်းရော ဘာအတွက်ကြောင့် ဒီအခန်းထဲကို ရောက်နေရတာလဲ။ စာနာစိတ်ထားစမ်းပါ။ မင်းကို ငါ တွက်စမ်းမယ်။ မင်း ဒီနေ့ ခိုးရာလိုက်ဖို့ ချိန်းထားတာမှတုတ်လား”

သူ့အပြောကြောင့် သူမက မျက်နှာတစ်ချက်ပျက် သွားသည်။ အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ သူမ ဘာမှ ပြန်မပြော နိုင်ခင်မှာ ဆက်ပြောမိသည်။

“အေး ... ငါလည်း အဲဒီအတိုင်း စိစဉ်ထားတာပဲ။ ဒါမင်း မင်းလည်း မင်းလိုရာခရီးကို မသွားနိုင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ငါလည်း မသွားနိုင်ခဲ့ဘူး ...

မင်းရော ငါရော လက်ထဲမှာ ဒီအခန်းသော့ ထဲ ယောက်တစ်ချောင်းစီ ရှိတယ်။ ဒါ သေချာစဉ်းစားရမယ့် အချက်ပဲ။ မင်းအခန်းသော့ကို မင်း ဘယ်ကရတာလဲ။

သူမက ပြန်မပြောချေ။ သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆင့် လိုက်ပြီးမှ ...

“မင်းရည်းစားဆီက ရတာမဟုတ်လား။ အေး ... ငါလည်း ငါ့ရည်းစားဆီက ရတာ။ ဒီတော့ ငါတို့ စဉ်းစားရတာပဲ။ ဒါ တိုက်ဆိုင်မှုလား။ တမင်တကာ ကြံစည်တာလားဆိုတာ ပဲ ...

တိုက်ဆိုင်တာလားဆိုတာတော့ အကျိုးဆောင်လုပ် ငန်းရဲ့ မှားယွင်းမှုအဖြစ် ဒီအခန်းကိုပဲ နှစ်ယောက်စလုံးမှား မိတာလားဆိုတာပဲ။ ကြံစည်တာလားဆိုတာကတော့ ...

သူက ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူမကို တစ်ချက်ကြည့် ကာ ပန်းတစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်လျှင် သူမက အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်ကာ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။ ခဏနေလျှင် သူ့ရဲ့လတ်သော

ကြီးကို အပြင်ဘက်သို့ ဝန်းခနဲ ပစ်ထုတ်လိုက်တာကို တွေ့ရလျှင် သူက ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။ သူမကတော့ အခန်း တံခါးကို ဝန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်သွားသည်။ သူက စိတ်တိုတိုဖြင့် အခန်းတံခါးကို တစ်ချက်ထုပစ်လိုက်ကာ ...

“ဟေ့ ... ဘာကိစ္စ အိတ်ကို လွှင့်ပစ်ရတာလဲကွ။ နား မလည်ဘူးလား”

“နားမလည်ဘူး ... နားမလည်ဘူး”

သူမကလည်း အထဲမှ ကဲကဲဆတ် ပြန်အော်သည်။

“တောက် ... ဘယ်လိုမိန်းမမှန်း မသိဘူး။ ဟေ့ ... ဒီမှာ။ ငါပြောမယ်။ မနက်ဖြန် အဲဒီ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းကို မင်းနဲ့ ငါက အတူသွားမယ်။ ကြားလား။ အဲဒီကျ အဖြေ မှန်က ကွဲပြားသွားမှာပဲ”

“လျှာမရှည်နဲ့ သိတယ်ဟေ့”

သူက တက်တစ်ချက် ခေါက်ပြီးနောက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုဖာပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပစ် ထိုင်ပြီးမှ ဘာကို စိတ်တိုမှန်းမသိ စိတ်တိုကာ လူသတ်ချင်စိတ် တွေ ပေါက်လာသည်။ စန္ဒီ ဟူသော နာမည်ကို ရန်ကုန်တစ်မြို့ လုံးကြားအောင် စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ပစ်ချင်စိတ်တွေကို အထူးပဲ ထိန်းချုပ်ထားရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ညက အခန်းထဲမှာ တံခါးလှောင်ကို သေချာချလျှောက်
 အိပ်ရာထက်မှာ လဲလျောင်းခဲ့သော်လည်း သူရီသည် တစ်ညလုံး
 အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် စိတ်ဆင်းရဲမှုဆိုတာ နှစ်
 လားဟု မေးလာခဲ့ရသော သူရီအတွက် အိပ်မပျော်ခြင်းကို
 သည့် စိတ်ဆင်းရဲမှုဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ ဖြစ်သည်။
 တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ပထမဆုံးရောက်ဖူးသော နေရာစိမ်းလင်း
 ဖြစ်၊ အဲဒီနေရာစိမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ဆိုရင်တောင်မှ အိပ်
 ပျော်ချင် ပျော်လိမ့်ဦးမည်။ အခုတော့ ဘယ်လို လှေချော်မှုဖြင့်
 ရောက်လာမှန်းမသိသော လူတစ်ယောက်ကလည်း ရှိသေးသည်။
 အဲဒီအတွက် စိုးရိမ်ပူပင်စိတ်တို့အပြင် စည်သူ ဘာတွေလုပ်
 ထားလဲဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်တို့ကလည်း သူရီကို ဖိစီးနှိပ်စပ်
 သည်။

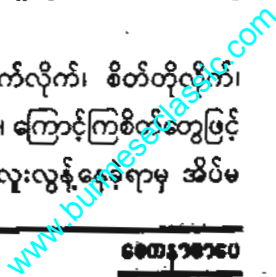
စိတ်တိုတိုဖြင့် စည်သူဖုန်းကို ဆက်သော်လည်း
 စက်ပိတ်ထားခြင်းနှင့် ကြုံရလေသောအခါ သူရီသည် တန့်နုနု
 လာခဲ့သောစိတ်တို့ဖြင့် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်တော့။ စက်ပိတ်

ထားခြင်းဆိုရာမှာလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးရှိနိုင်သည်။ ဘက်ထရီ
 အား လုံးဝမရှိတော့လျှင်လည်း စက်ပိတ်ထားသည်ဟု ဖုန်းက
 ဖြေတတ်သည်။ ဖုန်းလိုင်းမမိသည့်နေရာ ရောက်နေလို့ စက်ပိတ်
 ထားရတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ စည်သူရဲ့ဇာတိမြို့ဟာ GSM
 ဖုန်းလိုင်း မမိသေးသည့်မြို့တော့ ဖြစ်သည်။ အဲဒါကြောင့် စက်ပိတ်
 ထားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အို ... အဲဒါပဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။
 စည်သူက တမင် ဖုန်းမပြောချင်၍ စက်ပိတ်ထားခြင်းတော့ ဖြစ်
 နိုင်မည် မထင်ပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်။

အဲဒီ မဖြစ်နိုင်တာတွေ တွေးပြီးသော်လည်း တစ်ဖက်
 မှာက ဒီအခန်းရဲ့သော့ကိစ္စက သူရီရဲ့အာရုံကို ခြောက်စေသည်။
 ဒီအခန်းသော့တွေဟာ လုံခြုံရေးသော့တွေမို့ သော့တူကိစ္စဆိုတာ
 လည်း ရှိလို့မရ။ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းက ပေးထားသော သော့
 နှစ်ချောင်းနဲ့သာ ဖွင့်မှရနိုင်သည်။ ဟိုဂျပ်နီကောင်ရှေ့မှာ အသည်း
 အသန်အော်ငြင်းခဲ့သော်လည်း သူရီစိတ်ထဲမှာတော့ ဟိုအကောင်
 ကိုင်ထားသည့်သော့ဟာ ဒီအခန်းသော့ပဲဆိုတာ သေချာပေါက်
 သိသည်။ သို့သော် အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို သူရီ လက်မခံလိုပါ။
 ဒါဟာ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းရဲ့ လှံမှားမှုဆိုတာပဲ တစ်ထစ်ချ
 ယုံနေမိသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒေါသတွေ ထွက်လိုက်၊ စိတ်တိုလိုက်၊
 ဘာတွေဖြစ်လာမှာလဲဟူသော စိုးရိမ်စိတ်၊ ကြောင့်ကြစိတ်တွေဖြင့်
 စိတ်ဆင်းရဲလိုက် စသဖြင့် တစ်ညလုံး လူးလွန်နေခဲ့ရာမှ အိပ်မ

ပျော်ခဲ့ပါ။ မနက်ရောက်တော့ သူရိမှာ အပြင်သွားဖို့ အနေအထား ဖြင့် အဆင်သင့်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက သူရိကို မှန်ကပ်ကပ်ဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“မင်း သွားတော့မှာလား။”

“ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“ဟာ ... အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းကိုပေါ့၊ ဒါမှ အဖြူအမည်း သဲကွဲမယ်လေ၊ နေပါဦး၊ မင်းကို မေးပါဦးမယ်။ တကယ် လို့ အဲဒီက အလွဲမဟုတ်ဘူးဆိုရင် မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာ လဲ”

“ဘာမှ မလွဲစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါ သူတို့လွဲတဲ့အချက် တစ်ခုပဲနေမှာ”

“မင်းက တစ်ယူသန်ကြီးပါလား။ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာလဲ မေ့မနေနဲ့”

“ကဲ ... ရှည်မနေနဲ့၊ သွားမှာဆိုလည်းထ”

“မင်း ဘာနဲ့ သွားမှာလဲ”

“ဘာနဲ့သွားရမှာလဲ။ ကားငှားသွားမှာပေါ့၊ ခြေလျင်လျှော့ သွားရမှာလား”

“ဪ ... မင်းလည်း စီးနေကျကားလေး ယူမလာနဲ့အူ ပေါ့”

သူရိသည် ထောင်းခနဲ ထွက်လာသော ဒေါသစိတ်

ဖြင့် ခါးကိုထောက်ကာ ...

“နင် ဘာလျှာရှည်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်စကား ကိုယ်ပြော၊ ဒီမယ် အဲဒီကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ကားငှားသွားမှာ။ နင် လည်း နင့်ဟာနင်သွား”

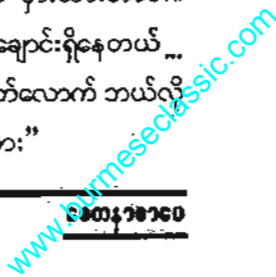
“အမယ်လေး ... မင်းနဲ့ရော ဘယ်သူက လိုက်မယ်ပြောနေ လို့လဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ ကြွနော် မယ်မင်းကြီးမ”

သူက ငေါ့တော့တော့ဆိုလျှင် သူမက နှုတ်ခမ်းကို ဆင်းတင်းစေကာ အရှေ့မှထွက်သွားသည်။ သူက နောက်ကနေ၍ ဆီးခါးတွေပိတ်ကာ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ရောက်လျှင်တော့ အားတစ်စီးငှားပြီး ပန်းဆိုးတန် မှာရှိသော အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း ဆို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အောက်လျှင်တော့ သူရော သူမရောဟာ ထိုင်ခုံနှစ်လုံးမှာ ယှဉ်ထိုင်မိကြလျက် သူကပဲ ဝန် ခမ်းအမျိုးသမီးကို စတင်မေးလိုက်ပါသည်။

“အစ်မ ကျွန်တော်တို့က စမ်းချောင်းလမ်း အိမ်နံပါတ် (၃၅)၊ (၅)လွှာကို အခန်းငှားထားတဲ့သူတွေပါ ...

ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ ပြဿနာတစ်ခု တက်နေတယ် အစ်မရာ။ သူကလည်း အဲဒီအခန်းကို သူငှားတယ်ပြောနေ တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော် ငှားထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သော့က တစ်ယောက်စီမှာ တစ်ချောင်းရှိနေတယ် ...

အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ တဆိတ်လောက် ဘယ်လို လွဲနေတာလဲဆိုတာ ရှင်းပြပေးနိုင်မလား။”

ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးသည်လည်း ခေါင်းရွပ်သွားဟန်ဖြင့် စာရင်းစာအုပ်မှတ်တမ်းကိုဖွင့်ကာ ...

“အစ်မတို့ဘက်ကတော့ မလွဲပါဘူး။ စာချုပ်လည်း ရှိတယ်လေ။ အဲဒီနေ့က လာငှားတဲ့သူတွေက မောင်လေးတို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

သူရော သူမရောက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီးလျှင် သူကပဲ ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ဟုတ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ငှားတာပါ။ စန္ဒီသက်ဦးဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လေ”

အမျိုးသမီးက သူ့ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးနာမည်က မောင်လေးပြောတဲ့ နာမည်မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ ... ဒါဆို ဘယ်သူ့နာမည်နဲ့လဲ”

“သူရီချမ်းစိမ့်တဲ့”

“ဟင် ... အဲ ... အဲဒါ ကျွန်မပဲ အစ်မ၊ မှတ်တင်ပုံနံပါတ်က (... ..) ဟုတ်တယ်မှလား၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မငှားထားတာပါ။ သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

သူမက တက်တက်ကြွကြွထပြောလျှင် သူမဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိကာ ကမန်းကတန်း ဝင်ပြောရသည်။

“အစ်မက ငှားထားတာ အဲဒီနာမည်တစ်ခုတည်းနဲ့ မဟုတ်ဘူးမှလား၊ တ ... တခြားရော”

“တခြားက ယောက်ျားလေးနာမည်ပါတယ်လေ၊ မင်းဗလတဲ့”

“ဟာ ... အဲဒါ ကျွန်တော်ပါ၊ ကျွန်တော်က မင်းဗလပါ။ မှတ်ပုံတင်နံပါတ် (... ..)လေ၊ ဟုတ်တယ်မှလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီနံပါတ် ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟာ ... အဲဒါဆို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အစ်မ၊ ကျွန်တော်တို့ငှားတာက မင်းဗလနဲ့ စန္ဒီသက်ဦး နာမည်တွေနဲ့ပါ။

စန္ဒီသက်ဦး လာငှားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

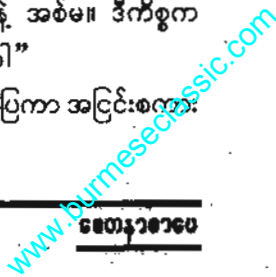
“ဟင်အင်း ... အဲ ... အဲဒါတော့ မသိဘူးကွယ်။ အဲဒီနေ့က လာငှားတာတော့ စုံတွဲနှစ်ယောက်ပဲ။ သူတို့က အဲဒီနာမည်တွေနဲ့ ငှားတာပဲလေ ...

ယောက်ျားလေးက မင်းဗလတဲ့။ မိန်းကလေးက သူရီချမ်းစိမ့်တဲ့လေ”

ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးရဲ့စကားကြောင့် သူက သူမကို နှုတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူမကလည်း သူ့ကို လှည့်ကြည့်စာနှင့် ကြုံပါသည်။ သူမက အံ့သြမှုကို ထိန်းချုပ်ထားသော နှုတ်နာမျိုးဖြင့် ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကိုကြည့်ကာ ...

“အဲဒီ မင်းဗလ ဆိုတာ ဘယ်လိုရုပ်မျိုးလဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံလဲဟင် အစ်မ။ သူလား စိတ်မရှိပါနဲ့ အစ်မ။ ဒီကိစ္စက ကျွန်မတို့အတွက် အရေးကြီးနေလို့ပါ”

အမျိုးသမီးက သူ့ကို မေးဆတ်ပြကာ အငြင်းစကားနဲ့သည်။

“သူမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီနေ့က လာတဲ့စုံတွဲနှစ်ယောက်စလုံးက အရမ်းလိုက်မက်လွန်းလို့ ရုံးခန်းတစ်ခန်းလုံးကတောင် မှတ်မိနေတာ။ ဪ... သိပြီ။ ယောက်ျားလေးက မော်ဒယ်ဘွိုင်းတစ်ယောက်နဲ့တောင် ရုပ်ချင်းတူတယ်။ ကောင်မလေးကလည်း ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးနဲ့ အရမ်းချောတယ်”

အဲဒီအခြေစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲခုန်သွားသည်။ ချက်ချင်းပဲ အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့လာသလို ခံစားရလေသည်။ ဘေးနားက သူရီချမ်းစိမ့်ကိုလည်း လှည့်မကြည့်ဖြစ်။ သူမထံမှလည်း အသံထွက်မလာ။ ဒီလောက်ဆိုလျှင် အခြေအနေက ဘာဆိုတာ သိသာထင်ရှားနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အမှန်တရားကို လက်မခံရုံကြသေးပါ။ စန္ဒီဟာ ဒီလိုလုပ်မပယ်မိန်းကလေးမျိုးလား။ ဟင့်အင်း ... အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ရိုးသားအေးဆေးတာပါ။

ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက သူတို့ကို စာနာသလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“မောင်လေးတို့ဘက်မှာတော့ ဘာတွေ လွဲနေသလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အစ်မတို့ လက်ခံစာချုပ်မှာတော့ ဒီနာမည် အပေါက်အတိုင်းပါပဲ။ စပေါ် (.....)တင်ပြီး ခြောက်လ စာကြိုပေးထားတာပါ။ စာချုပ်က တစ်နှစ်စာချုပ်နဲ့ပါ - အခု ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံအတိုင်းဆိုရင် ဒီစာချုပ်ထဲမှာပါတဲ့

တကယ်လူတွေက မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးတို့ပေါ့။ အဲဒါ ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ”

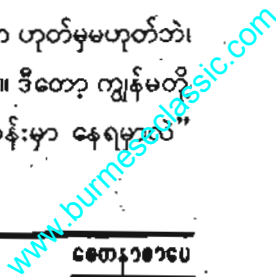
“မဟုတ်ဘူး အစ်မ၊ ကျွတ် ... ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ ကျွန်တော့် မင်းဗလက ဒီအခန်းကို ငှားတာဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီက သူရီချမ်းစိမ့်နဲ့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မလည်း ငှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့က သွားတဲ့နေ့ရတာလဲ”

အကျိုးဆောင်ဌာနမှ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးမှာ သူတို့ပြောတာတွေကို စိတ်ရှုပ်လာသည့်သဏ္ဍာန်ဖြင့် ခေါင်းတွေကို ထုတ်ကာ ...

“အဲဒါတော့ အစ်မတို့လည်း မဖြေရှင်းတတ်တော့ဘူးကွယ်။ အစ်မတို့ဆီမှာ လာငှားတာတော့ ငှားတဲ့လူတွေက ဒီနာမည်တွေနဲ့ပါပဲ။ ပိုက်ဆံလည်း ဒီအတိုင်း ခြေထားပြီးသားပါ။ စာချုပ်ထဲမှာလည်း ပါပါတယ်။ ငှားရမ်းတဲ့သူဘက်က အမှားအယွင်း တစ်စုံတစ်ရာရှိခဲ့ရင် ငှားရမ်းတဲ့သူတွေမှာပဲ တာဝန်ရှိတာပါ”

“အို ... အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ။ ဒါက ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ သူနဲ့ ကျွန်မကလည်း ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က ဘယ်လုပ်ပြီး အဲဒီအခန်းမှာ နေရမှာလဲ”
“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ ...”

သူက အချေအတင် ပြောတော့မည့် သူမလက်ကို ရုတ်တရက်ထဆွဲကာ အပြင်ဘက်သို့ ခေါ်ထုတ်လာလျှင် သူမက အငိုက်မိပြီးပါလာသည်။ အပေါက်ဝရောက်တော့မှ သတိဝင်လာ ဟန်ဖြင့် သူ့ကို ဒေါသတကြီးကြည့်ကာ လက်ထဲမှ ဆောင့်ရုန်း ပြီးထွက်သည်။

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ နင် ဒါ ဘာလုပ် တာလဲ”

“ဒီမှာ သူရီချမ်းစိမ်း၊ ဒီပြဿနာက အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းနဲ့ ရှင်းရမယ့်ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းရည်းစားနဲ့ရှင်းရမယ့် ပြဿနာ။ မင်း ရည်းစား ဘယ်မှာလဲ”

“အောင်မာ ... ဘာဆိုလဲ။ နင့်ဟာမနဲ့ရော မဆိုဘူးလား။ နင့်ဟာမကရော ဘယ်မှာလဲ”

သူမက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ကက်ကက်လန်ရန်တွေ့ ပသည်။ သူက စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ကျစ်ခနဲ စုတ်သတ်ပြီးတော့မှ ...

“မရှိလို့ပေါ့ဟာ။ ရှိနေရင် ပြောနေစရာတောင် မလိုဘူး”

“အေး ပြီးတာပဲ။ အဲဒါဆိုလည်း ငါ့ကို ဘာမှ လာမပြောနဲ့။ ကဲဒီအခန်းမှာ ငါနေမယ်။ နင်လည်း နင့်အိမ်နင်ပြန်”

“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ငါ စနို့ကို ဒီ အခန်းငှားထားဖို့ ပိုက်ဆံတွေပေးထားတာ၊ ငါ့ပိုက်ဆံတွေ လည်းပါတယ်”

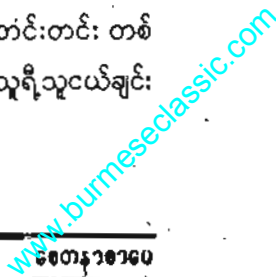
“ဪ ... ငါကရော ငါ့ပိုက်ဆံတွေ မပါတာကျနေတာပဲ။ နင့်ထက်တောင်များနေဦးမယ်သိရဲ့လား။ နင့်ပိုက်ဆံတောင် ငါ့ချင်မှပါမှာ။ နင့်ဟာမကတော့ နင့်ကို ပါတယ်ပြောမှာ ဆို။ တကယ်တမ်းက ငါ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ငှားတာပဲဖြစ်မှာပဲ ... ဆာက”

သူရီသည် ပြောရင်းနဲ့ အသားတွေတောင် တဆက် တွန့်လာကာ စိတ်တွေတိုလွန်းအားကြီးသဖြင့် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလာရသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် စည်သူက သူရီကို ဆက်သွားတာပေါ့။ ဟင်အင်း ... သစ္စာဖောက်တယ်လို့ ချွပ်စွဲ၍မရ။ ပီပီရီရီနှင့် လိမ်လည်လှည့်စားသွားတာပဲဖြစ် ပြန်။ သူတို့ လူလည်လုပ်သွားပုံမှာ ရိုးရိုးလေးတောင်မဟုတ်။ အတစ်ခုလုံးနဲ့ချီပြီး အထိနာအောင် လုပ်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ဟာ ... မင်း အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအခန်းဟာ မင်းရော ငါ့ရော နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ...”

သူ့စကားမဆုံးသေးခင်မှာပဲ သူရီ အိတ်ထဲက ဟန်းဒီ အမြည်လိုလာသည်။ သူရီက သူ့ကို ခပ်တင်းတင်း တစ် ခြည့်ကာ ဖုန်းကို ဖွင့်ထူးလိုက်သည်။ ဖုန်းက သူရီသူငယ်ချင်း အခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့ ပြော”

ဆုမြတ်မွန်မွန်

“ဟဲ့ ... သူရီ။ နင့်ဟာက ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့။ ကျော်လှေ့သူကြီး၊ ညားတော့ လှေ့ထိုးသားနဲ့ပါလား။”

“ဘာ ... ဘာရယ်။ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“နင် အခု ဘယ်မှာလဲ။ ကလေးမှာလား။ ပြီးတော့ အခု သူနဲ့လဲ”

“ကျွတ် ... စိတ်တိုနေရတဲ့အထဲ အဲဒါတွေ လာမေးမေးပေးတာပဲ။ နင်ပြောတာ ဘာလဲ။ ဘာလှေ့သူကြီးလဲ။ ဘာထိုးသားလဲ”

“ဟဲ့ ... နင် ခိုးရာလိုက်ပြေးတာ စည်သူနဲ့ မဟုတ်လား။ အခုတော့ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာထားတာက မင်းဆိုပါလား။ မင်းဗလ ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ ...”

သူရီသည် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးကို မိုးကြိုးပစ်ချသလို ခံစားသွားရကာ ရုတ်တရက် စကားတောင် ချက်ချင်းပြန်မေးနိုင်ပေ။

“ဘာ ... ဘာရယ် ... မင်းဗလ ဟုတ်လား။”

သူရီပါးစပ်မှ မင်းဗလဟူသော အသံထွက်လာကြောင့် ဘေးနားက တစ်ယောက်ကလည်း ပြူးကြည့်သည်။ သည် သူ ပြူးကြည့်တာကို ဂရုမစိုက်အားဘဲ ခင်ဦးကို အတောက်အရွက် ဆက်မေးရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါ”

“ဟာ ... နင်ကလည်း ဘာကြောင်နေတာလဲ။ နင်တို့ပဲ ထည့်ထားတာ မဟုတ်လား။ နင်နဲ့ မင်းဗလဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ဒီနေ့ သတင်းစာထဲမှာ ပါတာဟေ့၊ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း ဆိုပြီးတော့”

“ဘာရယ် ... ဘာရယ် ... ဟာ”

သူရီမှာ မယုံနိုင်လွန်းသဖြင့် မိုက်ခနဲတောင် ဖြစ်နေသည်။ မင်းဗလသည်လည်း သူရီချမ်းစိမ့်ဖြစ်နေသည့် အရူးခြင်းပုံစံကိုကြည့်ကာ သူပါ ဘေးက ရူးချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

“သူရီ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင် အခု ဘယ်သူနဲ့ ရှိနေတာလဲ ...”

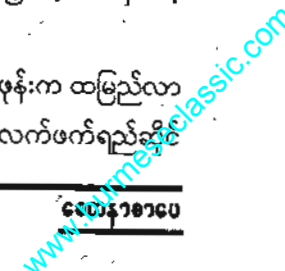
နင့်အဖေကတော့ နင့်ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးနေတယ်။ နင် ပိုက်ဆံတွေလည်း အများကြီးယူသွားတယ်ဆို။ အခု မင်းဗလ ဆိုတာကရော”

“ကျွတ် ... အဲဒါဟာ ငါ နောက်မှ ပြန်ဆက်မယ်”

သူရီကဖုန်းကို ထောက်ခနဲ ပိတ်ချလိုက်လျှင် ... ကလေးက ပြူးတူးပြိုတ်ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ ... မင်း အခုနက ပြောတဲ့အထဲမှာ ငါ့မှာမည်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ထိုတစ်ယောက်ရဲ့ဖုန်းက ထမြည်လာပြီး သူရီသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ နီးစပ်ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်း

ထံသို့ ကသောကမြော ပြေးဝင်လာရင်းမှ သတင်းစာဖတ်နေသူ လူတစ်ယောက်ကို အသက်ငင်နေသောလေသံဖြင့် တော်တော် သည်။

“ဒီ ... ဒီမှာ ... ဒါ ဒီနေ့ထုတ် သတင်းစာလားဟင် လောက်ပါနော်၊ အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ပါ”

ထိုသူက သူရီကို မော်ကြည့်ကာ ထို သတင်းစာကို ကမ်းပေးသည်။ သူရီသည် နောက်ဘက်ခြေ စာမျက်နှာများသို့ ကသောကမြော လှန်ကြည့်ရင်းမှ ထို အရောက်တွင် စာလုံးမည်းမည်းထူထူများဖြင့် သိသာထင်ရှား နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း ကြော်ငြာကို တွေ့ ရသည်။ သို့သော် ခင်ဦး ပြောသလိုပင် မင်းဗလနှင့် သူရီ ဖြစ်လို့နေလျှင် သူရီမျက်လုံးတစ်ခုလုံး ပြာဝေသွားသလို လိုက်ရလေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူရီအနားသို့ မင်းဗလ ရောက်ရှိလာကာ သူရီလက်ထဲမှ သတင်းစာရွက်ကို ခွဲလှဲသွားသည်။ ကြည့်ရတာ သူ့ကိုလည်း တစ်ယောက်တည်း ဖုန်းဆက်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်နေသော သတင်းစာဖတ် က ငယ်ရွယ်သော သူရီတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လျက် ထို ခုကို သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှစ် သူ့ဟာသူ တီးတိုးပြောသည်။

“ဪ ... အမွေပြတ်လိုက်ပြီကိုး”

အဲဒီလူအပြောက သူရီကို ပို၍ တုန်လှုပ်သွားစေ သည်။ ခိုးရာလိုက်ပြေးရုံတင်မကသေး မျက်နှာပြောင်နဲ့ပါ၊ ကြော် ငြာရဲသည်ဟူသော အထင်ဖြင့် သူရီမိဘတွေက အမွေပြတ် ကြော်ငြာကို တကယ်ထည့်တော့မည်ဆိုတာ သူရီတစ်ယောက် သေချာစွာ သိလိုက်လေသည်။ သူရီသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် သေချာစွာတင်းကြိတ်ကာ ဘာကိုမှန်းမသိ နာကြည်း စက်ဆုပ်လျက် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အောင့်မျက်လို့လာခဲ့လေသည်။

တိတ်ဆိတ်သော အခန်းသည် မကြာမီမှာ ဝမ်းတစ်လုံး ပေါက်ကွဲတော့မှာလို ချောက်ချားစရာ ကောင်းနေသည်။ စည့်ခန်းထဲရှိ စားပွဲပေါ်မှ အိမ်ခန်းငှားစာချုပ်နှင့် စာတစ်စောင်ကို မင်းဗလသည် ပေါက်တော့မည့် မြွေပွေးတစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို ကြောက်လန့်တကြား စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်မှနေ၍ အခန်းသို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြန်လာကြချိန်ဝယ် အခန်းတံခါးရှိ အပြင်ဘက်သံတံခါးတွင် ညှပ်ထားခဲ့သော အညှို့ရောင် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုစာအိတ်ထဲတွင် ဒီအခန်းကို ငှားထားသောစာချုပ်နှင့် စာတစ်စောင်ပါ အတူပါရှိသည်။ သူနဲ့ သူရီချမ်းစိမ့်တို့သည် အချင်းချင်း ပဋိပက္ခတွေ့တောင် မေ့လျော့လျက် အဲဒီစာကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ အသည်းအသန်ဖတ်ခဲ့ကြသည်။ စာထဲတွင် ရေးထားသည်မှာ ...

“မင်းဗလနဲ့ သူရီချမ်းစိမ့် ...

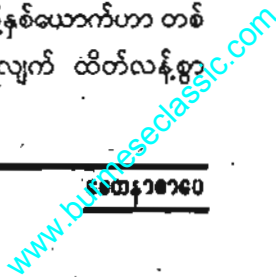
အခုလောက်ဆို အခြေအနေတွေကို နားလည်သဘောပေါက်နေပြီလို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို အားနာပေမယ့် ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်လို့တော့ ပြောပါရစေ။ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့လို့ ကမ္ဘာမီးလောင်သားကောင်ချည်းလို့ကွဲရတဲ့သဘောပါ။ သိစေချင်တာတစ်ခုက ဖုန်းစည်သူနဲ့ စန္ဒီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်တည်းက ချစ်နေခဲ့ကြတဲ့သူတွေပါ ...

မင်းဗလနဲ့ သူရီချမ်းစိမ့်ကို အခုလို ပူးတွဲဖြစ်သွားအောင်လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်က အစတုန်းက မရှိခဲ့ပါဘူး။ ထူးဆန်းတိုက်ဆိုင်စွာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ခင်ဗျားတို့အချင်းချင်းလည်း သိနေတဲ့အတွက် မရည်ရွယ်ဘဲ ဒုက္ခပေးမိသွားတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံစွာအကျိုးပေး အချင်းချင်းတွေမို့ ပြေလည်ကြဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ် ...

ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာပြီး ဒုက္ခပေးဖို့ မစဉ်းစားခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်ဆုံး အဆင်ပြေအောင် ရပ်တည်ကြဖို့ တိုက်တွန်းပါရစေ ...

စည်သူ + စန္ဒီ”

အဲဒီစာကိုဖတ်ပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ဘက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြလျက် ထိတ်လန့်စွာ နေအော်ဟစ်မိကြသည်။

“စန္ဒီ ... မင်းကို ငါ သတ်မယ်”

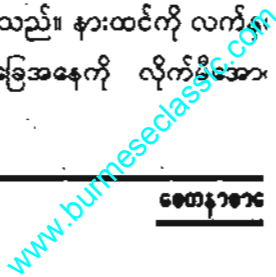
“စည်သူ ... နင့်ကို ငါ သတ်မယ်”

အဲဒီစူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြီး အဆုံးတွင် သူ့အဖေ ယောက်စလုံး အရုပ်ကြီးပြတ်လို့ သွားလေသည်။ နှစ်ယောက်က ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ နံရံကိုမှီကာ အသက်ကို ဖုတ်ဖုတ် ဖုတ်လှိုက် ရှူနေရသလို ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အဖေ စည်သူ ဆိုသောကောင်ကို စိတ်ကူးထဲမှာတင် အစိတ်စိတ်အမြွှာ စုတ်ခြေပြီးသား ဖြစ်လို့နေသည်။ အင်မတန် ရက်စက်သော မာကာ အောက်တန်းကျသော ယောက်ျားသည် ရုပ်ကလေး မလိုက်အောင် ပက်စက်ဆိုးဝါးသော အလုပ်ကိုလုပ်ကာ သူ့အဖေကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးသွားခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့ထံမှ ဟန်းဒီဖုန်းတစ်လုံး၊ ပိုက်ဆံသိန်းနှစ်ထောင်ကိုပါ ယူသွားရုံမကသေး မိဘအိမ်မှာပါ ဆက်နေ၍မရတော့ဘဲ မိဘစွန့်ပစ်ခြင်းကိုခံရအောင် တမင်အကွက်ချ စီစဉ်သွားသေးသည်။ ဒါတင်လည်းမကသေး။ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အသက် ပတ်သက်အောင် တမင်တကာ ချောက်ချစ်စဉ်သွားခဲ့သည်။ ဒီထက်ယုတ်မာသော အကြံအစည်ဖြင့် သတင်းစာထဲထိ အမဟုတ်တန်းရှားတွေ ကြော်ငြာလိုက်သေးသည်။ တကယ်တမ်း ယုတ်မာပက်စက်သော လင်မယားပါပေ။ ခုချိန်မှာတော့ သူ့အဖေကို လိုက်လံရှာဖွေ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အသက် မနည်း Stand လုပ်ကာ ရပ်တည်ရမည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။

သူတို့ဖွဲ့ထားသော အရှုပ်ပုံကို အရင်ရှင်းရတာနဲ့တင် သူတို့က အေးဆေးခူးနန်းနေနိုင်သည်။ တော်တော်ကို အကြံကြီး ကာ အကွက်ကျကျ စီမံထားခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်သား ဆီက ယုံကြည်မှုတစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ တည်ဆောက်ယူပြီးမှ ပီပီရီရီ လိမ်လည်လှည့်ဖြားသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးလိမ်တာလည်း မဟုတ်။ ဘဝကိုပါ ဖရိုဖရဲဖြစ်အောင် လုပ်သွားသေးသည်။ ခုဆို သူ့ရဲ့ရဲ့လက်ထဲမှာ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ပိုက်ဆံငါးသိန်းမှလွဲ၍ ဘာမှ မရှိ။ ဒီပိုက်ဆံငါးသိန်းဆိုတာလည်း မိဘအိမ်မှာနေတုန်းက သူ့ရဲ့ ရဲ့တစ်လအသုံးစာရိတ်လောက်သာရှိသည်။ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ၊ မိဘကပါ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ထားမည်ဖြစ်သော သူ့ရဲ့ အတွက် ဒီပိုက်ဆံလောက်နှင့် ဘယ်လိုရပ်တည်မည်နည်း။

သူ့ရဲ့သည် အစုတ်အနပ်ကောင် စည်သူထံမှာ ပါ သွားသော ဟန်းဒီဖုန်းတစ်လုံးနှင့် သိန်းနှစ်ရာကို နှမြောစိတ်ဖြင့် မပဋာလို ရှု သွားမည်လားတောင် ထင်မိသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတုံ့ ပေါ်ထိပ်ကွက်သွားခံရမှု။ သူ့ရဲ့လို မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ ဒီလဲ ဘတ်သီးရိုက်ခံသွားရလေခြင်းဟူသော နာလိုခံခက်ဖြစ်မှုများသည် သူ့ရဲ့ကို ကြီးစွာဖိစီးနှိပ်စက်သည်။ ထိုင်နေရင်းနဲ့တောင် သွေးတွေ တဒိတ်ဒိတ်တိုးလာသလို ထင်ရလေသည်။ နားထင်ကို လက်ဖက်နှင့် ဖိထားလျက် လက်ရှိအခြေအနေကို လိုက်မိအောင် မနည်းလုပ်နေရသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ သူရိချမ်းစိမ့်”

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံကြောင့် သူရိမှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် သူရိကို ငေးနေသော မင်းဗလကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ငါ ဒီမှာ နေမှာပေါ့။ နင် တစ်နေရာ ရှာလိုက်ပေါ့”

“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ။ ဒီအခန်းက မင်းနဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ဆိုင်တာပဲ။ ငါ့ပိုက်ဆံတွေလည်း ပါတာပဲ ဟာ”

“ဪ ... အဲဒါ မြင်ရလို့လား။ နင့်ဟာမက ထုတ်ရော ထုတ်မှာသေချာလို့လား။ ဟိုအကောင်ဆီမှာ ငါ့ပိုက်ဆံတွေ သိန်းနှစ်ရာပါသွားတယ်။ မုန်းတစ်လုံး ပါသွားတယ် သိလား။ နင့်ဟာမ ကောင်းစားဖို့အတွက် ငါ့အလိမ်ခံလိုက် ရတာ ...

နင့်ဟာမကတော့ သူ့ပိုက်ဆံတစ်ဝက်နဲ့ ငှားတယ် ပြောမှာပေါ့။ သူ့မှာ ဘယ်က ခြူးတစ်ပြား ရှိမှာမို့လဲ”

သူရိက မုန်းမုန်းနှင့် ဖိနှိမ်ပြောလျှင် သူက မျက် လုံးကြီးဖြူးကြည့်ကာ ...

“ဟိတ် ... ဟိတ် ... မင်း သူများ သားသမီးကိုတော့ အဲဒီလို မှီချိုးမျှစ်ချိုး မပြောနဲ့။ မင်းရည်းစားကရော ဘယ်နှပြားရှိလို့လဲ။ ဘူဘူချင်း တစ်လာလုပ်မနေနဲ့ ...

ငါ့ပိုက်ဆံလည်း ပါတယ်ကွ သိလား။ သိန်းနှစ်ဆယ် လောက်ပါတယ်”

“ဟက် ... သိန်းနှစ်ဆယ် ဟုတ်လား။ ငါက သိန်းနှစ်ရာနော်။ နင့်ပိုက်ဆံသိန်းနှစ်ဆယ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ပြီးတော့ ဟို ကောင်က ယောက်ျားလေး။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ပါတဲ့ဟာ။ သူပဲ ထုတ်မှာပေါ့ ...

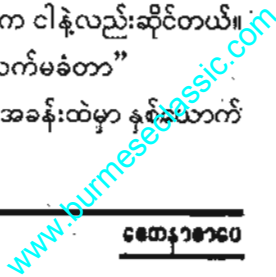
အဲဒီတော့ သေချာတာက ဒီအခန်းဟာ ငါ့နာမည်နဲ့ လည်း ငှားထားတယ်။ ငါ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ပဲ ငှားထားတာ။ နင် အသာတကြည် ဖယ်သွားလိုက်တော့။ နင့်ထက် အရင် တောင် ငါက ဒီအခန်းမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ။ မွေ့ရာတို့ ခေါင်းအုံးတို့ ငါ့ထည့်ထားတာ တွေလား”

“ဟာ ... အဲဒါက မင်းဘာသာမင်း လျှောက်ထည့်ထား တာလေ။ မင်းက ဒီကိစ္စကိုပဲ ခေါင်းထဲရောက်နေလို့နေမှာ ပေါ့”

“ဘာ ... နင် ဘာစကားပြောတာလဲ။ တောက် ... နင့်ကို ငါ လုပ်မိမယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မင်းက မတရားသဖြင့် ငါ့စကားနွားရ လျှောက်ပြောနေတာကိုး။ ဒီအခန်းက ငါနဲ့လည်းဆိုင်တယ်။ အဲဒါကို မင်းက သိသိကြီးနဲ့ လက်မခံတာ”

“လက်မခံတာရော နင်နဲ့ ငါက ဒီအခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက် တည်းနေရမှာလား”

“မင်း မနေနိုင်ရင် ထွက်သွားလေ၊ ငါကတော့ နေမှာပဲ”
 သူရီသည် သူ့စကားကြောင့် အကြီးအကျယ် ဒေါသ ထွက်သွားကာ ထိုင်ခုံမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်မိသည်။ သူကတော့ ဘယ်နှယ်မှ နေဟန်မရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေးသာ ခူးနန်းလျက် ရှိသည်။ စည်သူ့အပေါ်မှာကျနေသော ဒေါသများကို ဒီကောင် ထံသို့သာ လွှဲပြောင်းပေးပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ လုပ်လိုက်ရလို့ကတော့ တော်တော်ကြည့်ကောင်းမည့်ပြုဖြစ်သည်။

“နင် ဘာစကားပြောတာလဲ။ နှမချင်းမစာနာ မိုက်ရိုင်းလှ ချေလား”

သူက သူ့ရဲ့စကားကို ဟာသတစ်ခုအလား တဟားဟား အော်ရယ်ကာ ...

“ငါက မိုက်ရိုင်းတယ် ! ဟုတ်လား။ အေး မိုက်ရိုင်းပေမယ့် မယုတ်မာဘူးကွ၊ မင်း ရည်းစားလို ပိုင်းလုံးမဟုတ်ဘူး။ နားလည်လား ...

ငါ ပြောနေတာ နည်းလမ်းကျကျလေးပဲ။ အခု စာချုပ်မှာပါတဲ့အတိုင်း ဒီအခန်းက မင်းနဲ့ငါ အတူတူ ငှားထားတာ။ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်။ နှစ်ယောက် စလုံး နေခွင့်ရှိတယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ နေခွင့်မရှိဘူးလို့ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး ...

အဲ ... ငါ မနေနိုင်ဘူးဆိုရင် ငါ့ဟာငါ ဆင်းသွားရုံပဲ။ မင်း မနေနိုင်ရင်လည်း မင်းဆင်းသွား ဒါပဲရှိတယ်။

ငါကတော့ ဒီမှာပဲနေမယ်။ ငါ့မှာ နောက်ထပ်အခန်းထပ် ငှားစရာ ပိုက်ဆံလည်းမရှိဘူး။ ဒါ စကားအကုန်ပဲ”

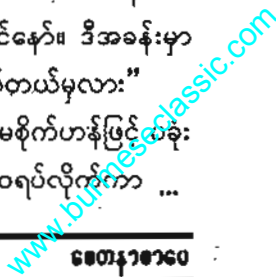
သူရီသည် ကတ်သတ်ပြောနေသော မင်းဗလကို ရုတ်တရက်ကြည့်ကာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။ တကယ်တော့ ကိုယ်သည်လည်း သူ့လိုပဲ ဖွင့်မပြောချင်၍သာ မပြောတာပဲ။ လက်ထဲမှာရှိသော ရှိစုမဲ့စုပိုက်ဆံလေးကို တစ်ပြားချပ်မှ ထပ်၍ ပွန်းပဲ့မခံနိုင်တော့။ သူ့ရဲ့ရှေ့ရေးကံကြမ္မာသည် သူ့ဆိုသော အယုတ်တမာတစ်ယောက် ဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက်သဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်လာမလဲဆိုတာတောင် မသိတော့ချေ။

ဒီတော့ ဒီပိုက်ဆံသည် စားဝတ်နေရေးအတွက် အတန်အရေးကြီးသည့် အခြေအနေမှာရှိသည်။

နောက်ထပ် အခန်းထပ်ရှာတာ၊ စပေါ်တင် အခန်းထပ်ရှာမျိုးတွေ သူရီ ထပ်မလုပ်နိုင်တော့။ ဒီထက် အစစအရာရာ ပြင်ပြေသည့် အခန်းမျိုးကိုလည်း ရမယ်မထင်တော့။ ဒီထက် ပင်ပန်းစိတ်ရှုပ်တာတွေကို မခံနိုင်တော့ပါ။

“တောက် ... နင် ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သက်သက်ကပ်နေတာ။ ခုတယ်လေ ပြီးတာပဲ။ နင့်စကားနဲ့နင်နော်။ ဒီအခန်းမှာ မနေနိုင်တဲ့လူက ဆင်းကြေးပဲ၊ ဟုတ်တယ်မှလား”

သူက သူ့ရဲ့စကားကို အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်တွန့်ပြသည်။ သူရီက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“အေး ... နင့်ဟာနှင့် ကျေနပ်ချင်ကျေနပ်။ မကျေနပ်ချင်လည်းနေ။ ငါကတော့ အဲဒီအခန်းကို ယူတယ်။ အဲဒါ ငါ့အခန်းပဲ”

“ဖြစ်တယ်”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒါ ငါ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ငှားထားတဲ့အခန်းပဲ။ နင်သာ အရှက်မရှိ ကပ်သပ်ပြီး နေနေတာ”

“ဟေ့ ... သူရိချမ်းစိမ့်။ မင်း စကားပြောတာ ဆင်ခြင်မှန်း ငါ ဒီထက်ပိုပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“အောင်မာ သည်းမခံနိုင်တော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်လဲ”

သူရိရဲ့ ဓါးထောက်ပြီး ရန်တွေ့သလိုအပြောလို သူက စိတ်ကုန်ဟန်ဖြင့် ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ ထိုင်ရာ ထထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ သော့ကိုဖွင့်ကာ အောက်ထပ်ဆွဲဆင်းသွားတော့လေသည်။ သူမရှိတော့မှပင် သူရိသည် စိတ်တိုင်းကျ တစ်ယောက်တည်း အားရပါးရ အာခေါင်ခြစ်အော်ဟစ်ပစ်ကာ ရင်ထဲက Stress တွေကို ဖြေဖျောက်ပစ်ရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူရိ တကယ်ကို ဘာမှမသိတော့လောက်အောင် ရူးသွားချင်သည်။

အခြေအနေတွေသည် သူရိ တွက်ဆထားခဲ့သလိုပဲ မှားခဲ့ပါ။ သူရိရဲ့ မိဘတွေသည် သူရိကို မိဘများ၏ ပြောဆိုဆုံးမမှုကို မနာခံဘဲ မိမိသဘောအတိုင်း အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသူအဖြစ် ခုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း သည်းခံပါရန်ဖြင့် အမွေပြတ်ကြော်ငြာခဲ့သည်။ မျှော်လင့်ထားပြီးသားဖြစ်သဖြင့် သိပ်မတုန်လှုပ်တော့သော်လည်း စကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသောအခါမှာတော့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရပါသည်။ အနားမှာ အားကိုးရမယ့်လူ ရှိတယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ့်မိဘက ကိုယ့်ကို သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်လျှင် ဘယ်သူမဆို စိတ်ထိခိုက်ခံစားရသည်ဖြစ်လေရာ သူရိလို ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့အချိကြီးလိမ့်ညာခံလိုက်ရသူအတွက်တော့ ပြောဖွယ်မရှိတော့ပြီ။ ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ခြင်း မရှိသော ခပ်ပျော့ပျော့ မိန်းကလေးသာ ဆိုလျှင် ပုံတောင်လဲသွားနိုင်ပါသည်။

သူရိလိုပဲ ဟိုတစ်ယောက်လည်း သားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ကြောင်း အမွေပြတ်ကြော်ငြာပါသည်။ ပြီးတော့ ထင်စရာရှိသူတွေအဖို့ သူနဲ့ သူရိကို ပို၍ ထင်ကြတော့မည်။ သူရိသည်

ကြိုဆိုလာသော အဖြစ်အပျက်တွေကို စိတ်ကုန်လွန်းအားကြီးသောကြောင့် ဘယ်သူကမေးမေး ဘာမှ ဖြေရှင်းမနေတော့ပါ။ ဖုန်းစဉ်သူနဲ့ စန္ဒီသက်ဦး ဟူသော အယုတ်တမာလင်မယားနှစ်ယောက်တို့သာ တွေ့အောင်ရှာပြီးသတ်ချင်နေတာဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံးပိတ်ပိုက်ဆံတွေ လိမ်သွားတာကို သူ့ရီ အဲဒီလောက် မခံစားရ။ မိဘအမွေပြတ်တာလည်း ထားတော့။ ဒီနှစ်ချက်နဲ့တင် မလုံလောက်သေးဘဲ နေရင်းထိုင်ရင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရအောင် တိုင်းဦးညီညီ လုပ်သွားကာ အဲဒီယောက်ျားနဲ့ တစ်အိမ်တည်း အတူနေဖြစ်အောင်အထိ လုပ်သွားတာကတော့ အတော်ကိုပဲ ဆိုးရွားပြင်ထန်လှသည်။ တွေးတိုင်းလည်း အံ့ဩနာကျင်ရပါသည်။

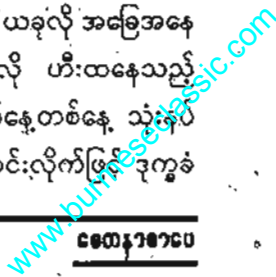
ခုချိန်မှာ သူ့ရီကို “အချစ်” ဆိုတာ ဘာလဲဟု ထမေးနှင့်။

အချစ်ဆိုတာ အင်မတန်ရက်စက်ယုတ်မာသောအရာဟုသာ ဖြေလိမ့်မည်။ အံ့တော့အံ့ဩစရာကောင်းသည်။ ခုချိန်တွင် ဖုန်းစဉ်သူနဲ့ပတ်သက်၍ သူ့ရီရင်ထဲမှာ ဘာမှရှိမနေတော့။ ဆိုးထိသော ဘဝလောကခံကို အချစ်ကြောင့် ပြောင်းလဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရချိန်မှာ အချစ်သည် ဘဝထဲမှ လိုက်ရှာ၍ မရတော့လော့အောင်ကို ပျောက်သွားသည်။ သို့သော် အဲဒီနှစ်ယောက်ကိုတော့ တကွေ့ကွေ့မှာ တွေ့အောင်ရှာကာ လက်စားချေချင်ပါသေးသည်။

အခုလောလောဆယ်မှာတော့ သူ့ရီသည် လက်စားဘဝရပ်တည်ရေးကိုသာ ကြိုးစားအာရုံပြုနေရသည်။ လက်ထဲမှာ

ဖုန်းတစ်လုံး ရှိသော်လည်း တစ်နေ့ကုန်နေလို့ တစ်ခါတောင် မဆက်ဖြစ်တော့။ အရင်တုန်းက ဝင်လာမခဲ တာသဲသဲ ဖုန်းမြည်သံများမှာလည်း အခုတော့ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ လူ့ဘဝစစ်စစ်ရဲ့ အရသာကို စတင်ရင်ဆိုင်နေရပေပြီ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အခြေခံအကျဆုံးပြဿနာဖြစ်သည့် စားဝတ်နေရေးပြဿနာတွင် လောလောဆယ် အစားပြဿနာကို စတင်ရင်ဆိုင်ရပြီဖြစ်သည်။ အဝတ်နဲ့ နေရေးထိုင်ရေးမှာ လောလောဆယ် ခေါင်းမခြောက်ရသေးသော်လည်း အစားပြဿနာအတွက်တော့ စတင်ခေါင်းခြောက်ရပြီဖြစ်သည်။

တစ်သက်လုံး ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင်နေလာခဲ့ရသော သူ့ရီအတွက် ထမင်းဆိုတာ Rice Cookerထဲက ရတာဟုတောင် သတ်မှတ်တာမဟုတ်ဘဲ ပန်းကန်ဖြူးထဲက အဆင့်သင့်ခူးထားတဲ့အရာဟုသာ မြင်ခဲ့သမျှ လက်တွေ့အကျမှ ကျွမ်းပြန်ရတော့တာဖြစ်၏။ သူ့ရီတို့အိမ်တွင် အမေအုပ်သူက အိမ်ရှင်မသက်သက်ဖြစ်ပြီး အစားကောင်းမက်လှသော ယင်ယောက်ျားနဲ့သမီးဖြစ်သူအတွက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စပါယ်ရှယ်အစားအသောက်ကိုချည်း ရာသီအလိုက် စီစဉ်လေသောကြောင့် အကောင်းစားပါးစပ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည့် သူ့ရီမှာ ယခုလို အခြေအနေတွင် အတော်ဒုက္ခရောက်ရသည်။ အိမ်မှာလို ဟီးထနေသည့် ထမင်းစိုင်းများကို ကြိုရဖို့မဆိုထားဘိ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သုံးနေပုံစာ နပ်မှန်ဖို့ကိုပင် ငါးလွှာကို တက်လိုက်ဆင်းလိုက်ဖြင့် ဒုက္ခခံ

ရသည်။ တစ်ပတ်လောက်နေလျှင် သူ့ရဲ့ ဒုက္ခမခံနိုင်တော့။ အဲဒါအတွက် ရေခဲခန်းကြိုသည့်ဓာတ်ဘူး၊ လျှပ်စစ်ပလပ်ပေါက်အိုးပန်းကန်ပြား၊ လှေ၊ ဇွန်း၊ ခွက် စတာတွေ ဝယ်ရသည်။ ရိက္ခာခြောက်များအဖြစ် ကော်ဖီမိခဲ၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ် စသဖြင့် အဲဒါတွေပါ ဝယ်ရသည်။

သူ့ရဲ့လိုပင် ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း အားကျွမ်းဝယ်သည်။ သို့သော် သူ ဝယ်တာက သူ့ရဲ့ထက်တောင် ပိုမှာသေးသည်။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိသေးတော့ မပြောတတ်ပါ။ သူက ရေခဲသေတ္တာ One Door လေးတစ်လုံးလည်းဝယ်သည်။ ဂက်စ်မီးဖိုတစ်လုံးနဲ့အတူ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ဖို့ အိုးခွက်ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကလည်း အပြည့်အစုံဝယ်တစ်ပုံတပင်ကြီး ဝယ်ချလာကာ မီးဖိုခန်းထဲမှာ လေလေးတစ်ချွန်ဖြင့် သူ့ပစ္စည်းတွေကို နေရာချပေးထားသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲကို ကြက်ဥ၊ အသားဘူး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ အအေးပုလင်းစတာတွေကို သွင်းထည့်ကာနေသည်ကို သူ့ရိုက် တစေ့တစောင် အကဲခတ်နေမိသည်။

သူ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ ယှဉ်လျှင် စားပွဲခုံတစ်ခုပေါ်မှာ တင်ထားသော သူ့ရဲ့ရဲ့ပစ္စည်းအပုံလေးမှာ မျက်နှာငယ်နေရာသည် ဒါတောင် တကယ် လိုအပ်တာတွေကိုပဲ စစ်စီပြီး ဝယ်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ထမင်းဟင်းချက်စားဖို့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ မပါဝင်တောင် ကုန်ကျစရိတ်က ငါးသောင်းကျော်နေသည်။ အရင်တုန်း

အဖိနပ်တစ်ရုံကို ကြိုက်လျှင်လည်း သိန်းချီပစ်ဝယ်ခဲ့သော သူ့ရဲ့သည် အိတ်ထဲက ငါးသောင်းကျော်လေး ထွက်သွားတာကို မမြောနေသည်။ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက်ပေါနေလဲတော့ မသိပါ။ အိမ်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်အိပ် စပရိန်မွေ့ဆုတ်စုံရလည်း ချခင်းထားသေးသည်။ ဘေးမှာ သီချင်းဖွင့်လျက်သား Laptop တစ်လုံး။ အဲဒါကတော့ အိမ်ကယူလာတာဖြစ်နိုင်သည်။ အဲဒါကိုမြင်တော့မှ သူ့ရဲ့သည် ကိုယ့် Laptop ကို မယူသွားခဲ့မိတာ နောင်တရသွားသည်။ ခုတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပျင်းသိုက်သည်မှာ အရည်ပျော်မတတ် စိတ်ဓာတ်ကျနေရသည်။ အပြင်ဘက်လည်း ထွက်ချင်စိတ်မရှိ။ ထွက်စရာကလည်း ကားမရှိသဖြင့် ခြေလျှင်လျှောက်ရမှာမပြောနဲ့ Taxi စီးရမှာတောင် သိမ်ငယ်သလို ခြစ်နေသောကြောင့် ဘယ်မှလဲ မသွားဖြစ်တော့ပါ။

ဒါကြောင့် ဟန်ကိုယ့်ဖို့လုပ်ကာ ဂျာနယ်တစ်စောင် ဖတ်နေသော သူ့ရဲ့အနားသို့ မင်းဗလက ရောက်လာကာ ...

“ဟိတ်”

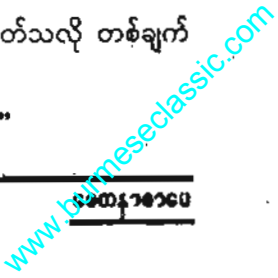
“ဘာလဲ”

“မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပါလား”

သူက သူ့ရဲ့မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ...

“ငါ ဒီအခန်းကို Air Con တပ်မလို့”

သူ့အပြောကြောင့် သူ့ရဲ့စိတ်ထဲတွင် လှိုက်ခတ်
 ဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းသာစိတ်ကလည်း လှစိခနဲ ပေါ်လာသည်။
 တစ်သက်လုံးက အေးအေးစိမ့်စိမ့်နေလာခဲ့ရတာ ဘဝက နာမည်
 လိုက်အောင် ချမ်းစိမ့်ခဲ့ရသော သူ့ရဲ့ချမ်းစိမ့်သည် ဒီအခန်းထဲမှာ
 ပူလောင်အိုက်စပ်သည့်ဒဏ်ကို တကယ်ပဲ မခံနိုင်ပါ။ အခုချိန်မှာ
 လည်း ပူလောင်လှသည့် နွေရာသီကြီးမို့ သူ့ရဲ့အတွက် Air Con
 မရှိတာကလည်း တကယ်ကို ကြီးစွာသောဒုက္ခပဲ ဖြစ်တော့သည်။
 ဒီအခန်းမှာ Air Con တပ်ဖို့ကိုလည်း သူ့ရဲ့ မတတ်နိုင်။ အဲဒီထောင့်
 သူ့ အဲဒီလိုပြောလာသည့်အခါ သူ့ရဲ့က တကယ်ပဲ ဝမ်းသာသွား
 သည်။

သို့သော် ဝမ်းသာစိတ်က တစ်မိနစ်တောင် မခံနိုင်
 သူက ဆက်ပြောသည်။

“မင်းရော ဂျယ်ချင်လား”

“ဘာဂျယ်ရမှာလဲ”

“ဟ ... ဂျယ်ချင်လားဆိုတော့ ဂျယ်ယာတစ်ဝက် ပါချင်
 လားလို့ မေးတာ”

“ဟင် ... နင့်ဟာနင် Air Con တပ်တာ ငါက ဘာလို့
 ဂျယ်ယာတစ်ဝက် ပါရမှာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

“ဪ ... ဘာလို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိရမှာလဲ။ ဒီအခန်းမှာ
 တပ်ရင် နင်ရော မအေးဘူးလား။ နင်လည်း အေးတဲ့အရာ
 ကို ခံစားရမှာပဲ ...

အဲဒါကြောင့် နင်ပါ တစ်ဝက်စိုက်ဖို့လိုတယ်”
 “အောင်မာ ... မစိုက်နိုင်ပါဘူး။ နင် တပ်ချင်လို့တပ်တာ
 ငါနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”
 “ဟ ... နင်ရော Air Con တပ်မှာ မကြိုက်လို့လား ပြော”
 “ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ပိုက်ဆံကတော့ တစ်ဝက်
 မစိုက်နိုင်ဘူး။ နင့်ဟာနင် တပ်ချင်တပ် မတပ်ချင်နေ”

သူက သူ့ရဲ့ကို ပြုံးမဲ့မဲ့ဖြင့် ခါးထောက်ပြီး စိုက်
 ကြည့်ကာ ...

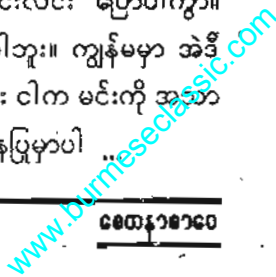
“မင်းမှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ မဟုတ်လား”

အဲဒီအပြောကြောင့် သူ့ရဲ့ရင်ထဲတွင် ဖျဉ်းခနဲဖြစ်သွား
 သည်။ အရှိုက်ကို ထိမှန်ခံလိုက်ရသူမို့ ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်
 မပြောနိုင်ချေ။ ဟုတ်နေသောကြောင့် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြော
 ရမှန်းမသိ။ ပြီးတော့မှ ကမန်းကတန်းနှင့် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့
 ဝင် ...

“ဘာ ... ဘာကိစ္စ ပိုက်ဆံမရှိရမှာလဲ”

သူက ပြေးကုတ်ချင်စရာ ကောင်းလေ သက်အောင်
 ခန်းခနဲပြုံးကာ ...

“မရှိရင်လည်း မရှိဘူး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါကွာ။
 ဒါဆိုလည်း ငါက ဇွတ်မတောင်းပါဘူး။ ကျွန်မမှာ အဲဒီ
 လောက် မတတ်နိုင်လို့ ဆိုရင်လည်း ငါက မင်းကို အသာ
 တကြည့်ပဲ အအေးဓာတ်လေး ဒါနပြုမှာပါ ...

ဒါပေမဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလေးတော့ မလျှိုစတမ်း
လိုတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“သေလိုက်ပါလား။ ဘာကိစ္စ ငါက ရှင်းလင်းပြနေရမှာ
လဲ။ နင်နဲ့ကို မပတ်သက်ချင်လို့ နားလည်လား”

“ဒီမှာ သူရီချမ်းစိမ့် ... ဒီအချိန်က မာနကြီးနေရတော့
မယ့် အချိန်မဟုတ်တော့ဘူးကွ။ လူဆိုတာ ရောမရောက်ရင်
ရောမလိုကျင့်ရမှာပဲ။ အရင်က ရွှေထီးဆောင်းခဲ့တဲ့ခေတ်
ကို တမ်းတမနေနဲ့တော့ ...

ရေလိုက် ငါးလိုက်နေတတ်ဖို့က လောကကြီးမှာ
အရေးကြီးဆုံးပဲ”

“လျှာမရှည်နဲ့ နင် ငါ့ကို ဘာမှ ဆရာလာလုပ်စရာမလိုဘူး”

“ငါက အမှန်တွေကိုပြောလို့ မင်း စိတ်တိုနေတာမဟုတ်
လား။ မင်းလို မိန်းမမျိုးလား ကောင်းကောင်းမနေချင်စိ
ရှိမှာ။ တကယ်တမ်း မင်းမှသာ ပိုက်ဆံရှိရင် တစ်ဝက်ပေး
ဆိုတာနဲ့ ပက်ခနဲ ပစ်ပေးလိုက်မယ့် မိန်းမမျိုးပါကွာ ...
ဟဲ ဟဲ ...

ဟုတ်တယ်မှလား ...။ ဒီလောက်တောင် အပြောစိ
မနေပါဘူး။ ဧကန္တ ဖုန်းစည်သူဆိုတဲ့ ကောင်ဆီမှာ သိန်း
နှစ်ရာလုံး ပါသွားပြီ။ မင်းဆီမှာတော့ နည်းနည်းပါးပါး
လောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်နဲ့တူတယ် ...

ဒါဆို မင်းထက်စာရင် ငါက တော်သေးတယ်ပြော
ရမှာပေါ့”

သူရီက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်မိကာ ...

“နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း။ အေး ... နင်ကတော့ နင့်
ဟာမကို ခြူးတစ်ပြားမှ မပေးလိုက်ဘူးမဟုတ်လား။ ငါ့ပိုက်
ဆံတွေနဲ့ နင့်ဟာမက မျှီဆိုသုံးစွဲနေမှာလေ”

“ဘာဖြစ်လို့ မပေးလိုက်ရမှာလဲ။ ပေးလိုက်တာပေါ့။
အေးပေါ့ မင်းလောက်တော့ ဘယ်များမလဲ။ မင်းကတော့
ရှိသမျှ ပုံအောပြီးပေးလိုက်ရလို့ အခု ပျားတုပ်ခံနေရပြီ
မဟုတ်လား ...

အေးပါ ထားလိုက်ပါတော့။ မင်း စိတ်မပါတဲ့ကိစ္စ
ကို ဇွတ်မပြောဘူး။ ဒါကတော့ ငါတပ်ချင်လို့ တပ်တာဆို
တော့ ငါပဲ အကုန်ခံရုံပေါ့။ ငါကတော့ ဒီအခန်းမှာ ရေ
ရှည်နေသွားဖို့ စိတ်ကူးတယ် ဆိုတော့ တပ်ရမှာပဲ”

သူပြောသည့်ပုံစံက သူရီကပဲ ရေရှည်မနေနိုင်တော့
ဘဲ နောက်တစ်ရစ်စာ ထပ်မသွင်းနိုင်တော့သဖြင့် ဆင်းပေးရတော့
မည့်ပုံဖြစ်သည်။ သူရီသည် အစော်ကားကြီး စော်ကားနေသော
ဇူပိန်ကောင်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ရိုလက်ရို လုပ်ပစ်ချင်စိတ်တို့ကို
အထူးပင် ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ သူက ရိုက်ပေါက်ပုံစံဖြင့် မေး
စရာကို ဟန်ပါပါ ပွတ်ရင်းမှ ...

“ဒါနဲ့ နေဦး။ မင်းကို အရေးကြီးတာတစ်ခု ပြောစရာရှိ တယ်။ ဒီအခန်းမှာ မင်းရော ငါ့ရော နှစ်ယောက်စလုံး နေတာဆိုတော့ ဒီအခန်းရဲ့ သန့်ရှင်းရေးက နှစ်ယောက် စလုံးမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ... တစ်ယောက်တစ် ရက်စီ တစ်လှည့်စီ တာဝန်ယူမှဖြစ်မယ်”

“ဘာဆိုလို့ တစ်လှည့်စီ တာဝန်ယူရမှာလဲ။ နင်က ရှေ့ မှာနေနေတာ။ နင်နေတဲ့နေရာ နင် တာဝန်ယူချေ။ နင့်နေ ရာထိပါ ငါက ကြမ်းတိုက် တံမြက်စည်းလှည်းပေးနေရတာ လား။”

“ဒါဆို နင်က နောက်ထဲကို တာဝန်ယူမယ်ပေါ့။”

“နောက်ထဲကလည်း နင်ပဲ အများဆုံးသုံးပြီး ချက်ပြုတ် နေတာပဲလေ။ မီးဖိုထဲကို နင့်ဘာသာ လှည်းကျင်းပေါ့။ ငါက ဘာသုံးတာမှတ်လို့။”

“သူရီချမ်းစိမ့် ... မင်းဟာလေ တော်တော်ကို အပျင်းကြီး တဲ့မိန်းကလေးပါလား။ မင်းလောက် အပျင်းကြီးတဲ့ မိန်းက လေးမျိုး ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး ...

အဲဒါကြောင့်လည်း မင်းကို ဟိုကောင်က မယူတာ နေမှာ”

အဲဒီစကားသည် သူရီကို အနာပေါ်တုတ်ကျသွား သလို နာသွားစေကာ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲပင် ထရပ်မိသည်။

“သေလိုက်ပါလား။ နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း မင်းဗလ။ ဘာမှ လာလျှာရှည်မနေနဲ့။ နင့်ကိုရော နင့်ဟာမက ယူ လို့လား။ အဲဒီအယုတ်တမာတွေအကြောင်း စကားထဲ လာထည့်မပြောနဲ့။ အသံတောင်မကြားချင်ဘူး နားလည် လား ...

အေး ... နင်ကတော့ ပေါ့သွမ်းသွမ်းလူမို့ နင့်ဟာမ ကို စိတ်နာချင်မှနာမယ်။ ငါကတော့ ဟိုး ကလိစာထဲက အထိ နာတယ်ဟဲ့ မှတ်ထား။ ငါ့ကို နင်နဲ့ပါ ပေးစားခဲ့တဲ့ အထိ ယုတ်မာသွားကြတဲ့ အဲဒီလင်မယားကို မသတ်ရမချင် မကျေနပ်ဘူး ...

နင်ကတော့ ငါနဲ့ ရတယ်လို့ ကြော်ငြာခံရတာ ဘာအရေးလဲ။ ငါကတော့ တစ်သက်လုံး ဒီအမည်းစက် ကြီးနဲ့ သွားပြီဟဲ့ သိရဲ့လား။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို သွား ပြီး ဖြေရှင်းပြရမှာတဲ့လဲ။ နင့်ပါးစပ်က နောက်တစ်ခါ အဲဒီအယုတ်တမာတွေအကြောင်း လုံးဝလားမပြောနဲ့။”

သူရီသည် ပြောရင်းတန်းလန်းမှ ဝမ်းနည်းလွန်းအား ကြီးသောကြောင့် မျက်ရည်တွေပါ စီးကျလာရင်း အဲကို တင်းတင်း ကြိတ်ကာ ချာခနဲ ထထွက်လာခဲ့သည်။ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ သူရီကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ငေးကြောင်ကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့ လေသည်။ အခန်းထဲအရောက်တွင် အိပ်ရာပေါ်ကို ပစ်လွဲချစ်ချက် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်ကာ ရှိက်ကြီးတံငင် ငိုကြွေးမိသည်။

သူရိ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ထိ ကံဆိုးသွားရတာတဲ့လဲ။
ခုချိန်တွင် သူရိအနား၌ ဘယ်သူမှမရှိ။ မိဘအိမ်မှာ နေခဲ့ရသော
ဘဝနှင့် တခြားစိဖြစ်လျက် စိတ်ဓာတ်ကျရသော ဝေဒနာကိုပါ
တွဲဖက်ခံစားရလျှင် ရူးသွားမလားတောင် ထင်ရလေသည်။

သူရိသည် လူတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ ယုံ
တတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ စည်သူ့ကိုဆို
လည်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ သည်းခံနိုင်သော၊ ခွင့်လွှတ်တတ်သော
စိတ်ထားတို့ရှိ၍သာ ပို၍ သံယောဇဉ်တိုး ယုံကြည်သွားရခြင်းဖြစ်
သည်။ လူတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်တယ် ဆိုရာမှာလည်း ဘယ်သူ
ကမှတော့ ဘာလှိုင်းကြီး ယုံမည်မဟုတ်ပါ။ ယုံလောက်စရာ
အကြောင်းတွေရှိ၍သာ ယုံကြတာဖြစ်သည်။ အဲဒီ ယုံကြည်ခြင်း
သည် လူတစ်ယောက်ဘဝကို ဒီလောက်အထိအောင်ပဲ အသေသတ်
နိုင်လားတော့ မပြောတတ်ပါ။

လောလောဆယ်မှာတော့ အဲဒီတစ်ယောက်ကို လက်
တွဲမပြန်နိုင်သေးခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကောင်းကောင်းရပ်တည်ဖို့
တောင် မနည်းကြိုးစားရဦးမှာ ဖြစ်သည်။ ဘဝဆိုသော စာလုံးထေး
နှစ်လုံးကို တကယ်ကို တစ်ယောက်တည်း စတင်ရင်ဆိုင်နေရတာ
ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ရေးတေးတေး သဘောပေါက်
လိုက်လေသည်။ သူရိသည် အားတင်းထားဟူသော စကားလုံး
လေးကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ပြန်မပြောနိုင်ပါ။

သူ မျက်လုံးဖွင့်ကာ ဖျတ်ခနဲ နိုးထလာချိန်ဟာ
မနက်ခုနစ်နာရီခန့်ဖြစ်သည်။ သူသည် အိပ်ရာထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ
တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက် လူးလိမ့်လိုက်ရင်းမှ အပျင်းမကြီးဘဲ
အိပ်ရာထဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ အိပ်ရာခင်းတွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေ
ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီရင်ထပ်ထားပြီးနောက် သူက တစ်ကိုယ်ရေ
သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်သည်။ အဲဒီနောက် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို
ဆည်ပင်းမှာပတ်ကာ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဆီသို့ လှမ်းထွက်လာခဲ့
သိုက်သည်။

နံနက်ခင်းစောစောမို့ အအေးဓာတ်လေးက ရှိနေကာ
အသံဥတုက သင့်တော်ကောင်းမွန်နေသည်။ သူသည် နံနက်စော
အာထလေတိုင်း ဝရန်တာလေးကနေ၍ အောက်ဘက်က ဖြတ်သွား
ဦတ်လာလူတွေကို ကြည့်ရတာ ဝါသနာပါသည်။

www.burmeseclassic.com

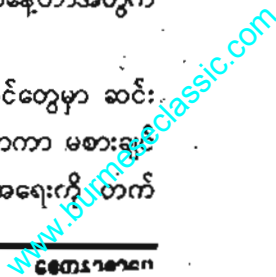
သူ့အိမ်မှာနေတုန်းက ဒီမြင်ကွင်းမျိုး မမြင်ဖူးလေ
 သောကြောင့် မနက်အိပ်ရာနီးတိုင်း ဝရန်တာမှာထွက်၍ ရပ်ကြည့်
 ရတာကို သူက အလွန်သဘောကျသည်။ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့
 အခုထိ နီးသေးပုံ မပေါ်ပါ။ သူသည် သူ့ရီချမ်းစိမ့်ရဲ့အကြောင်း
 ကို တွေးမိသွားလျှင် ညကကိစ္စအတွက် နည်းနည်းတော့ စိတ်စ
 ကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်ပါသည်။ ယောက်ျား
 လေးဖြစ်သည့် သူတောင်မှ ကိုယ့်ကို ဘတ်သိးရိုက်သွားခံရခြင်း
 မိဘရဲ့ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်မှုကိုခံရခြင်း။ အဲဒီနောက် ဘာမဆို
 ညာမဆို လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း သတင်းစာထဲထည့်၍ ကြော်ငြာ
 ခံရခြင်းတို့အတွက် ကြီးစွာသော စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှုတွေ
 ဒေါသတရားတွေ နာကြည်းမှုတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသေးသည်။

သို့သော် သူက လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတော်တော်များ
 များ ကျန်ရစ်ခဲ့လျက် ယောက်ျားလေးလည်းဖြစ်တာကြောင့် သူ
 လောက် ချုံးချုံးကျမသွား။ ပြီးတော့ သူက နဂိုတည်းက ငွေ
 ပျော်နေတတ်သောဓာတ်ခံလည်း ရှိသလို ရောက်တဲ့နေရာနဲ့ လိုက်
 လျော့ညီထွေရှိတဲ့ စိတ်မျိုးလည်း မွေးတတ်သေးသည်။ လက်
 အခြေအနေပေါ်မှာ စိတ်ညစ် စိတ်ဆင်းရဲနေ၍လည်း ဘာမှထူး
 မဟုတ်ဆိုတာကို နားလည်သည်။ အိမ်မှာ သူ့အမေဖွင့်ထားသော
 တရားခွေတွေကို တမင်နားမထောင်သော်လည်း ကြားကြားနေရ
 မှီ တရားထဲကလို အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်လာတာဆိုတာကို သေး
 လူလူ လက်ခံလိုက်သည်။ စေတနာအတိုင်း သူတို့ အကျိုး
 သူတို့ သွားကြလိမ့်မည်ဟု သဘောထားလိုက်နိုင်သည်။

ကိုယ် စိတ်ဓာတ်ကျ စိတ်ဆင်းရဲကာ ဒေါသစိတ်တွေ
 က ကိုယ့်ကို နှိပ်စက်လျှင် ကိုယ်ပဲ သတ်သေချင်စိတ် ပေါက်သွား
 ခဲ့။ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့ပိုက်ဆံတွေဖြင့် မီးမမြင်
 လေမမြင်ပျော်နေမှာဖြစ်သောကြောင့် နှစ်ခါလည်း အစွမ်းမခံတော့
 ပါ။ သူ့အမှားတွေထဲက သင်ခန်းစာကောင်းကောင်းယူ၍ ကြိုးစား
 ခုပ်တည်သွားဖို့ပဲ စိတ်ကူးတော့သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ
 အရှိသေးသော်လည်း အဲဒီအတိုင်း ထိုင်စားနေလိုကတော့ ကုန်
 သွားမှာကို သူ သိသည်။ အိမ်ခန်းငှားခစရိတ်၊ မိတာစရိတ်
 သဖြင့် စားစရိတ်၊ သောက်စရိတ် ကုန်ကျစရိတ်တွေကလည်း
 သေးလေရာ သူက အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားရသည်။
 နီတိုက်ခန်းကိုတော့ ဟိုဟာမလေး မရှိတော့သော်လည်းပဲ သူက
 ဆက်ငှားဖို့ စိတ်ကူးထားပါသည်။ ဒီထက်နိမ့်သောနေရာမှာတော့
 သူ မနေနိုင်။ မနေလိုတော့။ ဒါကြောင့် သူ့လက်ထဲမှာ ကျန်သော
 ပိုက်ဆံကိုတော့ အရင်လို ထင်ရာလျှောက်မဖြုန်းတော့ဘဲ ကျစ်ကျစ်
 အောင် စုဆောင်းထားဖို့ စိတ်ကူးထားရသည်။

သူသည် ဝရန်တာမှာ အတွေးပွားနေမိပြီးမှ နောက်
 ထဲရှိ မီးဖိုထဲသို့ လှမ်းဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ တစ်နေ့တာအတွက်
 ချက်ပြုတ်ရပေလိမ့်ဦးမည်။

အရင်တုန်းကတော့ ဘောက်ကဆိုင်တွေမှာ ဆင်း
 ခဲ့ပြီး ဝယ်စားတတ်ပေမယ့် ကြာတော့ ရိုးလာကာ မစားချင်
 ပြီးတော့ အစားလေးတစ်လတ် စားရဖို့အရေးကို တက်

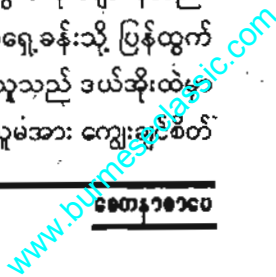
လိုက်ဆင်းလိုက် လမ်းလျှောက်လိုက်ဖြင့် ဒုက္ခလည်း မခံလိုဘူး
 ချေ။ ဒါကြောင့် ရှေးဆေတ္တာတစ်လုံး ဝယ်ထားကာ တစ်ပတ်လောက်
 လောက် စုထည့်လာတတ်သည်။ ပြီးတော့ သူက ဟိုစပ်စပ်
 ဒီစပ်စပ် ဝါသနပါသူဖို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချက်ပြုတ်စားသောက်
 လည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချက်ပြုတ်စားသောက်
 ဝယ်စားတာထက်လည်း တော်တော်တန်ကြောင်း သိလာရပြန်
 သည်။

Rice Cookerနဲ့ ထမင်းတစ်လုံးတည်း။ ကြက်ဥ
 ကြော်။ လက်ဖက်လေးသုပ်ပြီး ထမင်းပူပူလေးနှင့် စားလိုက်လို့
 လည်း ငတ်နေလို့လားတော့မသိ ထမင်းနှစ်ပန်းကန်လောက်
 အသာလေးဝင်သွားတတ်သည်။ အဲဒါက စိတ်မပါလျှင်
 အတိုင်းစားတာဖြစ်ပြီး စိတ်ပါလျှင်တော့ ကြက်သားဟင်း၊
 သားဟင်းတွေ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လက်တည့်စမ်းပြီး လျှောက်ချ
 ကြည့်သည်။ မဆိုပါ။ စာအုပ်ကိုင်ပြီး ဂရုတစိုက် ချက်ပြုတ်
 ဖြစ်သည့်အတွက် ဝှက်ခံရှယ်မဖြစ်တောင် စားလို့ဖြစ်သည့် အ
 ထဲမှာတော့ပါလာသည်။ သူ့အမေသာမြင်လျှင်တော့ ရင်ထု
 မလား မပြောတတ်ပါ။ မတတ်နိုင်ချေ။ ဘဝရဲ့လျှို့ဝှက်ကြံ
 ဆိုတာ လူတိုင်းရင်ဆိုင်ရမည်သာဖြစ်ပါသည်။

ဒီနေ့တော့ သူသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဝက်သား
 မျှစ်ချဉ်ကို အလွန်တရာ တောင့်တနေသောကြောင့် အဲဒါ
 ချက်ဖို့ စိတ်ကူးရသည်။ ဝက်သားနဲ့ မျှစ်ချဉ်နဲ့ချက်ကာ ရယ်ဒီ

ကြောက်ကြောက်တစ်ထုပ်နှင့် တွဲဖက်စားရလျှင် ထမင်းတော့
 ဘာတော်မြိန်သွားမှာဖြစ်သည်။ သူ ချက်ပြုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန်
 အထိ ဟိုကလေးမက အိပ်ရာကမနီးသေးချေ။ ညကပဲ အိပ်ရာဝင်
 နောက်ကျသွားလို့လားတော့မသိ။ သို့သော် သူ မြင်တာတော့
 သူ့မ သူ့ထက်စာရင် ဘယ်တော့မှ အိပ်ရာနီးတတ်လေ့ မရှိပါ။
 သူက မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ရင်းနဲ့ သူ့မ ပစ္စည်းတွေ
 ဆားသော စားပွဲပေါ်သို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ သူ့မက
 ကော်ဖီမစ်နဲ့ ခေါက်ဆွဲထုပ်လောက်သာ အားပြုစားသောက်တတ်
 သွက် ထမင်းဟင်းကိုတော့ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ် မစားတတ်ချေ။
 ဒါကလည်း မချက်တတ်လို့ မချက်တာပဲ ဖြစ်ဖို့များသည်။

သူက မျှစ်ချဉ်နဲ့ ဝက်သားအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်ပြီး
 တော့မှပဲ နံနက်စာ စတင်စားဖို့ပြင်သည်။ သူ့ရဲ့ Breakfastက
 ဝက်အူချောင်းနဲ့ကြော်သော ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီပူပူဖြစ်သည်။
 သူ စားသောက်နေတုန်းမှာပဲ သူ့မက အိပ်ရာမှ နိုးထလာကာ
 ချက်နှာသစ်ပြီးစပုံစံဖြင့် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလျှင် ထမင်း
 ကြော်ကို အားရပါးရစားနေသော သူသည် သူ့မကို မြင်သော
 အခိုက်မှာ အိုးထိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားသည်။ သူ့မကလည်း သူ့ကို
 စွဲတည်တည်တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဖျော်နေသည်။
 ပြီးတော့ ပေါင်မုန့်တစ်ထုပ်ကို ယူကာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ပြန်ထွက်
 သွားသည်။ သူ့ရှိနေ၍ နောက်ထဲမှာမစား။ သူသည် ဒယ်အိုးထဲမှာ
 အနည်းငယ်ကျန်နေသော ထမင်းကြော်ကို သူမအား ကျွေးချင်စိတ်

ပေါက်လာသည်။ တကယ်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်ယောက်
စာလောက်ချက်စားရတာဟာ နည်းနည်းတော့ ပိုနေတတ်သည်။
နှစ်ယောက်စားရင်လည်း ဆိုးတော့မဆိုး။ သို့သော် ဒီအထည်ကြီး
ပျက်မလေးက ညှိ၍ရမယ် မထင်ပါ။

တကယ်တော့ လူ့စိတ်ဆိုတာလည်း ဆန်းတော့ဆန်း
ကြယ်သည်။ သူ့နဲ့ကိုယ်နဲ့ မတည့်ဘူး၊ မျက်နှာကြောမတည့်ဘူး
ဆိုသော်လည်း ဒီအိမ်မှာ သူမ ရှိနေတယ်ဆိုသောအသိက သူ့ကို
အရောင်မှမပါသောစိတ်ဖြင့် နွေးထွေးစေသည်။ ကိုယ်လို
ဘဝတူအချင်းချင်း အတူရှိနေပါလားဟူသော အသိသည် အထီး
ကျန်မှုကို ပြေပျောက်စေပါသည်။ ဒီတိုက်ခန်းလေးထဲမှာ ကိုယ်
တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ နောက်တစ်ယောက်ပါ ရှိသေးသည်
ဟူသော အသိသည် သူ့စိတ်ကို တစ်မျိုးဓာတ်မည် ပြေပျောက်စေ
နိုင်သည်။ သူမတော့မသိ။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ ခုတလော
ပိန်တောင်ပိန်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ အင်း ... ပြောသာပြော
ရတာ သူမလည်း တော်တော်တော့ စိတ်ဆင်းရဲရှာမှာပဲ။

သူမ ပြောသလို အမည်းစက်တစ်စက် စွန်းထင်း
သွားသည်မှာ တကယ်ပဲ ဖြစ်တော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ထို့
ဘာမှမဆိုဘဲနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ခြင်း ကြော်ငြာကြီး
ထည့်ပစ်သည်မှာတော့ ဟိုနှစ်ယောက် တော်တော်လွန်သည်ဟု
ထင်မိသည်။ အင်း ... ဆက်မတွေးတာပဲ ကောင်းမယ်ထင်သည်။
သူက ထမင်းစားလက်စကို လက်စသတ်ကာ နာရီကို တစ်ချက်

ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီနေ့ နေ့လယ်ခင်းမှာ သူ အင်တာဗျူးတစ်ခု
သွားစရာရှိသည်။ ကွန်ပျူတာနဲ့ပတ်သက်သော အလုပ်တစ်ခုမို့
အရင်တုန်းက ကွန်ပျူတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အပျင်းပြေလိုက်စားခဲ့
တာက ခုတော့ သူ့ကို ထမင်းကျွေးတော့မည့်အလုပ် ဖြစ်နေတာက
တော့ တရားကျဖို့ပင် ကောင်းလှသည်။

ဒီနေ့တော့ သူမက နေ့လယ်ခင်း ထမင်းမစားခင်
အပြင်ဦးအောင်ထွက်သွားလျှင် ဘယ်များထွက်သွားတာလဲဟု
စပ်စပ်စုစုပဲ လိုက်တွေးမိလေသည်။

သူရိသည် ရှေ့မှ ထမင်းပန်းကန်ကို တွန်းထုတ်လိုက်ရင်းမှ စားပွဲထိုးကိုခေါ်ကာ ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ထုတ်ရင်းလိုက်သည်။ ထမင်းဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာရင်းမှ မြို့ထဲသို့ သွားရမှာကို လှမ်းတွန့်နေသည်။ အခုဆိုလျှင် သူရိလက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံသိပ်မကျန်တော့ချေ။ အိမ်ထဲမှာပဲ ထိုင်စားကာ အညံ့စားဆိုလည်း မစားတတ် မသောက်တတ်သော သူရိအတွက် စားစရိတ်တော်တော်ထိလှသည်။ အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်မဖြစ်တော့မည်ဟု သော အတွေးမှာ လွန်ခဲ့သောတစ်လလောက်တည်းက အသိုက်ဝင်ခဲ့သော်လည်း တကယ့်တကယ်တမ်းမှာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရန်လည်း မသိချေ။ အလုပ်ကောင်းကောင်း ရဖို့အတွက် သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်ပေါင်းစုံ လိုအပ်လေရာ အဲဒါတွေလည်း သူရိမှာ တစ်ခုမှမရှိပါ။

ရိုးရိုးဘွဲ့လေးတစ်ခုနဲ့ သူရိ ဘာကိုလုပ်ရမည်နည်း ဒီအချိန်ကျတော့မှပဲ အပေပြောခဲ့သော စကားတွေကို ရေရှေ့မှာ သဘောပေါက်တော့တာဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း၊ အရည်အဝေး

အစမရှိဘဲနဲ့ လောကအလယ်မှာ တင့်တင့်တယ်တယ် မရပ်တည်နိုင်ဟု သော စကားကို အခုမှပဲ သူရိ လက်ခံရတော့သည်။ မိဘအိမ်မှာနေတုန်းက ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားကာ ငွေကို ရေလိုသုံးခဲ့သော သူရိသည် အခုတော့ လက်ထဲက ပိုက်ဆံရွက်လေးတွေ ထွက်သွားလေတိုင်း ငွေရဲ့ထန်ဖိုးကို သိကာ နှမြောတသနေခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ အပြင်မှာ အစားအသောက် ဝယ်စားရတာ မတန်ဘူးဟု သိသော်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ချက်စားရမှန်းမသိ။

အဲဒီတစ်ခုကိုတော့ ဟို Fido Dido ကောင်ကို နှိုးကျူးရမည်ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ်စားသောက်နေလိုက်သည်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သူရိကို အိပ်ရာကနိုးအောင် စွမ်းဆောင်နိုးလိုက်သည်မှာ သူချက်ထားသော မီးဖိုပေါ်မှ ဝက်သားနဲ့ မျှစ်ချဉ်ရနံ့ကြောင့်ဖြစ်သည်။ စားချင်လိုက်သည်မှာ လျှာတွေကို ယားပြီးနေသည်။ ပြီးတော့ သူစားသောက်နေသော ထမင်းကြော်မှာလည်း ဝက်အူချောင်းနန်းချင်းဖြင့် စားချင့်စဖွယ်အတိ။ သူရိမှာတော့ တစ်နေ့ပသလည်း ကော်ဖီနဲ့ပေါင်မုန့်၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်၊ ဒါပဲ လှည့်လည်နေရသဖြင့် ဇိတ်တောင်ကုန်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံများဆိုလျှင် ကိုယ်တော်ချာက လက်ဖက်တွေ ဘာတွေတောင်သုပ်ကာ ထမင်းပူပူတွေဖြင့် အားပါးတရစားပြနေလျှင် သူရိမှာ တံတွေးများတောင် ကျိတ်မျိုနေသည်။

www.burmeseclassic.com

သူရီသည် အရေးမပါသော အတွေးတွေကို ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်ပစ်ရင်းမှ အလုပ်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက်လိုက်သည်။ အလုပ်တစ်ခုကတော့ မရ၍မဖြစ်ပါ။ အတွေးနဲ့အတူ အလုပ်လည်း ထားသည့် အဆောက်အအုံကြီးထဲသို့ လှမ်းဝင်မည်အပြုတွင် သူရီရဲ့လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲထားတာကို ခံလိုက်ရသည်။ သူရီက လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူရီရဲ့အဆီအန်တီလေး (မေမေညီမ အပျိုကြီး) ဖြစ်လို့နေသည်။ သူရီသည် အန်တီလေးကိုမြင်လျှင် ရုတ်တရက် ကြောင်ကြည့်နေပြီးတော့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြေးဖို့ပြင်သည်။ အန်တီလေးက သူရီလည်း တွေ့ကို တင်းတင်းဆွဲထားပြီးမှ ...

“သူရီ ဒါ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ။ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်း”

“ဟင့်အင်း ... သူရီကို လွှတ်ပါ အန်တီလေး”

“ကျွတ် ... စကားရှည်မနေစမ်းနဲ့၊ လာခဲ့”

နောက်ဆုံးတော့ သူရီသည် အန်တီလေး ခေါ်ထားသည့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ပါလာရတော့သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် မျက်လွှာအောက်ချကာ ငြိမ်သက်နေသော သူရီကို အန်တီလေးက ခပ်တင်းတင်းကြည့်ကာ (ကြည့်မှာပေါ့၊ အန်တီလေးနဲ့ ဖုန်းကိုငှားပြီး ဟိုဘတ်သီးကောင် စည်သူကို ပေးထားခဲ့တာကို)

“ညည်း တော်တော် မိုက်ပါလား သူရီ။ ညည်းကြောင့် ညည်း အမေ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်မှတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်သွားရတာလဲ”

“အဲဒါတွေ မေးမှာဆိုရင် သူရီ သွားတော့မယ် အန်တီလေး”

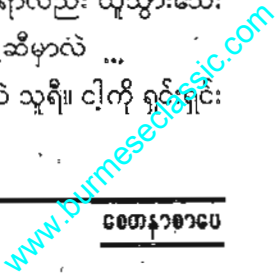
“နေစမ်းပါဦး။ ညည်း အခု ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ ညည်း ကြည့်ရတာလည်း လောကကြီးကို အင်မတန် စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်နေတဲ့ရုပ်နဲ့ပါလား။ ညည်းယောက်ျားရော။ ဟဲ့... ညည်းနဲ့ရတာ မင်းဗလ ဟုတ်လား။ မင်းဗလ ဆိုတာ အဏ္ဏဝါရေလုပ်ငန်း ပုလဲလုပ်ငန်းက ဦးသောင်းဋေးရဲ့သား မဟုတ်လား ...

ညည်းဖြစ်နေတာက စည်သူဆို။ ဘာတွေလဲ ငါ့ကို မျက်စိလည်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့။ ရှင်းရှင်းလည်းပြော ပြစမ်းပါဦး”

သူရီသည် စည်သူ ဆိုသော အသံကိုကြားလျှင် အသက်တစ်ရက်တိုရဲ့သူပီပီ အခုလည်း စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်မိတော့ မလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဘာကိုမှ ဖြေရှင်းချင်စိတ်မရှိတော့ သူပီပီ ခေါင်းတွေကိုသာ ခပ်သွက်သွက် ခါယမ်းပြုလိုက်သည်။ အန်တီလေးက သူရီကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ ...

“သူရီ ... ညည်း ယောက်ျားနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား။ ဘာလဲ ညည်းအဖေဆီက သိန်းနှစ်ရာလည်း ယူသွားသေးတယ်ဆို၊ ငါ့ဖုန်းကရော ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ ...

ညည်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ သူရီ။ ငါ့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါ”

သူရီက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို အပြင်ဘက်သို့ ထုတ်လျက် အန်တီလေးရှေ့သို့ တွန်းထုတ်ပေးလိုက်ကာ ...

“သူရီကို ဘာမှ မမေးပါနဲ့တော့ အန်တီလေး။ သူရီကြောင့် အန်တီလေး ဖုန်းတစ်လုံး ဆုံးသွားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီဖုန်းကို အစားပြန်ယူလိုက်ပါ”

“ငါ ဖုန်းလိုချင်လို့ မေးနေတယ်များ ထင်နေလား သူရီ။ ညည်း ပုံစံကို စိတ်တိုင်းမကျလို့ မေးနေတာ။ ညည်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ အခုရော ဘယ်မှာနေနေတာလဲ ...

စည်သူနဲ့ ကြိုက်နေလျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မင်းဗလနဲ့ ရသွားရတာလဲ။ ညည်းတို့ အဆင်ရော ပြောရဲ့လား”

“ပြောပါဇာနည်။ မေမေရော နေကောင်းရဲ့လား အန်တီလေး”

“အင်း မေးဖော်တော့ရသေးသားပဲ။ ညည်းအမေကတော့ ညည်းကို သတိရနေတာပေါ့။ ညည်းများ ပြန်ဆက်သွယ် မလားလို့ မျှော်တလင့်လင့်နဲ့။ ညည်းအဖေကတော့ ပြတ်တယ်ဟေ့။ သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြော်ငြာ ထည့်တာလည်း ညည်း အဖေပဲ။ ဒုက္ခရောက်လို့ ပြန်လာရင်တောင် လက်မခံနဲ့လို့ မှာထားတယ် ...

သူရီရယ် ... ညည်း ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် မိုက်ရတာလဲဟင်။ ကောင်လေးတက်ကလည်း အမေ့ပြတ် စွန့်လွှတ်ထားတယ်ဆို။ ညည်းတို့ ဘယ်လိုများနေထိုင်ဦး

ဘာတွေများ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြတာလဲ။ ငါ ကြားတာတော့ ဟိုကောင်လေးကလည်း အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ဆို။ ရှိတာတွေပဲ ထိုင်စားနေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“လောလောဆယ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူရီတို့ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဟင် ... ပြောတယ်သာ ပြောတာ၊ ညည်းကြည့်ရတာလည်း စိတ်ချမ်းသာနေတဲ့ ပုံစံလည်း မရှိပါဘူး။ သူရီရယ် ... ညည်းအတွက်နဲ့ ငါတော့ ရတက်မအေးပါဘူး ...

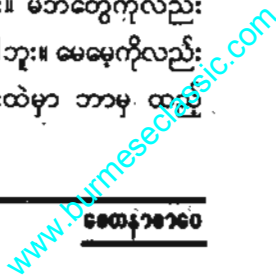
အိမ်ထောင်ပြုတာကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတွေးပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ခဲ့ပြီးမှ အမှားတစ်ခုအတွက် နောင်တရနေတဲ့ပုံစံမျိုးပဲ ...

ဟုတ်တယ်မှလား သူရီ ...

ငါထင်တာမများဘူး မဟုတ်လား ...”

အန်တီလေးက စူးစူးနစ်နစ်ကို မေးနေလျှင် သူရီသည် ဝမ်းနည်းကာ ငိုချင်လာသည်။ မျက်ရည်လည်မလာမီအောင် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် ...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူရီအမှားတစ်ခုအတွက် သူရီ ကျေနပ်စွာ ပေးဆပ်နိုင်ပါတယ် အန်တီလေး။ မိဘတွေကိုလည်း ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး။ မေ့မေ့ကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ သူရီအတွက် ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ ထည့်မထားပါနဲ့လို့”

အန်တီလေးက သူ့ရဲ့အပြောကို သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချပြီး မသက်မသာဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့
ဟန်ဒီဖုန်းကို သူ့ရဲ့ဘက်သို့ ပြန်လည်တွန်းပေးရင်းမှ ...

“ဒီဖုန်းကို ပြန်ယူထားလိုက် သူ့ရဲ့။ အရေးအကြောင်းရှိရင်
ဒီဖုန်းကိုပဲ ဆက်သွယ်ရမှာ။ ဒီဖုန်းကိုတော့ ဘာမှမလုပ်နဲ့
ကြားလား ...

တစ်ခုခုအခက်ခဲရှိရင်လည်း ငါ့ကို လှမ်းဆက်သွယ်
စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့ သူ့ရဲ့။ ပြောတာကြား
လား”

“ဟုတ်”

သူ့ရဲ့ မပွင့်တပွင့်ပုံစံကို အန်တီလေးက တစ်ချက်
စိုက်ကြည့်ကာ ...

“နေတော့ရော ဘယ်မှာနေကြလဲ”

“စမ်းချောင်းဘက်မှာ အခန်းငှားထားတယ်”

“အပေါ်တက်ရတာလား”

“အင်း ... ငါးလွှာမှာ”

“အေး ... ဒါကြောင့် ညည်း ပိန်သွားတာကိုး။ ဘာပဲ
ဖြစ် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ပြီးပြီ ဆိုမှ
ရေရှည်ကောင်းဖို့ပဲ စဉ်းစားပေါ့ သူ့ရဲ့ရယ်။ အရင်က
ထစ်ခနဲရှိ ဒေါသထွက်တတ်တဲ့ စိတ်မျိုးကိုလည်း ပြင်
ပြင်တော့ ...

ရှေ့ဆက်ပြီး ဘဝကို အကောင်းဆုံး လျှောက်လှမ်း
သွားဖို့ပဲ ကြိုးစားတော့ ကြားလား”

သူ့ရဲ့က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်ကာ ထိုင်ရာ
မှ ထပြီးနောက် သွားဖို့အတွက် အန်တီလေးကို နှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ တိုယ်ဦးတည်ရာကို ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။
လောလောဆယ်မှာ စိတ်လည်းမလေချင်သဖြင့် ရှာအလုပ်တစ်ခု
လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သော သူ့ရဲ့သည် ကံကောင်းထောက်မစွာ
ဖြင့် အလှကုန်ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အရောင်ဝန်ထမ်းရာထူး ရသွား
သည်။ ဒီအလုပ်မျိုးတွေက ပညာအရည်အချင်း ဦးစားပေးမဟုတ်
ဘဲ အသားအရေနှင့် ရုပ်ရည်လှပမှုကို ဦးစားပေးလေရာ ဘယ်
ဘက်ကကြည့်ကြည့် အဆင့်အတန်းမြင့်ကာ သပ်ရပ်စမတ်ကျနေ
သော သူ့ရဲ့ကို မန်နေဂျာက ချက်ချင်းပဲ လက်ခံလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေရဲ့ ရှင်းလင်းချက်တွေ
ပါသော စာသားတွေကို အိမ်မှာ ကျက်မှတ်ထားဖို့ စာအုပ်တစ်
အုပ်လည်း ပေးလိုက်သေးသည်။ Customerကို ရှင်းလင်းပြောပြ
ရန်ဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့အလုပ်မှာ တစ်နေရာတည်းမှာ အတည်တကျ
မဟုတ်ဘဲ သူများနားတဲ့ရက်တွေမှာ အစားဝင်ပေးရသောသူလည်း
ဖြစ်သေးသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ချက်ချင်းလိုလို ရဲခဲ့တာဖြစ်သည်။
ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် မတတ်နိုင်တော့။ သူ့ရဲ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံသုံး
သိန်းလောက် ကျန်တယ် ဆိုသော်ငြားလည်း ဒီပိုက်ဆံဟာ ထိုင်
စားနေလျှင် ခဏလေးနဲ့ ကုန်သွားတော့မယ်ဆိုတာကို ကြိုသိနေ

www.burmeseclassic.com

သည်။ ဒီအခန်းခကို ပေးရမှာတွေကလည်း ရှိသေးသည်။ ဒါကြောင့် ဒီအလုပ်ကတော့ သိပ်မပင်ပန်းလောက်ဘူးထင်၍ သူ့ရိုက လုပ်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်လကို ငါးသောင်းဟူသော လစာငွေမှာ သာမန်အလုပ်စလုပ်သော လူတစ်ယောက်အတွက်တော့ မနည်းဘူးထင်ရပေမယ့် သူ့ရိုအတွက်တော့ တကယ်ကို စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ငွေကြေးပဲဖြစ်သည်။ တစ်လလုံးလုံး လုပ်ပါလေမှ ငါးသောင်းဟူသော ပမာဏသည် သူ့ရိုအတွက်တော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တရားကျစရာပင် ကောင်းပါသည်။ သို့သော် ဒီငါးသောင်းကိုပဲ သူ့ရိုက လိုအပ်လို့ နေသေးသည်။

မတတ်နိုင်တော့။ ကံကြမ္မာက စေလာခဲ့ပြီမို့ စေတီအတိုင်း ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ သူ့ရို ကပြရတော့မည်။ မိဘအိမ်မှာ နေခဲ့တုန်းက ငါးသောင်းဟူသော ပမာဏမှာ အလှပြင်ဆိုင်တစ်ခါ သွားလျှင် သုံးသလောက်ပဲ ရှိခဲ့သော ငွေကြေးဖြစ်သော်လည်း အဲဒီငွေလေးကိုရဖို့အတွက် တစ်လလုံးလုံး လုပ်ရကိုင်ရပေဦးတော့မည်။ ခုချိန်မှပင် သူ့ရိုသည် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးဟူသော စကားစစ်အဓိပ္ပာယ်ကို လေးလေးနက်နက်ကြီး စတင်သဘောပေါက်လာတော့သည်။

အလှကုန်ကောင်တာမှာ ကြော့ကြော့မော့မော့လေးဝတ်စားပြီး အလှကုန်ရောင်းရတာ သိပ်ပင်ပန်းမှာတော့ မဟုတ်ဟု သူ့ရို တစ်ယောက် တွက်ဆထားခဲ့မှုများသည် တကယ်တမ်း ကျတော့မှပဲ တက်တက်စင်အောင်လွဲမှန်း သိရတော့လေသည်။ ကြော့ကြော့မတ်မတ်လေးနေရမှုမှာ အဲဒီကြော့မတ်တာကို မပျက်ဖို့အရေး တစ်နေကုန် မတ်တတ်ရပ်ရတာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အပြုံးတစ်ခုကိုလည်း မရွတ်စတမ်း တပ်ဆင်ထားရသေးကာ ဆိုယ့်ကောင်တာနားက ဖြတ်လျှောက်သွားသူမှန်သမျှကို ကြီးကြီး ငယ်ငယ်မှန်သမျှ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို မဝယ်ဝယ်ချင်အောင် တတွတ်တွတ်နှင့် ကြက်တူရွေးစာအံသလို နှုတ်တိုက်ရွတ်ဆိုပြရသေးသည်။

တကယ်တော့ သူ့ရိုသည် အဲဒီလို ဇွတ်ပြောတာမျိုးဆို ကိုယ်တိုင်က လုပ်ဖို့မပြောနဲ့ ကိုယ့်ကိုလာလုပ်လျှင်တောင် အလွန်မှန်းသူဖြစ်လေရာ အခုလည်း ဝယ်သူကို နားငြီးအောင်

www.burmeseclassic.com

ဇွတ်ပြောတာမျိုးကိုမလုပ်။ လာမေးလျှင် ရှင်းပြလိုက်ကာ တစ်ခုကနေ နှစ်ခုဝယ်အောင်လည်း မပြောတတ်။ အလကားနေရင်းလည်း မပြုံးတတ်သဖြင့် ဆူပါဗိုက်ဇာ၏ အဆူအငါက်ကို အမြဲတမ်း ခံရလေသည်။

“သူရိချမ်းစိမ့် Customerတွေကို ဘယ်လိုဆက်ဆံနေတာလဲ။ မျက်နှာကိုပြုံးထား။ ဝယ်သူရောက်လာရင် စိတ်ဝင်စားအောင် ရှင်းလင်းပြရမယ်လေ ...

ဒီပုံအတိုင်းဆို မင်းကောင်တာ ဘယ်လိုလုပ် ရောင်းအားတက်မှာလဲ။ ရောင်းအားမတက်လို့ကတော့ မင်းလည်း ဒီနေရာကနေ မတက်ဘူးနော်။ ဒီလိုပဲ သူများ နားရက်တွေမှာ နေရုံတကာ လိုက်ဆင်းပေးရမှာပဲ။ မျက်နှာကို ပြုံးထား။ ခပ်တည်တည်နေစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။”

အဲဒီအခါမျိုးတွင် သူရှိသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကြိတ် မျက်နှာခပ်တည်တည်နဲ့ပဲ နေမိသည်။ တခြားကောင်တာက မိန်းကလေးတွေက သူရီ အဆူခံရတာကို ဝိုင်းကြည့်ကြလျှင် သေလုအောင်ကို ရှက်ရွံ့မှာကြည်းရလေသည်။ သူရီဘဝတစ်သက်တာမှာ အမြဲတမ်း ဖူးဖူးမှတ်ခံခဲ့ရလျက် ကိုယ်ကချည်းပဲ သူများကို အထက်စီးက ဆက်ဆံခဲ့သည်ဖြစ်လေရာ ဒီလို အပြောအဆိုမျိုးကို ခံရတာက ဒါ ပထမဆုံးပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က အခုကိုယ်ရောင်းချနေသည့် အလှတုန်လောက်ကိုတောင် လူလတ်တန်းစားသုံးဟု သတ်မှတ်ကာ သုံးစွဲသည့်စာရင်းထဲ မထည့်ခဲ့သည့်

သူရှိသည် ဘာမဟုတ်တဲ့ ဆူပါဗိုက်ဇာလောက်က ပြောခြင်းခံရတာကို တကယ်ပဲ မခံနိုင်ဖြစ်တော့သည်။

“ဟေ့ ... မင်းမျက်နှာထားကိုပြင်ထား။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုလို့ ကတော့ မန်နေဂျာကို တင်ပြရလိမ့်မယ်။ ဟင်း ... ရုပ်ကိုက တစ်လောကလုံးကို သူ ရှာကျွေးနေရတဲ့ရုပ်နဲ့။ အချိုးကိုမပြောဘူး။”

“တောက်”

သူရီက သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ တက်တစ်ချက်ခေါက်မိ၍ ထိုမိန်းမက မျက်လုံးပြူးကာ ခါးထောက်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

“တက်ခေါက်လိုက်တာ”

“ဘာ ... ဘာရယ်။ မင်းကများ ငါ့ကို။ ဒီမှာ မင်းကိုယ်မင်း ဘာများထင်နေလဲ။ ဟင် ... ငါ ပြောတဲ့အထဲမှာ လွန်နေတာများ ပါသွားလို့လား။”

“ကျွန်မကရော အလုပ်တာဝန်ကို မကျေပွန်လို့လား။ Customerတွေကို စိတ်ပျက်အောင် ဘေးနားကနေ တတွတ်တွတ် ပြောမနေတာဟာ အပြစ်လား ...

ကျွန်မလည်း Customerဘဝကလာတာ။ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးတွေကို မကြိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ်စိတ်မပါတဲ့ အလုပ်မျိုးကို မလုပ်တာပဲ”

“အမယ်လေး ... ဘုရားသခင် ကြားကြရဲ့လား။ သူကဗျား ဘယ်တုန်းက ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးသုံးနိုင်တဲ့ Customer ဖြစ်သွား တာပါလိမ့် ...

အပုား ... ရယ်လိုက်ရတာ”

“ရှင်ဟာရှင် ရယ်ချင်ရယ် မရယ်ချင်နေပေါ့”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း။ ဒီမှာ မင်း အပြုအမူတွေကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်နေတယ် များ ထင်နေလား။ အခု မင်းပုံစံကို မန်နေဂျာဆီ ပြန်တင် ပြမှာ နားလည်လား။ အေး ... အဲဒီကျ မန်နေဂျာက မင်း ကို အလုပ်ဆက်ခန့်ဖို့ မခန့်ဖို့ စဉ်းစားလိမ့်မယ်”

“မလိုပါဘူး။ ရှင်တို့ဆုံးဖြတ်တဲ့အထိလည်း ကျွန်မထောင့်မနေနိုင်ဘူး။ အခုပဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် အလုပ် ထွက်တယ်”

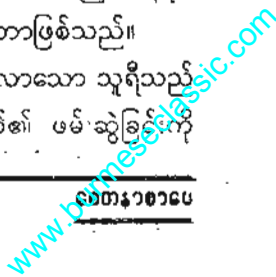
“အောင်မာ ... အောင်မာ ... မင်း ဘာပြော ... ဟေ့ ... ဟေ့”

သူရီသည် ပြောပြီးတာနဲ့ နောက်ကြောင်းကို လှည့် မကြည့်တော့ဘဲ ကိုယ့်အိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ ထွက်လာခဲ့ သည်။ တော်ကာမှတော်ရော။ ဒီလို အပြောအဆိုမျိုးတော့ တစ်သက် လုံးမခံဟူသည့် စိတ်ဓာတ်နှင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေရာ ဒီအလုပ် ပြုတ်သွားခြင်းအတွက်လည်း တစ်စက်လေးမှ ဝမ်းမနည်းစိ။ ဒီအလုပ်ဟာလည်း သူရီနဲ့ မကိုက်ဆိုတာကို အလုပ်လုပ်လို့ တစ်လမပြည့်ခင် နားလည်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

လူတွေကို စိတ်ထဲကမပါဘဲ ဟန်ဆောင်ပြီးတစ်ခု နဲ့ ရင်ထဲကမပါသော စကားတွေကို ပြောနေရတာလောက် အင်ပန်းတဲ့ကိစ္စ မရှိဘူးဟု ခင်သည်။ ပြီးတော့ Air Con အခန်း နှာတော့ နေနေရပါရဲ့။ တစ်နေ့လုံး သွေးတောင့်မတတ် မတ် ဆတ်ရပ်နေသော အပြစ်ကြီးကိုလည်း ရင်မဆိုင်လိုတော့။ သူရီနဲ့ အတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားသိပ်မပြောရသော စာရင်းလုပ်နေ ခုသည့် အလုပ်မျိုးနဲ့သာ ကိုက်ညီမည်ဟု ထင်သည်။ အင်း ... ဆက်ရုံတန်ရုံ အလုပ်လောက်ကိုလည်း သူများလက်အောက်မှာ ချက်နာအငယ်ခံပြီး မလုပ်ချင်တော့ပါ။ ဘယ်အလုပ်ဟာ သူရီနဲ့ ကိုက်ညီမလဲ။ သူရီကရော ဘာတွေတတ်လဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ သူရီသည် အဖေ အမြဲပြောနေကျ စကားဖြစ်သော နင်တတ်တာ ပိုက်ဆံဖြုန်းတဲ့အလုပ်ပဲ ရှိတယ် ဟူသော စကားကို ဖျတ်ခနဲ သွားသတိရမိသည်။ ဟုတ်ခဲ့သည်။ သူရီတတ်တာ အဲဒီအလုပ်ပဲရှိခဲ့ပါသည်။ ခုချိန်မှာ မိဘအထောက် အပံ့ မရှိတော့သော်လည်း ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာကိုယ် တင့်တင့် ဘယ်တယ်နဲ့ ရပ်တည်နိုင်သော ပညာမျိုး သူရီ မတတ်ခဲ့။ သူရီ နာသာ အဲဒီလိုပညာမျိုး တတ်ခဲ့လျှင် ဒီလောက်စိတ်ဆင်းရဲရမည် မထင်ချေ။ ဒီအချိန်ကျမှပဲ ဖေဖေ ပြောခဲ့သော ပညာတန်ဖိုး၊ သပ်အားတန်ဖိုးကို သဘောပေါက်ခဲ့ရတော့တာဖြစ်သည်။

အတွေးနဲ့အတူ ကားလမ်းကူးလာသော သူရီသည် တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ လူတစ်ယောက်၏ ဖမ်းဆွဲခြင်းကို

ခံလိုက်ရပြီးနောက် ကားတစ်စင်းက အနားမှ ဝိခနဲ ပွတ်ဖြတ်သွားတာကို ကြုံရသည်။ အဲဒီတော့မှပင် အသည်းထဲက လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားလျက် လန့်သွားရတာဖြစ်သည်။ သူ့ရီကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သောလူလှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ပါးစပ်ဟာသွားအောင်ပင် အံ့ဩသွားရသည့်သူက သူ့ရီကို ဖြစ်ရမယ်ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက်

“စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ရော ကပ်သေးရဲ့လား ဒေါ်သူရီ”

သူရီသည် သူ့အပြောကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကောက်ကားလမ်းကို ဆက်ကူးဖို့ပြင်သည်။ သူကလည်း သူ့ဘေးမှ ကပ်ပါလာရင်းမှ ...

“ထမင်းထွက်စားတာလား။ ငါလည်း ထမင်းသွားစားမလို့ အတူလိုက်စားပါလား”

သူရီက တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် စကားအကောင်မပြောဘူးသော မင်းဗလကို အံ့ဩသလို မော့ကြည့်လိုက်မိသည့်သူက ပြုံးသလိုလို မပြုံးသလိုလို မျက်နှာထားဖြင့် ...

“အကောင်းပြောနေတာပါ။ အပြင်မှာ တစ်ခါမှ မဆုံစရာ ဆုံတော့လေ”

“အမေရိကန်စစ်တပ်မိနော်”

“ဟက် ... ကျလည်းကျလောက်တယ်ဟာ။ ကဲ ... မင်းက ငါ့ထံထမင်းကျွေးမှာပါ”

“အိုး ... ဝယ်ကျွေးစရာမလိုပါဘူး။ ငါ့ဟာငါ ဝယ်စားနဲ့တယ်”

“ပြီးတာပဲ ... ကဲ လာ”

“ဘယ်ဆိုင်မှာ စားမှာမို့လို့လဲ”

“ဒီနားလေးမှာ ငါ စားနေကျ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ မဆိုးပါဘူး။ ဈေးသင့်ပြီး စားပျော်ပါတယ်။ ဒီနားက ဝန်ထမ်းတွေ အစားများတဲ့ ဆိုင်ဆိုတော့ ချွေတာရေးခေါက်ဆွဲကြော်တို့ ဘာတို့ ရတယ် ...”

သူရီသည် သူ့အပြောကို စိတ်ဝင်စားစားဖြင့် သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သူ့ပြောသောဆိုင်မှာ သိပ်မဝေးပါ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖွင့်ထားသော စားသောက်ဆိုင်လေးဖြစ်ကာ နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားချိန်ဖြစ်၍ လူလည်း စည်ကားနေသည်။ သူ့ရီတို့မှာ ဆိုင်ထောင့်က စားပွဲတစ်လုံးမှာ နေရာရသွားသည်။ သူက စားပွဲခုံကို လက်နဲ့ခေါက်ရင်းမှ သူ့ရီကို မေးဆတ်ပြုကာ ...

“ဘာစားမှာလဲ မန္တလေးထမင်းပေါင်းလည်း ရတယ်”

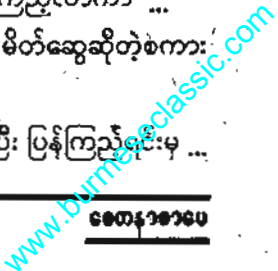
“ကင်း ... အဲဒါပဲ”

“အိုကေ ... မန္တလေးထမင်းပေါင်းနှစ်ပွဲ”

စားပွဲထိုးလေး ထွက်သွားလျှင် သူက သူ့ရီကို အဓိပ္ပာယ်ပါသော အပြုံးတစ်မျိုးဖြင့် စိုက်ကြည့်လာကာ ...

“သူရီချမ်းစိမ့် ... ရန်သူရဲ့ရန်သူဟာ မိတ်ဆွေဆိုတဲ့စကားကို မင်း ကြားဖူးလား”

သူရီက သူ့ကို မျက်နှာကြုတ်ပြီး ပြန်ကြည့်ရင်းမှ ...

“ကြားဖူးသားပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ မင်းစိတ်ထဲမှာ စည်သူ ဆိုတဲ့ကောင်ကို ချစ်သူလိုသဘောထားတာလား၊ ရန်သူလို သဘောထားတာလား”

သူရိက ပြန်မဖြေဘဲ ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် သူက ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်ကာ ...

“ရန်သူလို သဘောထားတယ် မဟုတ်လား။ အင်း ... မင်းရဲ့ရန်သူဟာ စည်သူ။ စည်သူနဲ့ စန္ဒီသက်ဦးတို့ရဲ့ ရန်သူဟာ ငါဆိုရင် မင်းနဲ့ငါဟာ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သင့်ပါပြီ ...

ဒီအချိန်မှာတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးယူသင့်ပြီလို့ ထင်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က တို့တွေရဲ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ပျော်ဖြူနေကြတဲ့အချိန်မှာ တို့တွေကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရန်စောင်ပြီး အဆင်မပြေ ဖြစ်နေကြရင် သူတို့ဝမ်းသာကြမှာပေါ့ ...

ဒီတော့ သူတို့လည်း နှစ်ယောက်ပေါင်းသွားသလို တို့လည်း နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး သူတို့ကို လက်တုံ့ပြန်ရင် မကောင်းဘူးလား”

အဲဒီအပြောကြောင့် သူရိရဲ့ မျက်လုံးတွေက အရောင်တစ်ချက် လက်သွားသည်။ သို့သော် သူရိက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချစ်မဲ့လိုက်ရင်းမှ ...

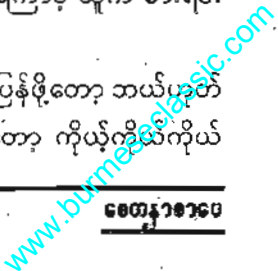
“ခုလောလောဆယ်တော့ သူတို့ကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ နေနေသာသာ ငါတို့ကိုယ်ငါတို့တောင် မနည်းရပ်တည်နေရတာပါ”

“အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ သူရီချမ်းစိမ့်။ ခုဆိုရင် တို့ဆီမှာ ကျန်တာဆိုလို့ စိတ်ဓာတ်ပဲရှိတော့တယ်။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်လေးကျသွားတယ်ဆိုရင်လည်း ပြန်ကောက်ထားလိုက်ပါ ...

ဟိုးတစ်ခါက မင်း ငိုသွားတဲ့ ကိစ္စအတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ အေးပေါ့ ... မင်းက မိန်းကလေးဆိုတော့ ပိုထိခိုက်ခံစားရမှာ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အားတင်းထားပါဦး သူရီချမ်းစိမ့်။ ဘဝကို အရူးမပေးလိုက်ပါနဲ့။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဟိုနှစ်ယောက်က ပိုကျေနပ်နေကြမှာပေါ့။ ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မှလား”

သူရီသည် သူ့စကားကို ပါးစပ်ကနေ၍ ထောက်ခံချက် တစ်စုံတစ်ရာ မပေးမိသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ ကိုတော်၍ ထောက်ခံမိသည်။ ကိုယ့်ကို အားပေးသည့် ဘဝတူတစ်ယောက် ရှိခြင်းဟာ ဒီအချိန်မှာတော့ တကယ်ပဲ တန်ဖိုးရှိလွန်းပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ထမင်းပွဲတွေ လာချသောကြောင့် သူက စားရင်းက ဆက်ပြောသည်။

“ငါပြောတာ ခုချက်ချင်း လက်တုံ့ပြန်ဖို့တော့ ဘယ်ဟူဘဲပါ့မလဲ။ မင်းပြောသလို ခုချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

တောင် မနည်း Stand လုပ်နေရတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ နာကြည်းမှုတွေကို မွေးထားပြီး အဲဒါတွေကို Energy အဖြစ် ပြောင်းလဲယူရမယ် သူရိချမ်းစိမ့် ...

တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် လုပ်သွားတဲ့ပုံစံက ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်ချင်စရာမကောင်းတဲ့ ယုတ်မာမှုတစ်ခုပါ။ ပိုက်ဆံချည်း လိမ်သွားတဲ့ကိစ္စကို အဲဒီလောက် အုံးမစားဘူး။ တို့နှစ်ယောက်ကို တိုက်ခန်းအတုပေးထားပေးခဲ့ပြီး လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း ကြော်ငြာလိုက်တာကတော့ တကယ်ကို ယုတ်မာသွားတာပါ။ ဘဝကိုပါ သတ်သွားတယ်လို့ ပြောလို့ရတယ် ...

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွက် မခံစားပါနဲ့ သူရိချမ်းစိမ့်။ အရှိအတိုင်း ရဲရဲရင်ဆိုင်ပြီး ကြိုးစားဖို့ အားမွေးပါ။ မင်းကိုလည်း ငါ ဘဝတူတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ်ချင်းစားပြီး ခင်မင်သွားပါပြီ။ ငါကတော့ ဖြစ်သမျှကို အကောင်းဆုံးရင်ဆိုင်ပြီး တစ်နေ့နေ့မှာ သူတို့ကို လက်စားပြန်ချေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ် ...

မင်းကိုလည်း ငါ့ပါတနာအဖြစ် အဲဒီလို စိတ်မျိုးမွေးစေချင်တယ်။ အခု မင်းကြည့်ရတာ စိတ်ဓာတ်လည်းကျပြီး လောကကြီးကို စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်နေတဲ့ပုံပဲ။ ငါ ထင်တာ မလွဲဘူးဆိုရင် မင်း အလုပ်လည်း ပြုတ်လာတယ် မဟုတ်လား။”

သူရိက စားလက်စ ဇွန်းခက်ရင်းကို ဆောင့်ချကာ ... “ဘာ အလုပ်ပြုတ်ရမှာလဲ။ ငါ့ဟာငါ ထွက်လာတာ။ ဘယ်သူကမှ မဖြုတ်ဘူး။”

“အေးလေး ဒါကလည်း ပြုတ်တော့မယ်ဆဲဆဲမှာ နင့်ဟာနင် သိက္ခာဆယ်ပြီး ထွက်လာတာမဟုတ်လား ... ဟား ဟား။” “နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားနော်”

“အလကားနောက်တာပါဟာ။ လူတွေက အမှန်ကိုပြောရင် ဘာလို့ လက်မခံချင်ကြတာလဲ မသိဘူး။ ထားပါ။ အခုမှ ပြေလည်ကာစ အခြေအနေလေး ပျက်ပြားသွားပါဦးမယ် ...

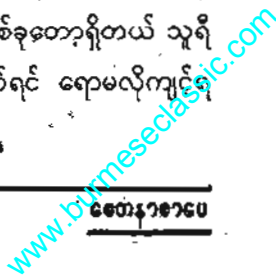
ဒါပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားလို့ အကောင်းမေးတာပါ။ မင်း ဘာလို့ အလုပ်ထွက်လာရတာလဲ”

သူရိက အကျဉ်းချုံးပြောပြလိုက်လျှင် သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“မင်းနဲ့ အဲဒီလိုအလုပ်မျိုးနဲ့က အဆင်မပြေနိုင်ပါဘူး။ တခြား တစ်ခုခု စဉ်းစားပါလား။”

“နင်ကရော ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါက ဒီနားက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကွန်ပျူတာဝန်ထမ်းပေါ့။ ငါကတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် သူရိချမ်းစိမ့်ရ။ လူဆိုတာ ရောမရောက်ရင် ရောမလိုကျင့်ရမှာပဲ ...

ကိုယ်က အရင်တုန်းက သူဌေးသားသမီးဖြစ်ပေမယ့် ခုချိန်မှာ ကိုယ်က ဘာကောင်မှ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာကို နားလည်ရမယ်။ ကိုယ့်မှာ မိဘလည်း မရှိဘူး။ ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်နေရတဲ့သူ ဒီလိုမျိုးဟာ ဘဝကို ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ဖြတ်သန်းရတော့မှာပဲ။ အခု အဲဒီ အလုပ်မှာ မင်း အဆင်မပြေဘူး ဆိုတာက မင်းကိုယ် မင်း သူဌေးသမီးဆိုတဲ့ မာနလက်ကျန်တွေကြောင့်ပဲ ...

ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ ငါတို့ အဲဒီလိုစိတ်မျိုး မွေးလို့ မရတော့ဘူး သူရီချမ်းစိမ့်။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အရှိအခြေအနေ အတိုင်း လက်ခံပြီး ကြိုးစားတော့မယ် ...

မင်းဟာ ငါနဲ့ ကံတူအကျိုးပေး ဘဝတူတစ်ယောက် ပါ။ အဲဒီလိုလူတစ်ယောက်ကို ရှုံ့နိမ့်နေတာမျိုး မမြင်ချင်ဘဲ အောင်မြင်စေချင်တယ် ...

ကြိုးစားပါ သူရီချမ်းစိမ့်”

သူရီသည် ကိုယ့်ကို တကယ့်ပဲ စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် အားတွေပေးနေသော မင်းဗလကို ကြည့်ကာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင် တော့လောက်အောင် ရင်ထဲမှာ ဆိုလာသည်။ ဒီစကားတွေကို ကြားရတော့မှပဲ သူ ပြောသလို ကျနေသော စိတ်ဓာတ်တွေကို ပြန်ကောက်ဖို့ သတိရသွားတာဖြစ်သည်။ သူရီကို ဒီလိုပြောမယ့် သူ မရှိခဲ့။ သူ့ရော ဒီလို စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ ဘယ်ကရပါသလဲ။ သူရီ အထင်မကြီးခဲ့သော ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ကောင်လေးတစ်ယောက်

သည် သူရီကို ဒီလိုအားပေးစကားတွေပြောလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားခဲ့ပါ။

အခုတော့ သူရီသည် လျှာမရှည်နဲ့။ နင်နဲ့ ဘာဆိုင် လို့လဲ စသဖြင့် အရင်လို ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့ဖို့ မမျှော်လင့်စွာ မေ့လျော့နေမိသည်။ လက်ရှိကြုံတွေ့နေရသော အခြေအနေတွေ သည် သူရီကို အဲဒီလိုပြန်ပြောဖို့ မေ့လျော့စွာ ဆွဲအနေစေသည်။ ပြီးတော့ သူ ပြောသလိုပဲ ရန်သူရဲ့ရန်သူဟာ မိတ်ဆွေဆိုသည့် စကားကိုလည်း အပြည့်အဝ လက်ခံလိုက်မိသည်။ ဒီအချိန်မှာ အကျိုးတူပူးပေါင်းခြင်းသည်သာ ကိုယ့်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေမည်ဆိုတာကို နားမလည်တဲ့အထိ သူရီ မညံ့ခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကစပြီး ပြေလည်ရေးကို တောင်းဆိုတာ မဟုတ်။ သူက စတင်ကမ်းလှမ်းတာဖြစ်သည်။

သူ ကမ်းလှမ်းတာကို ပုတ်ထုတ်သည် အထိတော့ သူရီ စိတ်ဓာတ်က မခေါင်ခိုက်သေးပါ။

သူရီသည် သူ့ကို ပြေလည်သော အပြုံးတစ်ခုကို ယောင်ယောင်လေးပြုံးပြမိသည်။ သူက သူရီကို လေးနက်သော အသွင်သဏ္ဍာန်ဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မင်း အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိသေးလား”

“ရှိတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ခုခုကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးမှ ဝင်လုပ်ပေါ့။ ဒီလို ရိုးရိုး Sale girl အလုပ်ကို ဝါသနာမပါ

ရင်လည်း မင်းနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ စကားသိပ်မပြောရတဲ့ အလုပ်မျိုးဖြစ်ဖြစ် စဉ်းစားပေါ့ ...

အဲဒီအတွက် လိုအပ်တဲ့သင်တန်းလေး ဘာလေး တက်ပြီးမှ လုပ်ပေါ့။ ခြေဘို ... မင်းကို ဆရာလုပ်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ အကြံပေးတာပါ။”

သူရိက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်လျှင် သူက အားတက်လာဟန်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“နေ့စဉ် အစားအသောက်ကို မင်း အမြဲတမ်းပဲ ဝယ်စားနေတာလား။”

“အင်း ... နေ့လယ်စာတော့ ဝယ်စားတာပေါ့။ မနက်နဲ့ ညကတော့ ဖြစ်သလိုပါပဲ။”

“ဒါဆိုရင် စားမကောင်းသောက်မကောင်းနဲ့ ပိုက်ဆံပိုကုန်တာပေါ့။ ငါဆိုရင် အိမ်မှာပဲ ချက်စားတာပဲ။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ရှယ်မလား။”

“လာပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီအိမ်မှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ဟာပဲ။ စရိတ်ပေါင်းလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ”

သူက မျက်စိပစ်ပြောလျှင် သူရိသည် နဂိုတည်းက အဲဒီလိုမျိုး တွေးထားရသည် ဖြစ်လေရာ နည်းနည်းတော့ ကျေနပ်သွားသည်။ သူ့မှာက ဂက်စ်မီးဖို၊ အိုးခွက်ပန်းကန် စသဖြင့် အပြည့်အစုံ ရှိထားပြီးသားဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မင်းဗလဟာ

ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ခြင်းကိုလည်း ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာ တတ်မြောက်ထားသေးသည်။ သူရိမှာ ကြက်ဥတောင် ကောင်းကောင်း မကြော်တတ်ပါ။ ခေါက်ဆွဲထုတ်တောင် အစပိုင်းတုန်းက ရေအချိန်အဆ မထည့်တတ်၍ ရေပေါလောဖြင့် စားမကောင်း သေခက်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည်။

အခုတော့ ...။ သူရိ အလုပ်ပြုတ်လာသည်ပင်လျှင် အကောင်းဘက်ကို ဦးတည်နေပြီဟု ပြော၍ရသည်။

“အင်း ... နင့်အထဲကို ငါက စားစရိတ် ဘယ်လောက် ထည့်ရမှာလဲ”

“အဲဒါက အကြမ်းပျဉ်းတွက်ချက်ကြည့်ပြီးမှ တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲရမှာပေါ့။ Breakfastကတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ်စားပြီး နေ့ခင်းစာနဲ့ ညစာ နှစ်နပ်ကိုပဲ တွက်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ တွက်ပေါ့”

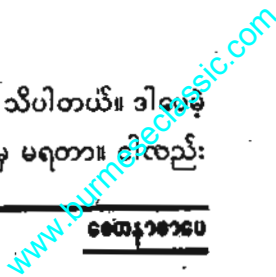
“ဂျူတီကတော့ တစ်ပတ်ကိုတစ်ခါ ချိန်းတာပဲကောင်းမယ်နဲ့ တူတယ်နော်”

“ဘာရယ် ... ဘာဂျူတီလဲ”

“ဟင် ... ထမင်းဟင်းချက်တဲ့ ဂျူတီလေ။ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ချက်ရမှာပေါ့”

“အာ ... ငါမှ မချက်တတ်တာ”

“အေး ... မင်းမချက်တတ်တာတော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မချက်တတ်ဘူးဆိုပြီး မချက်ချင်လို့မှ မရတာ။ ငါ့လည်း

နဂိုက တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ စမ်းသပ်ကွင်းကြီးလုပ်ပြီး ဖြစ်သွားတာပဲ။ မင်းလည်း ဒီလိုလုပ်မှ တတ်လိမ့်မယ်”

“ကျွတ် ... ရှုပ်လိုက်တာ။ နင့်ဟာနင်ပဲ ချက်လိုက်ပေါ့။ ငါလည်း တစ်ဝက်စိုက်မှာပဲဟာ။ နင်လည်း ချက်တတ်နေတာပဲ”

သူက သူရီကို စိတ်လျှော့ထားသည့် ခွင့်လွှတ်ပြီး မျိုးဖြင့် ...

“အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ သူရီချမ်းစိမ့်။ နင်ရော ငါရောဟာ တစ်သက်လုံး ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူတွေမဟုတ်ပါဘူး။ မလုပ်ခဲ့တဲ့အပြင် သာမန်လူတွေထက်ပိုတဲ့ ဂရုစိုက်ခံရမှုတွေကြားမှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ ...

ဒါပေမဲ့ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မမျှော်လင့်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရပြီ။ ဒီလို အခြေအနေမျိုး ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ မင်းရော ငါရော အိမ်မက်တောင် မက်ခဲ့ဖူးကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုချိန်မှာ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်ကသာ တို့ရဲ့ဇာတာကို တွက်ချက်စစ်ဆေးကြည့်မယ်ဆိုရင် ကံအနိမ့်ဆုံးကို ရောက်နေတယ်ပြောမှာပဲ။ အမွေဖြစ်ခံရတယ်။ ငွေတွေ အလိမ်ခံရတယ်။ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘဲနဲ့ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မိန်းမတစ်ယောက် ရတယ်လို့ နာမည်ထွက်ခံရတယ် ...

စိတ်မထားတတ်ရင်တော့ သတ်သေချင်စရာကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ဘဝရဲ့စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး လဲနေရက ပြန်ထရမှာပဲ သူရီ။ ဒီတော့ ဘာမဆို ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုမွေးပါ။”

သူက အဲဒီလိုပြောလျှင် သူပြောတာကို သဘောပင်ပေါက်သော်ပေါက်ငြား သူရီက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးမိသည်။

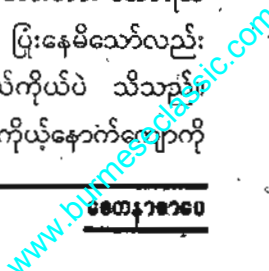
“တော်စမ်းပါ။ နင်တစ်ယောက်တည်း မချက်ချင်တိုင်း”

“မချက်ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ သူရီချမ်းစိမ့်။ ဘယ်သူမဆို ဇိမ်နဲ့နေချင်တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ တရားမျှတပါတယ်ကွာ ...

တစ်ယောက် တစ်လှည့်ပဲဟာ။ မင်းကို ငါ သင်ပေးပါ့မယ်။ အခြေခံနည်းစနစ်လောက်ပေါ့။ ငါ ဝယ်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ တစ်ပတ်လောက်ဆို ကောင်းကောင်းချက်တတ်သွားမှာပါ ...

ဘယ်လိုလဲ ... R u Ok”

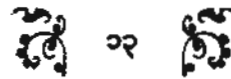
သူ့အပြောကို သူရီက မျက်စောင်းတစ်ချက်နဲ့တင် အိုကေရတော့မှာပေါ့ဟု ခေတင်ဆောင်အောင်အောင် ပြန်ပြောလိုက်လျှင် သူက အရင်လို စိတ်မဆိုးတော့ဘဲ တဟားဟား အော်ရယ်လေသည်။ သူရီသည်လည်း မကျေမချမ်း ပြီးနေမိသော်လည်း ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးနေတာတော့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ သိသည့်အတိုင်း တစ္ဆာကြီးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ တစ်ဖက်ဆီရှိနေချိန်မှာ ကိုယ့်နောက်ကျောကို

ဝင်ကပ်ပြီး ရုပ်လိုက်သူတစ်ယောက်ကြောင့် အားရှိလာသလိုလည်း ခံစားရသည်။

အချစ်ဆုံးလူတစ်ယောက်က အမှန်းဆုံးစာရင်းထဲ ဝင်သွားကာ သိပ်ကြည့်မရချင်၊ အမြင်ကတ်လွန်းရသော လူတစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ်နဲ့ဘဝတူအားပေးဖော် အားပေးဖက်ဖြစ်လာသော ကံကြမ္မာရဲ့ အလှည့်အပြောင်းကိုတော့ တကယ်တော့ အံ့သြမှင်တက်မိရတော့သည်။

“အားပါး ... ကြက်သားဟင်းကလည်း နန္ဒင်းမှုန့်တစ်ဘူးလုံး ကုန်အောင်ထည့်ထားတယ်နဲ့တူတယ်။ ဟား ... ချဉ်ပေါင်ဟင်းကလည်း ရေခွေးပူပူထဲကို ချဉ်ပေါင်ရွက်တွေ ပစ်ထည့်ထားတာပေါ့ ဟုတ်လား ...

အား ... ဂေါ်ဖီထုပ်ကြော်ကတော့ အားမရှိတဲ့ဒီဇိုင်းနဲ့ နှိမ့်ဖတ်နေတာပဲ။ ဟား ဟား ... ထမင်းကတော့ သာကူကြိုနဲ့ တွဲစားဖို့ကောင်းတော့တယ်။ နို့ထမင်းကျနေတာပဲ”

သူက ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ခူးထားသော ထမင်းဟင်းတွေကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်လျှင် သူမက မျက်နှာကို တစ်ချက်တင်းကာ ...

“မစားချင်လည်း မစားနဲ့ဟေ့၊ ငါလည်း တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ချက်ထားတာပဲ ... ဟင်း”

www.burmeseclassic.com

သူက အသာပြိုးရင်းမှ ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း ဟင်းချိုက စ၊ မြည်းလိုက်သည်။ ဆားပေါ်ရုံမှလွဲ၍ မဆိုးပါ။ အရည်ကျဖို့လည်း နည်းနည်းလိုသေးသည်။ ကြက်သားဟင်းကတော့ နည်းနည်းငန် သည်။ သို့သော် စားဖြစ်သေးသည်။ မာနေတာမျိုး၊ တူးနေတာမျိုး တော့မရှိ။ ဂေါ်ဖီထုပ်ကတော့ ဒီအတိုင်း ကြော်ထားသည်ဖြစ်၍ ဘာအရောင်အဆင်းမှ မရှိပါ။ ထမင်းကတော့ ရေချိန်တာ များ သွား၍ထင် နည်းနည်းပျော့သည်။ ဒါလည်း စားလို့ရပါသည်။

“အလကား နောက်တာပါဟာ။ ဒါလည်း စားလို့ဖြစ်ပါ တယ်။ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် ချက်ရင်တော့ ညံ့တယ်လို့ ဝေဖန်ချင်ဝေဖန်လို့ရနိုင်ကောင်းပေမယ့် သူ့ရဲ့ ချမ်းစိမ့် ချက်တဲ့ဟင်းဆိုတော့ ဒီလောက်ဖြစ်တာကို တော် တော် တော်လာတယ်လို့ ပြောရမယ် ...

တကယ်တော့ ထမင်းဟင်းချက်တယ်ဆိုတာ ချက် တတ်တဲ့လူတွေလောက်သာ အဆင်ပြေတာ။ မချက်တတ်တဲ့ လူတွေအဖို့တော့ တော်တော်ခုကွဲရောက်ရတာဟာ။ ဒါတောင် ငါတို့က ဂက်စနဲ့ချက်တာမို့ နယ်ကလူတွေလို မီးမွှေးရတဲ့ ဒုက္ခက ကင်းဝေးသေးတယ်။ နယ်မှာဆို မီးမွှေးဖိုက သစ် သပ် Subject တစ်ခုအနေနဲ့ သင်ရသေးတယ်။ မီးခိုးတွေ က မွန်၊ မီးကမတက်၊ တအားဒုက္ခရောက်ရတာ”

သူ့အပြောကို သူမက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဆတ် ညိတ်ရင်းမှ ထမင်းကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေသည်။ သူက သူမကို မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြုရင်းမှ ...

“မင်း သင်တန်းတက်မှာဆို ဘာသင်တန်းလဲ”

“စာရင်းကိုင်ပါ။ အဲဒီလက်မှတ်ရတော့မှပဲ ကုမ္ပဏီတစ်ခုခု မှာ အလုပ်လျှောက်တော့မလားလို့ ဟိုလို အလုပ်တွေက တော့ ငါနဲ့ ဣိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းက ဘာနဲ့ ကျောင်းပြီးတာ လဲ။ ကွန်ပျူတာရော ကျွမ်းလား။”

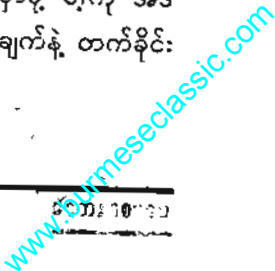
“ကျောင်းပြီးတာက အင်္ဂလိပ်နဲ့။ ကွန်ပျူတာကတော့ ဒီလိုပါပဲ။ စာရင်းအင်းလုပ်တာ ဘာညာတွေတော့ ဘယ် ကျွမ်းမလဲ။ Chattingဝင်တာ အင်တာနက်ကြည့်တာတွေ ကတော့ လုပ်တတ်နေတာပေါ့”

“အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ မင်းရထားတဲ့ဘွဲ့ရယ်၊ စာရင်း ကိုင်လက်မှတ်ရယ်၊ ကွန်ပျူတာလည်း ကိုင်တတ်မယ်ဆို ရင်တော့ အလုပ်ကောင်းကောင်း ရနိုင်မှာပါ ...

ဒါထက် မင်း ခုနစ်မိုင်ခွဲကခြံမှာ ဂျပန်စာလာတက် တာက ဘာအတွက်လဲ”

“အဖေက ဇွတ်တက်ခိုင်းတာပါ။ Planနဲ့လေ။ ငါ့ အဖေက ခရီးသွားအေဂျင်စီလည်း လုပ်တယ်။ ဂျပန်က အေဂျင်စီတစ်ခုနဲ့ ချိတ်ဆက်လုပ်တော့မှာမို့ ငါ့ကို အဲဒီ နေရာမှာ ဦးစီးခိုင်းမယ့်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တက်ခိုင်း တာ ...

နင်ကရော ...”

“ငါကလား ... ငါကလည်း အဲလိုပဲ။ အဖေက ပုလဲလုပ် ငန်းကို ဂျပန်တွေနဲ့ ဖက်စပ်လုပ်နေတာ ဆိုတော့ ငါ့ကို အဲဒီဘက်မှာထည့်မှာမို့ တက်ခိုင်းတာ ...

ငါက လုံးဝ တက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီလိုပဲ ဝေးလားဝါးလားနဲ့ ပျော်ပဲပျော်ချင်တာ ...

ရယ်တော့ ရယ်ရတယ်နော်။ မိဘအလုပ်ထဲမှာ ကောင်းတဲ့နေရာကို မလုပ်ချင်ခဲ့တဲ့ လူတွေက အခုတော့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါအတွက် အလုပ်ကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်နေရ တယ်။ တကယ့်ဘဝဆိုတာ တော်တော်ရုန်းကန်ရတယ်ဆို တာကို ငါ နားလည်သွားသလိုပဲ”

“နင်က ငါ့ထက်စာရင် ပိုနားလည်သလိုပဲ။ ဘာပဲပြောပြော ငါ့အပေါ်မှာ အာယာတမထားဘဲ မိတ်ဆွေကောင်းတစ် ယောက်လို သဘောထားပြီး အားပေးခဲ့တဲ့အတွက် နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူက တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ကြားရခဲ့သော ကျေးဇူး တင်စကားကြောင့် ထမင်းစားလက်စကိုတောင်ရပ်ပြီး သူမကို ပြုံးကြည့်နေလျှင် သူမက ဗီဇပျောက်စွာဖြင့် မျက်လုံးပြူးကြည့် ကာ မေးသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဪ ... ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်ဖြစ်နေလို့ပါ”

“အောင်မာ ... နင်နော် ရန်လာမစနဲ့”

“ဪ ... မစပါဘူးဟာ၊ တကယ်ပြောနေတာပါ။ နင် အဲလိုပြောတော့ ငါ အံ့ဩလို့ပါ။ ကျေးဇူးတင်ခံချင်တယ် တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စေတနာကို နင် နားလည် တယ်ဆိုတော့ ငါ ကျေနပ်ပါတယ်”

သူက အဲဒီလိုပြောလိုက်လျှင် သူမက အသာအယာ ပြုံးနေသည်။

သူသည် အဲဒီအပြုံးတစ်ခုကို ငေးကာ စန္ဒီကို ဖျတ် ခနဲ သတိရသွားသည်။ အရင်တုန်းကတော့ မိန်းမဆန်ကာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့လှသော စန္ဒီကိုမှ တန်ဖိုးရှိတယ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

သူရီချမ်းစိမ့်လို ဆတ်ဆတ်ကြိုက် အထင်မကြီးခဲ့။ အခုတော့ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လူ တစ်ယောက်မှာ အတွင်းစိတ်ကသာ အဓိက ဆိုတာကို နားလည် သဘောပေါက်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

“သူတို့ ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူးနော်”

သူက ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားလျှင် သူမက ထမင်းဝါးနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ အဲဒီအကြည့် ကြီးကြောင့် သူ့မှ ဘာကပျာကယာပဲ ဆောရီးလုပ်လိုက်ရသည်။

“ဆောရီး ... သူတို့အကြောင်းကို နင့်ရှေ့မှာ ပါးစပ်မဟာဖို့ ပြောထားတာ ငါ သတိလစ်သွားတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါ အေးဆေးဖြစ်သွားပါပြီ”

“ဘာလဲ နင်က ခွင့်လွှတ်နိုင်သွားပြီပေါ့”

“အိုး ... ဘာဆိုလို့ ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ။ တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အကြောင်းကို မပြောနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး ...

ငါတို့က မဟုတ်တာ လုပ်ထားတဲ့ သူတွေမှမဟုတ် တာ။ သူတို့ကသာ ငါတို့ကို ကြောက်နေရမှာပါ။ လူတော မတိုးရဲတဲ့ဟာတွေ ဖြစ်မှာပါ”

“မင်း အဲဒီလိုစိတ်မျိုးထားနိုင်တာ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။ အင်း ... တစ်ခါတလေတော့လည်း စဉ်းစားကြည့်မိတယ် ဟာ။ ငါတို့ကပဲအလွန်းလား၊ သူတို့ကပဲ တော်လွန်းလို့ လား ဆိုတာကိုပေါ့ ...

မင်းရော ငါရော တစ်စက်လေးမှ မရိပ်မိခဲ့ကြဘူးနဲ့ တူတယ်နော်”

သူမက တစ်စုံတစ်ခုကို စူးစူးစိုက်စိုက် တွေးတော ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ...

“ငါတို့က အလွန်းတာတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတို့ မှာ အားနည်းချက်ဆိုတာ ရှိတယ်လေ။ သူတို့က အဲဒီအ နည်းချက်ကို သိအောင်ရှာပြီး နင်းသွားတာ၊ ဖြစ်ရပ် ခါပါပဲ။ ငါတို့မိဘတွေ စိတ်ကြီးမှန်း ငါတို့ပြောပြ သူတို့သိရတယ်။ နောက် ငါတို့ကို သည်းခံအလိုလို ပြီး အကြိုက်ဆောင်ရင်ရမှန်းသိတော့ အဲဒီအတိုင်း သ တယ်။ ငါတို့ ယုံကြည်မှုကို ရအောင်ယူတယ် ...

ဘယ်ကိစ္စမဆို ပီပီရီရီနဲ့ အကွက်ချပြီး စီစဉ်ရင် တစ်ဖက်လူရဲ့အားနည်းချက်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းသိရင် ကိုယ့်ကိစ္စက အောင်မြင်ဖို့ ရာနှုန်းများတာပဲ။ သူတို့က တစ်နပ်စားကြဲသွားတာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်သက်စားကြဲ သွားတာ။ တော်တော်တော့ အကြံကြီးတဲ့ ဘတ်သီးလင် မယားပါ”

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောသော သူမရဲ့စကားကို သူက ဟက်ခနဲ ရယ်မိလျှင် သူမက ဘာရယ်တာလဲဟူသော ပုံစံဖြင့် မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်သည်။

“လူဆိုတာ အဆိုးထဲကအကောင်းကို အမြတ်ထုတ်တတ်ရ မှာပေါ့ဟာ။ ဘာပဲပြောပြော အရင်ကထက်စာတော့ လို့ စိတ်တွေ အများကြီးရင့်ကျက်ပြောင်းလဲလာတယ်လို့ ပြော ရမယ် မဟုတ်လား ...

ဒါဟာ ဘဝနဲ့ရင်းပြီးရလိုက်တဲ့ အသိတစ်ခုဆိုတော့ အရမ်းတန်ဖိုးရှိတယ်လေ ဟုတ်တယ်မှလား”

“ငါလေ အရင်က ငါ့အဖေပြောတဲ့စကားတွေကို တကယ်ပဲ အရေးမစိုက်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီလောက်လည်း အရေးမပါဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ် ...

အဖေတို့ သက်သက်ပိုတာပါလို့။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ငါ့အဖေပြောတာတွေက သိပ်မှန်တယ်။ လောကမှာ မရှိတာ

ထက် မသိတာကခက်တယ်တဲ့။ ငါတို့ဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ကြားထဲမှာ နေခဲ့ရပေမယ့် မသိတာတွေက များခဲ့တော့ ဒီလိုကပဲကို ရောက်ခဲ့ရတာပဲ ...

အခု အသိတရားတစ်ခုနဲ့ နေထိုင်တတ်သွားတော့ မိရှိတာက အရေးမကြီးတော့ဘူး။ မရှိတာက ရှိအောင်လုပ် လို့ရတယ်။ လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိဖို့ အသိဉာဏ် ရှိဖို့ဆိုတာ အရေးအကြီးဆုံးပဲလို့ နားလည်သွားပြီ”

“ဒါက သိန်းနှစ်ရာနဲ့ ဝယ်ခဲ့ရတယ်ပေါ့ ... ဟဲ ဟဲ”

သူက ဗီဇကို မဖျောက်နိုင်စွာ နောက်လိုက်လျှင် သူမက ဖန်ခွက်နဲ့ကောက်ရွယ်သည်။ သူက အဲဒီပုံစံကို သဘော ကကူးဖြင့် ကားဟားဟား ရယ်မောမိကာ ...

“အမေ့တရားလေဟာ လက်ခံရမှာပေါ့”

“နင်က အပြုသဘောဆောင်ပြီး ပြောနေတာမှမဟုတ်တာ ငါ့ကို ချွတ်နေတာကိုး”

“ချွတ်တာမဟုတ်ရပါဘူးဟာ၊ ဒီကောင်ကို သဘောကျလွန်း လို့ပါ။ လောကမှာ ဒီလိုကောင်တွေလည်း ရှိတာပဲနော်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက ပိုက်ဆံကို ဒီလိုဘတ်သီး ရိုက်ပေးပြီး လုပ်ရဲသွားတယ်”

“ဟုတ်ပါ ... နင့်ဟာမလေးကတော့ ဖြူစင်ရှာတာပဲ ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ ငါ ပြောတာက ယောက်ျားတန်ဖွဲ့ ပိုင်းလုံးလုပ်တာကိုပြောတာပါ။ ဟိုတစ်ယောက်လည်း အတူတူပဲပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း စိတ်တူကိုယ်တူမို့ ပေါင်း မိကြတာပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ ငါ့ကို လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း ကြော်ငြာထည့်ပစ်တာတော့ ဘယ်သူ အကြံလဲ မပြောတတ် ဘူး ...

တစ်ယောက်ယောက်က အဲလို ကြံစည်တယ်ဆိုရင် တောင် တစ်ယောက်က တားရဦးမှာမဟုတ်လား။ ဒီလောက် ကြီးတော့ မလုပ်သင့်ပါဘူးဟာတို့ ဘာတို့ ...

ကျွတ် ... တော်တော်ကို လုပ်ရက်ကြတယ်နော် ...

ငါတို့လည်း ရှေးဘဝက အကုသိုလ် တော်တော် ကြီးတယ်နဲ့ တူပါတယ်”

“သင်ခန်းစာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နင် တစ်ခုကိုတော့ ယုံတယ် မဟုတ်လား။ လောကမှာ အတုံ့အလှည့်ဆိုတဲ့ ရှိတယ် လေ။ အခြေအနေဆိုတာ တစ်သမတ်တည်း သွားနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါဆို မင်းကို တစ်ခုမေးရဦးမယ်။ အခုနေ များ ဟိုကောင်နဲ့ လမ်းမှာ ရတ်တရက် မျက်နှာချင်းဆိုင်စီ တွေ့ပြီဆိုပါတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟဲ့လို ဒါလင် ... မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော် ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်မှာ မဟုတ်လား”

“သေလိုက်ပါလား။ နင်သာ နင့်ဟာမကို အဲဒီလို နှုတ်ဆက်ချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟား ဟား ... မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါက နင့်ကိုစတာပါ။ ငါက အစအနောက် နည်းနည်းသန်တယ်ဟ”

“အေး ... ငါကလည်း လက်သံပြောင်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားဦး”

“အင်း ... အဲဒါကြောင့် ဟိုအကောင်က မင်းကိုကြောက်ပြီး မယူရဲတာနဲ့တူတယ် ... ဟား ဟား ”

“မင်းဗလ ... နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားနော်။ ပြီးတော့မှ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မင်းက ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ငါ့ကို တောင် ဖိုင်နဲ့ဆော်သွားသေးတာ။ မင်းအကောင်ကိုတော့ အားတိုင်း တဖုန်းဖုန်း ရိုက်နေတော့မှာတော့ အသိသာကြီးပဲ။ ဒါကြောင့် ဟိုကောင်က စိတ်နာပြီး သိန်းနှစ်ရာနဲ့ ဟန်းဒီဖုန်းတစ်လုံး ဘတ်သွားတာ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“တောက် ... မင်းဗလ။ အရိုးဂေါက်ဂုက်ကောင်၊ နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားတော့နော်”

“ဟာ ... ငါ့ကိုများ အရိုးဂေါက်ဂက်တဲ့။ နင်တောင် ဒီအရိုးဂေါက်ဂက်ကို အားကျနေတာ မဟုတ်လား”

“နင်ဟာလေ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး တော်တော်စကားများတယ်။ ပါးစပ်ထဲရှိရာ အရူးချေးပန်း လျှောက်ပြောနေတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုလည်း ဟိုဟာမက မယူတာ ...

ဒီငပေါကောင်ကို ဝိုင်းလုံးလုပ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်လို့ သတ်မှတ်တာ”

သူမက အဲဒီပြောလျှင် သူက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ကာ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့မိသည်။ ဒါကိုတော့ သူမက သဘောကျသွားသည့်အလား ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကြီးပဲ ရယ်မောလေသည်။ သူသည် အဲဒီရယ်မောနေသော ပုံစံကို ခေတ္တမျှငေးနေမိသွားသည်။ သူမ အဲဒီလို ရယ်တာကို ကစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပါ။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ရယ်ခြင်းမျိုးကို သူ့မကိုယ်တိုင်ရော တစ်သက်မှာ ဘယ်နှခါများ ရယ်ဖူးပါလိမ့်။ ဒီလို ဘဝအခြေအနေမှာ ဒီလိုရယ်နိုင်တယ် ဆိုတာကိုက သူမ ရင်ထဲမှာ တကယ်အကြည်နက်ရိုလိုသွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမ ဒီလို ရယ်ရယ်မောမောဖြစ်လာတာကို သူက တကယ်ပဲ ဝမ်းသာပါသည်။ အဲဒီ ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် အပြည့်အဝကြီးကို မြူးကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်မိသည်။

ဒါကို သူမက ရယ်လက်စကို ရပ်တန့်လျက် “နင်က ဘာပြုံးတာလဲ၊ ဂေါက်သွားပြီလား”

“အင်း ... မဂေါက်သေးပါဘူး။ မင်းရယ်တာ လွတ်လပ် သန့်စင်လို့ သဘောကျလို့ ပြုံးတာပါ”

“အောင်မယ် ... လာသေးတယ်၊ ငါ ရယ်တာကများ လွတ်လပ်သန့်စင်တယ် ဖြစ်ရသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မင်းကိုယ်မင်းတောင် မသိဘူး မဟုတ် လား။ မင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တာကို ငါ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူးတာပဲလေ။ သူများကို လှောင် တာလည်း မပါဘူး။ အောင်မြင်မှုတစ်ခုအတွက် ကျေနပ် တာလည်း မပါဘူး။ ဒီအတိုင်း ဒီအခြေအနေမှာကို လွတ် လွတ်လပ်လပ်ရယ်တာ မင်းရဲ့ပကတိစိတ်ရင်းကို ဖော်ပြ တာပဲလေ ...

ဝမ်းသာပါတယ် သူရီ။ ဆက်ကြိုးစားသွားပါ”

သူမက သူ့ကို ဆရာလာလုပ်မနေနဲ့ဟူသော ငို ဖြင့် ဖူးတစ်ခမ်းတစ်ချက် ရွဲ့ပြနေသော်လည်း သူ့စကားကို ကျွေးနိုး စွားလက်ခံသည် ဆိုတာတော့ သူ သိပါသည်။ သူ ထမင်းစား ပြီးလျှင် သူမက သူ့ပန်းကန်ကိုပါ ယူဆေးသည်။ သူ့အလှူကြံ ကျရင်းလည်း သူက သူမ စားပြီးသား ပန်းကန်ကို ဆေးရသည့် ဒီလိုနှင့် မီးဖိုချောင်တာဝန် အစအဆုံးကို တစ်ယောက်တစ်ယောက် စီ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ယူရတာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်ဂုဏ်တို့ သော တစ်ပတ်မှာတော့ တော်တော်စိမ်ကျသည်။ ဂျူတီရီဆေး ရက်တွေမှာလည်း သိပ်တော့ မပင်ပန်းပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြောင်းလဲရင့် ကျက်လာသော အသိဉာဏ်တွေဖြင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဖော်ကောင်းတွေ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အလိုလိုနေရင်း ကျောချင်းကပ်မိသွားကြပါသည်။

သူရိသည် ကြားထဲမှာ အလုပ်အသစ်တစ်ခု မရှာ
 သေးခင် ကိုယ့်မှာ လိုအပ်နေသော အရည်အချင်းနဲ့ စိတ်ဓာတ်
 တွေကို အရင်ဆုံးပြည့်အောင် ဖြည့်ခဲ့ပါသည်။ ဒီတစ်ခါ အလုပ်
 ကိုတော့ ကိုယ်နဲ့အကိုက်ညီဆုံး အလုပ်ကို သေချာရွေးလုပ်မှာစို့
 လောမကြီးတော့ဘဲ လိုအပ်တဲ့ပညာတွေကိုသာ စုဆောင်းထားခဲ့
 သည်။ မင်းဗလ ပြောသလိုပင် ကိုယ်ဟာ ဘာကောင်မှမဟုတ်
 တော့ဘူးဆိုသော စိတ်ဓာတ်ကို အသိထဲ နလုံးသားထဲမှာ အမြဲ
 ထည့်ထားခဲ့ရသည်။ တစ်သက်လုံးက ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးနဲ့
 သွားလာခဲ့သော သူရိသည် အခုတော့ စာရင်းကိုင်သင်တန်းသို့
 ဘတ်စ်ကားစီးကာ သွားလာရသည်။ ကျပ်ညပ်နေသော ဘတ်စ်
 ကားထဲမှာ အသက်ကို ဝအောင်လှူရှုရင်း အခြေခံလူတန်းစားတွေ
 ရဲ့ဘဝကို နားလည်သိမြင်လို့ လာရသည်။

ကိုယ်ပိုင်ကားတွေကို မောင်းသွားလေသော တခြား
 သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေးတွေကို မြင်ရလေတိုင်း တစ်ချိန်
 ရွှေထီးဆောင်းခဲ့သော ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်လည်တမ်းတမိသော

လည်း နောင်တရစိတ်တော့ မရှိတော့ပါ။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့သော ကိစ္စ
 တစ်ခုအတွက် နောင်တလည်း မရချင်တော့။ လက်ရှိမှာ ကိုယ့်
 ဘဝကိုယ် ဘယ်လိုအောင်မြင်တိုးတက်အောင် လုပ်ရမလဲဆိုတာ
 သာ သူရိခေါင်းထဲမှာ ရှိတော့သည်။ အခုချိန်ကျတော့မှပဲ လုပ်နေ
 သော သူရိအဖေထံက သွေးတွေဟာ ထပြေးပွက်သလားတော့
 မပြောတတ်ပါ။ သူရိဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ရဲ့
 သမီးပီပီ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားသည်။
 စာရင်းကိုင်သင်တန်း တက်နေသည့်အတောအတွင်း အင်္ဂလိပ်စာ
 အုပ်တွေဝယ်လျက် ထပ်လေ့လာသည်။ ကွန်ပျူတာပိုင်းနှင့်ပတ်
 သက်၍ မင်းဗလက အကူအညီပေးသည်။ ဒီလိုနှင့် သင်တန်းဆင်း
 လက်မှတ်တစ်ခု ရသောအခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ယုံကြည်မှု
 တွေ ကောင်းကောင်းရှိလာသောအခါ သူရိတစ်ယောက် ဆောက်
 လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာရာထူးကို ရသွား
 သည်။ သုံးယောက်ခေါ်သည့် အထဲမှာမှ တစ်ယောက်သောသူ
 အဖြစ် အရွေးခံလိုက်ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်အရည်အချင်းရှိလျှင် ရှိသလို တက်သွားမည့်
 နေရာဖြစ်လေရာ အလုပ်စဝင်ကတည်းက သူရိက အလုပ်ကို
 ကြိုးစားသည်။ အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းတတ်ဖို့ကို
 လည်း ပြောင်းလဲလေ့ကျင့်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ
 ရေးမှာလည်း မဆိုလှ။ အရာအားလုံးကို သိလိုစိတ် တတ်လိုစိတ်
 ဖြင့် ကြိုးစားသောကြောင့် အချိန်အတိုတွင်းမှာပဲ မန်နေဂျင်တာ

အသိအမှတ်ပြုမှုကိုပင် ခံရလေသည်။ အများနှင့် ဆက်ဆံရသော အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်ရတယ် ဆိုကတည်းက ကျန်တဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ စပ်စုခြင်းကို ခံရသောအခါ သူရိုက်ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဟုပဲ ပေးသိခဲ့သည်။ ဒါကလည်း အလုပ်စဝင်တည်းက မန်နေဂျင်းဆီမှာ CV Form တင်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

သို့သော် အဲဒီအတွက် တစ်ခါမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ ပြောရလျှင် စိတ်ထဲမှာ လုံခြုံမှုတစ်ခု ရသည်ဟုတောင် ခံစားရပါသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း နေရင်တောင် ဘယ်သူကများ ဘယ်လိုထင်မလဲဟု စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ ရသေးသည်။ အခုတော့ ယောက်ျားရှိတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူကမှ စိတ်မဝင်စားတော့။ တခြား ဘာညာ ဘာညာ ထွေလီကလီ ဇာတ်လမ်းရှုပ်ချင်စရာလူတွေနဲ့လည်း ဆက်ဆံစရာလည်း မလိုတော့။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာတစ်ခုက သူရိုသည် မင်းဗလနဲ့ မတည့်စဉ်တုန်းကလည်း တစ်အိမ်ထဲမှာသာ အတူတူရှိသော်ငြား စိတ်မလုံခြုံတာမျိုး၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်များတာမျိုး မရှိခဲ့ရ။ သူ ရှိနေသောကြောင့်ပင် ကြောင့်ကြခြင်းကင်းစွာ အိပ်စက်ခဲ့ရသည်။

ဒီနေ့မနက်တော့ သူရိုသည် စိတ်လိုလက်ရနှင့် နံနက်စောစောထကာ မြီးရှည်တွေ လုပ်နေလိုက်သည်။ သူရိုအလုပ်ဝင်ခဲ့တာ နှစ်လပြည့်ခဲ့ပြီမို့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို ကြည့်ကာ

ဆိုက်အသစ်တစ်ခုထဲမှာ အထွေထွေမန်နေဂျာ အဖြစ် ရာထူးတိုးပေးခံရခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သူရိုက မင်းဗလကို မြီးရှည်လုပ်ကျွေးမှာဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ကို ကြိုတင်အသိမပေးထား။ သူ အိပ်ရာနိုးတော့မှ ဆပ်ပရိုက်လုပ်မှာ ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်က စောစောဦးအောင် ကြိုထထားလိုက်သည်။ ရှစ်နာရီခွဲလောက်ကျတော့ သူက နိုးလာပါသည်။ စနေ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုလျှင် သူ့ရော သူရိုရောဟာ ကိုးနာရီလောက်မှ ထကြသူတွေ ဖြစ်သဖြင့် သူက စောစောစီးစီး နိုးနေသော သူရိုကို အံ့သြသလိုကြည့်ကာ...

“ဟေး ... မောနင်း။ ကြားသားမိုးကြိုး၊ စောစောစီးစီးနိုးပြီး ဘာတွေချက်နေတာလဲ။ ဒီနေ့ ငါ့ဂျူတီပါ။ ဟုတ်တယ်မှလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ကဲ ... နင်က ငါ့အတွက်ပါ ကော်ဖီဖျော်။ ငါ မြီးရှည်လုပ်ထားတယ်။ စာဖို့ အသင့်ပြင်”

“ဟား ... ဒါကြောင့် အခုနက အိပ်မက်ကောင်းတွေ မက်နေတာကိုး။ နေပါဦး။ နင်က မြီးရှည်ကို လုပ်ရောလုပ်တတ်ရဲ့လား။”

“အောင်မာ ... စေတနာကို မစော်ကားနဲ့။ နင့်ပါးစပ်ထဲကို ဘယ်သူမှ ဖွတ်ထိုးမထည့်ဘူး။ မကြိုက်ရင် မစားနဲ့။”

“ဟား ... ကျွေးတဲ့လူကလည်း စေတနာရှိလိုက်တာ။ နောက်တာပါဟာ။ နင့် မြီးရှည်က ကောင်းကောင်း၊ မကောင်းကောင်း နံနက်စောစောထပြီး ကိုယ်တိုင် အပင်

ပန်းခံ လုပ်ကျွေးတယ် ဆိုကတည်းက ငါက ဝမ်းသာပြီး သားပါ ...

ကဲ ... ကဲ ... စားမယ် ... စားမယ်၊ ပေး”

သူရိက သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးရင်းမှ သူ့ရှေ့သို့ မြီးရှည်ပန်းကန်ကို ချပေးလိုက်လျှင် သူက ငုံ့ကြည့်ကာ တူနှစ်ချောင်းကို ဖောက်ပြီးနောက် ...

“အမြင်၊ အနံ့နဲ့တင်တော့ နင့် မြီးရှည်က ကောင်းမယ့်မှပဲ၊ ဟိုဒင်း မန္တလေးမြီးရှည်လား”

“အေး ... ငါက မိုးကုတ်မြီးရှည်တို့၊ ကျွင်းတုံမြီးရှည်တို့ သိပ်မကြိုက်ဘူး”

“ဟီး ... ငါနဲ့ အကြိုက်ချင်းတူတယ်”

သူက မြီးရှည်ကို တူနဲ့ အားရပါးရနယ်ကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ သူရိသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်မစားနိုင်အားသေးဘဲ သူစားတာကိုစောင့်ကြည့်နေသေးသည်။ သူက ဝါးရင်းမှနေ၍ အရသာခံသလို မျက်လုံးကိုတောင် အမြင်ကတ်ဖွယ်မှေးစင်းလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ လက်မတစ်ချက် ထောင်လိုက်ရင်း ...

“အိုကေ ... ဗဲရီးဂွတ်ဒ်။ မထင်ရဘူးဟာ သူရိ။ နင့်ရဲ့ ပထမဆုံး မြီးရှည်လက်ရာလို့တောင် မထင်ရဘူး။ အရမ်းစားကောင်းတာပဲ၊ တကယ်။ ငါ ပိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ် ... တကယ်ကို ကောင်းတာပါ။ နင် တော်တယ် သင့်ခံယူဟာ”

သူရိသည် သူ့အပြောကို ကျေနပ်စွာ ပြီးပြီးတော့မှပဲ ကိုယ့်ပန်းကန်ကို စစားဖြစ်တော့သည်။ သူက အားရပါးရ စားရင်းမှနေ၍ ...

“နင် ဘယ်လိုလုပ် ချက်တတ်တာလဲ”

“မြီးရှည်လုပ်တာများ ဘာမှ မခက်ပါဘူး”

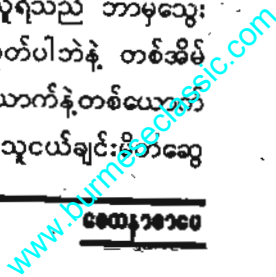
“အဲမယ် ... ဒိုင်လျှိုနေပြန်ပြီ။ သူများတွေအတွက် မခက်ပေမယ့် သူရိချမ်းစိမ့် အတွက်တော့ ခက်နေနိုင်တယ်လေ”

“ဟင်း ... လုပ်လိုက်ရတော့ ငွေတော့မယ်။ ဘာမှမခက်ဘူးဟေ့။ အခုချိန်ကစပြီး ငါ့အတွက်က အားလုံးလွယ်တယ်”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကဲ ... ပြောပါ။ မင်းသမီးကလည်း ပဲများနေပြန်ပြီ။ ဘယ်စာအုပ်ထဲက ကြည့်ချက်တာလဲ။ ငါလည်း နင့်ကို ပြန်လုပ်ကျွေးချင်လို့ပါဟ”

အဲဒီအပြောလေးသည် ဘာမှမဟုတ်ပါဘဲနဲ့ သူရိ

ရင်ကို စိတ်ချမ်းသာ အေးမြသွားစေသည်။ အဲဒါဟာ မေတ္တာရဲ့ သဘောတရားပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူနဲ့ သူရိသည် ဘာမှသွေးသားမတော်စပ်၊ သမီးရည်းစားလည်း မဟုတ်ပါဘဲနဲ့ တစ်အိမ်ထဲမှာ အတူတူ နေကြသော်လည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မရိုးမသားစိတ်မျိုးလည်း မပေါ်ခဲ့ကြပါ။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ

ဆိုတာမျိုးထက် မောင်နှမပုံစံတောင် ပိုပေါက်သွားကြသည်။ ညဘက်တွေဆိုလည်း TV အတူတူကြည့်၊ လက်ဖက်သုပ်စားရင်း တစ်ခုခုကို ငြင်းဟယ် ခုံဟယ်ဖြင့် စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကောင်းလှသည်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကြားမှာ စာနာမှုနှင့် မေတ္တာတရားကို ထားနိုင်သွားသည့်အတွက် သူရိတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ တကယ်ကို ကြည်မွေ့သာယာသော ဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ငါ့ရုံးက အစ်မကြီးတစ်ယောက်ကို မေးတာပါဟာ။ သူပြောတာတွေကို မှတ်ထားပြီး ချက်တာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့များတောင် တော်တော်ကောင်းတယ်။ နှင် ကုမ္ပဏီမှာ မလုပ်တော့ဘဲနဲ့ အောက်မှာ မြီးရှည်ဆိုင် ဖွင့်ပါလား။”

“အေး ... နှင်သာ ပန်းကန်ဆေး ခွက်ဆေးပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ဖွင့်ချင်တာပေါ့။”

“လုပ်လိုက်လေ၊ တို့မောင်နှမမြီးရှည် ဆိုပြီး စမ်းချောင်းတစ်ခွင် ပြုပြင်စင်အောင် အထမ်းနဲ့ လျှောက်ရောင်းကြမယ်။ မကောင်းဘူးလား။”

“ကောင်တယ်၊ ဟဲ့ ... နှင် စားသာ စားနေတာ၊ ငါ ဘာဖြစ်လို့ ကျေးတာလဲ ဆိုတာရော သိရဲ့လား။”

“သိဘူး။ ဘာလဲ နှင်မွေးနေလား။”

“မဟုတ်ဘူး။ အခု ငါက ဆိုက်အသစ်ထဲမှာ အထွေထွေ မန်နေဂျာ ဖြစ်သွားပြီ။ လစာလည်း တိုးတယ်။ မနက်ဆို ဖယ်ရီလည်း ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား။ အေး ... ဝမ်းသာပါတယ်ဟာ။ ငါကတော့ ဒီရာထူးက ဒီရာထူးပါပဲ။ ဟီး ... ဟီး ... ဒါပေမဲ့ ငါ ကျေနပ်ပါတယ် ...”

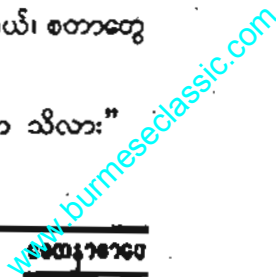
ငါက ကွန်ပျူတာဝါသနာပါတာဆိုတော့ ဒါပဲကိုက်တယ်။ ဒီအလုပ်နဲ့လည်း ထမင်းစားနေရတာပဲလေ။ မငတ်ပါဘူး ... ဟဲ ဟဲ”

“အင်း ... နှင်အမေသာ နှင် ဒီလိုနေနေရတာ မြင်ရင်တော့ ရင်ကျိုးမှာပဲနော်။ နှင်မိဘတွေကို နှင် မဆက်သွယ်ဘူးလား။”

“ငါ့အမေဆီကိုတော့ ငါ ဖုန်းဆက်ဖြစ်ပါတယ်။ အဖေကတော့ စိတ်ဆိုးနေတာပေါ့။ အမေဆီ ဆက်တာလည်း တခြားဘာကိုမှ မျှော်ကိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နေကောင်းရဲ့လား၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ ငါ့အတွက် စိတ်မပူဖို့ ငါ အဆင်ပြေနေတယ်၊ အလုပ် လုပ်နေတယ်၊ စတာတွေပေါ့ဟာ ...”

အမေက နှင်ကိုလည်း မေးတယ်ဟာ သိလား။”

“ဘာမေးတာလဲ”

“ဪ ... အဆင်ပြေရဲ့လားပေါ့။ နင့်မိဘတွေကိုလည်း ကြားဖူးနေတာဆိုတော့ နင်ကို ဟို ... ဘယ်လိုပြောမလဲ သူ့ရွေးမအနေနဲ့တော့ စိတ်ဝင်စားတာပေါ့ဟာ ...

ဒါများ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖွင့်ပြောရင် သဘောတူပြီး ပေးစားမှာပေါ့တဲ့။ ခုတော့ ဒီလိုကြီး လုပ်သွားကြတော့ မိန်းကလေးရှင် အသိုင်းအဝန်းကိုလည်း အားနာရတာပေါ့တဲ့ ...

အဲဒါ ငါ့အဖေကို သူ ဖျောင်းဖျနေတယ်ပေါ့ဟာ ငါတို့ကို ပြန်လက်ခံအောင်ပေါ့”

“ဘာ ... ဘာရယ် ... ဟဲ့။ အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ” သူရိုက မျက်လုံးပြူးကာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွား

လျှင် သူက တဟားဟား အော်ရယ်သည်။

“နင်ကလည်းဟာ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပျူးပျူးပျားပျားနဲ့။ ငါလည်း သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မလုပ်ဘဲ အမေ၊ သား မိုက်ပြစ်နဲ့သား ရှိပါစေ၊ ဘာညာဆိုပြီး ရတာပေါ့ ...

နင်ရော ငါရော နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်လုပ်ဘဝကို တကယ်ရင်ဆိုင်နေတာတွေတော့ အသိတရား ရှိ လိမ္မာနေတယ်ထင်ပြီးငါ့အမေက ဝမ်းသာနေတာ တကယ်တော့ ငါတို့က ကိုယ့်မိုက်ပြစ်ကိုယ် ဆပ်နေရသူတို့ မသိဘူး”

သူ့အပြောကြောင့် သူရိုမှာ သက်ပြင်းများပင် ချမိသည်။ သူ့လိုပင် သူရိုအမေက ဖုန်းမဆက်သော်လည်း အန်တီလေးထံမှာ သူရိုအကြောင့်တွေ မေးမြန်းစုံစမ်းနေတာကိုလည်း သူရို သိရသည်။ အန်တီလေးကိုတော့ သူရိုတို့နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်လုပ်သည်။ အဆင်ပြေသည်ဟု ပြောပြထားရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အန်တီလေးက ပြောင်းလဲလာသော သူရိုအကြောင်းတွေကို မေမေထံမှာ သံတော်ဦးတင်တာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“နင်ရော နင့်အမေဆီ ဖုန်းမဆက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... ငါ့အဒေါ်နဲ့တော့ ပြောဖြစ်တယ်”

“ဪ ... ဆက်လိုက်ပေါ့ဟာ၊ ကိုယ့်အမေဆီပဲ။ ငါအင်္ဂလိပ်စကားလေးတစ်ခု ကြားဖူးတယ်။ အကယ်၍ သင်ဟာ မှားယွင်းတဲ့ လမ်းကြောင်းကို ဦးတည်ခဲ့မိပြီဆိုရင် ဘုရားသခင်က ဂဏယ်တွေ ပြန်တွေ့ဖို့ ခွင့်ပြုပါတယ်တဲ့ ...

ဒီလိုပဲ တို့အများတွေအတွက် မိဘတွေကလည်း တစ်ချိန်ကျ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာပါ။ တို့ကလည်း တို့ပဲလေ ...

ကဲပါဟာ၊ ဒါတွေ ပြန်ပြောနေလို့ အကျိုးမရှိပါဘူး။ စားလက်စ မြီးရည်အရသာတောင် ပျက်တယ်။ နောက်တစ်ပွဲ ထပ်ပြင်ပေးဦးဟာ။ ငါက နင့်အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

သူက ထပြီး ကော်ဖီဖျော်လျှင် သူရိုက သူ့အတွက် ညီလိုက်ပွဲကို ပြင်ဆင်ပေးရသည်။ အဲဒီနောက် စားလိုက်

သောက်လိုက်၊ တခြား စပ်မိစပ်ရာတွေ လျှောက်ပြောလိုက်ဖြင့်
 Breakfast ဝိုင်းက စိုစိုပြည်ပြည် ရှိလို့သည်။ အဲဒီနောက်
 Breakfast ပြီးသွားလျှင် သူရီက အရှေ့မှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ TV
 ကြည့်လျက် အေးအေးဆေးဆေး။ သူကတော့ သူ့ဂျူတီမို မီးဖိုထဲ
 မှာ ချက်ပြုတ်သည့်တာဝန်ကို စပြီးဖြစ်သည်။ နားထဲမှာ i-pod
 တပ်လျက် စိတ်ရှိလက်ရှိ ခုတ်ထစ်ချက်ပြုတ်နေသော သူ့ကို ဖြူ
 ကြည့်မိကာ သဘောတကျဖြင့် ခေါင်းယမ်းမိသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဒီလိုဘဝမျိုးရဖို့မမျှော်လင့်ခဲ့

သို့သော် ပေးလာတဲ့ ကံကြမ္မာအတိုင်း အဆိုးထဲက အကောင်း
 အဖြစ် ဘဝကို နားလည်ကာ ကြိုးစားရုန်းကန်သော လူသားတွေ
 ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အချစ်ဆိုတာထက် မေတ္တာတရားကို ပိုနားလည်ခဲ့ပြီး
 ဒီအတွက် ငွေတွေ မချမ်းသာတော့သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိသော
 လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရသွားခြင်းအတွက် သူရီ ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။

မင်းဗလသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မဟန်
 တော့ဘူးဟု သိလိုက်သည့်အခိုက်၌ မန်နေဂျာကို သွားပြောကာ
 ခွင့်တစ်ဝက်တင်ပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ မနေ့က
 တည်းက ခေါင်းကိုက်ပြီး ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်နေကာ ညက
 Air Con ဖွင့်အိပ်ပြီး မနက်စောစော ရေထချိုးလိုက်တော့ လူက
 ပိုဆိုးသွားဟန်တူသည်။ နှာတချေချေနှင့် ရေချိုးသည်မို့ သူရီက
 တောင် နင် ဖျားဦးမယ်နော်ဟု သတိပေးခဲ့သော်လည်း သူက
 ဓာတ်ကြမ်းကုတာပါဟု ပြန်ပြောခဲ့သေးသည်။ အခုတော့ ဓာတ်
 ကြမ်းအကုလွန်ကာ သူ ကောင်းကောင်းကြီး ဖျားပြီဖြစ်သည်။
 အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ထမင်းမစားတော့ဘဲ ကော်ဖီနဲ့ပေါင်မုန့်
 သာ တွဲစားလျက် ဆေးသောက်ပြီး သူ အိပ်တော့သည်။

ဘယ်အချိန်အထိ အိပ်ပျော်သွားလဲတော့ မသိ။ သူ
 ပြန်နိုးလာသောအခါ ညနေတောင် စောင်းနေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော်

ကိုယ်ပူကတော့ မကျပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးကျိခဲလို ပူနေလျက် ခေါင်းတွေက မူးနောက်ကာ ချာချာလည်နေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သူရိက ပြန်ရောက်လို့လာသည်။ မွေ့ ရာပေါ်မှာ စောင်ခြုံလျက် ကွေးနေသော သူ့ကိုမြင်လျှင် ခရီးရောက်မဆိုက် စိုးရိမ်စွာမေးသည်။

“ဟဲ့ ... နင် နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း ... ဆောရီး သူရိ။ ဒီနေ့တော့ ငါ ထမင်းချက်နိုင် မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အဲဒါက အသာထားပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မနက်က နင် ရေချိုးသွားတာကိုး”

သူမက သူ့အနားသို့ လျှောက်လာရင်းမှ မွေ့ ရာဘေးမှာ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ကာ သူ့ကို ကြည့်သည်။

မသက်မသာ ဝဲဒနာခံစားနေရသော သူ့ပုံစံကို သတိထားမိသွားဟန်ဖြင့် ...

“တော်တော်ဆိုးနေလား။ ဟင် ... ကိုယ်တွေလည်း တော်တော် ပူနေတာပဲ”

သူမက သူ့နဖူးကို စမ်းကြည့်ကာ ပြောသည်။ သူက ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ခေါင်းကိုက်လွန်း၍ ရှုံ့မဲ့နေရသည်။

“ဒီအတိုင်း နေလို့တော့ မရဘူး။ နင် ဆေးခန်းသွားမှ ဖြစ်မယ်။ ဘယ်အချိန်တည်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ”

“နေ့ခင်းတည်းက”

“အင်း ... ဖြစ်ရမယ်။ ကဲ ... ကဲ ... နင် ထိုင်လား။ ဆေးခန်းက ဒီမြေညီထပ်တင် ဆင်းရဲမှာဆိုတော့ အားတင်းပြီး သွားလိုက်ပါ။ ဆေးထိုးမှ နင် သက်သာမှာ။ လာ ... ရေပတ်လေးတိုက်၊ အဝတ်အစားလဲလိုက်”

သူမက သွက်သွက်လက်လက်ပင် နောက်ထဲမှ ရေစလုံတစ်လုံးနှင့် တဘက်တစ်ထည်ကို ယူလာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့သို့ ချပေးသည်။ သူက စိတ်မပါတပါနှင့်ပင် သုတ်နေတာကိုမြင်တော့ စိတ်မရှည်သည့်အလား သူ့အင်္ကျီတွေကိုပါ ဆွဲဇွတ်ကာ ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ်ပင် ရေပတ်တိုက်ပေးလေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ပေးကာ ကြယ်သီးတွေကိုပါ ခပ်သွက်သွက် တပ်ပေးလိုက်လျှင် သူက သူမကို အံ့ဩသလို ငေးကြည့်နေသည်။ ဘုရားသခင် အတွေးများ များ ရောလား။ တစ်ချိန်က ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်ခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အခုတော့ သူ့ကို မေတ္တာအရင်းခံသည့်စိတ်ဖြင့် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးနေသည်တဲ့။

သူမရဲ့ပုံစံဟာ သူ့ကို လုပ်ကိုင်ပေးနေရာသည့်အတွက် လည်း ရှိုးတိုးရနံ့တနံ့ ရှိမနေပါ။ ကြည့်နူးစရာ အပြုံးတွေနှင့် သမုဒယဆန်သော အနေအထားမျိုးမှာလည်း ရှိမနေ။ တကယ် မောင်နှမတစ်ယောက်လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ရှိနေသည်။ ရေပတ်တိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲပြီးသောအခါ သူ နည်းနည်းပေါ့သရွှံ့ဖြစ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကဲ ... နင် တစ်ယောက်တည်း သွားနိုင်လား။ ငါ လိုက် ပို့ရဦးမလား”

“အင်း ... ရပါတယ်။ ဒီ မြေညီထပ်တင်ပဲဟာ”

“အိုကေ ... ဒါဆို ဆင်းသွားလိုက်တော့။ တစ်ခုခုလိုရင် ပုန်းဆက်လိုက်။ ဪ ... နင် ဘာစားမလဲ။ ရောက်လာ ရင် နင် တစ်ခုခုစားပြီး ဆေးသောက်ရမယ် ထင်တယ်။ ဘာစားချင်လဲ”

“ရပါတယ်ဟာ”

သူက ရင်ထဲကလာသော တကယ့်အားနာဟန်ဖြင့် ဆိုလျှင် သူမက သူ့ကို အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့ဟူသော အပြုံးမျိုးဖြင့် မျက်စောင်းထိုးကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ပြောပါ။ ပဲများမနေပါနဲ့။ နေမကောင်းတဲ့လူဆို တာ အစားတိုင်း စားချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အာသီသရိုတာ ကို ရွေးစားချင်တာ ...

ဘာစားချင်လဲ။ ဖက်ထုပ်ပြုတ်တို့ ဘာတို့ သောက်စ လား။ ငါ သွားဝယ်ပေးမယ်”

“နေပါစေဟာ၊ နင်လည်း တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းလာတာ။ အိမ်မှာရှိတာပဲ စားပါမယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာစားချင်လဲ။ ကြက်သားဆန်ပြုတ် ပြုတ်ပေးရ မလား။ ကြက်သားမြူစွမ်းပဲ စားမလား”

“မြူစွမ်းက လွယ်မယ်ထင်တယ်။ မြူစွမ်းလေးပဲ။ အဟင်း ... နင်ကို အားနာတယ်ဟာ။ ဒီနေ့ ငါ့ဂျူဇီမှန်း သိပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ ခေါင်းမထောင်နိုင်လို့ပါ။ နောက်ကျရင် back date နဲ့ ပြန်ချက်ကျွေးပါမယ်”

သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးသည်။ အဲဒီမျက်စောင်းလေးမှာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ သူ မြင်ဖူးသမျှ မျက်စောင်း တို့ထဲတွင် အလှဆုံး မျက်စောင်းတစ်ခုဟု ထင်မိသည်။

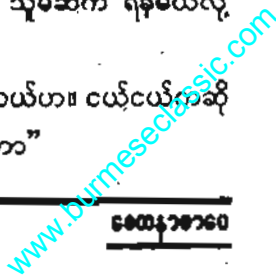
“ဒီစကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ဟာ။ ရတယ် ... ငါလည်း ခေါက်ဆွဲပဲ ပြုတ်သောက်မယ်။ နင့်ဖို့တော့ ကြွက်သား မြူစွမ်းလေး လုပ်ပေးမယ်။ သီလား ...

ညဘက်ဆာရင်တော့ ကွေကာထုပ်တွေ ရှိတယ်။ ပေါင်မှန့်လည်း ရှိတယ် ...

ကဲ ... ကဲ ... ထတော့၊ ဆေးခန်းသွား။ နင့်ကို ဆေးထိုးပေးမယ် ထင်တယ်။ ဆေးထိုးမလားဆိုရင် ထိုး ခဲ့။ ကြားလား”

သူမက အစ်မတစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ် မှာ နေလျှင် သူက ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးစိတ်ဖြင့် ကြည့်နူးသွားရသည်။ တကယ်ပါ။ ဒီ အဖြူရောင်မေတ္တာမျိုးကို သူမဆီက ရခဲ့မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့မိပါဘူး။

“ငါက ဆေးထိုးခံရမှာ ကြောက်တယ်ဟာ။ ငယ်ငယ်ကဆို ဆေးထိုးမယ်ဆိုရင် ပတ်ပြေးနေတာ”

“အံ့မယ်လေး ... အတိတ်ကို ပြန်တွေးမနေနဲ့။ သွား ... သွား ... တော်ကြာ ဆေးခန်းက လူရွပ်နေဦးမယ်။ ခုချိန် လူသိပ်မရှိသေးဘူး”

သူက အပြုံးတစ်ချက် ဆတ်ပြလျက် တံခါးဖွင့်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှေကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာရင်းမှ သူ့အပေါ်တွင် စေတနာအပြည့် ရှိရှာသော သူ့ရဲ့ အကြောင်းကိုတွေးကာ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးစိတ်က တစ်ကိုယ်လုံး ကို ပျံ့နှံ့ပြီးလာသည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ ယောက်ျားလေးပေမယ့် ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ် စိတ်အားငယ်တာမျိုး။ အထီးကျန်သလို မျိုးတော့ ဖြစ်မိတာပင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အနားမှာ ကိုယ့်အတွက် စိတ်ပူပေး။ ကရုဏာထားပေးသော လူတစ်ယောက်ရှိတာဟာ ဘာအရောင်မှမပါဘဲ နှလုံးသားကို အတိုင်းမသိ ချမ်းမြေ့စေပါသည်။

ဆေးခန်းသို့ရောက်လျှင် သူ့ရှေ့မှာ လူသုံးယောက် လောက်ပဲ စောင့်လိုက်ရသည်။ သူ့နဲ့ မျက်မှန်းတန်းမိနေသော ဆရာဝန်က ညီလေး အမျိုးသမီးရော နေကောင်းတယ် မဟုတ် လားဟု မေးလျှင် သူ့မှာ သူ့မ မျက်နှာကို ပြေးမြင်ကာ ပျက်စန့် ရယ်ချင်သွားသည်။ ဆေးခန်းသို့ ပါမလာတာမဲ တော်သေးသည် ဟု အောက်မေ့ရပါမည်။

“ဆေးထိုးရမယ်နော် ညီလေး။ မနက်ဖြန်တစ်ရက်လောက် တော့ off ယူပြီး နားလိုက်ပေါ့။ သောက်ဆေးက မနက် ဖြန်တစ်ရက်စာအထိ ပေးလိုက်မယ် ...

ရေတော့မချိုးနဲ့၊ နားဖို့လိုဟယ် ... ဟုတ်ပြီနော်”
“ဟုတ်ကဲ့”

“အမျိုးသမီးကရော ပြန်မရောက်သေးဘူးနဲ့တူတယ်။ နှစ် ယောက်စလုံး အလုပ်လုပ်ကြတယ်နဲ့ တူတယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... သူက ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လုပ် ပါတယ်”

“ဪ ... အင်း၊ ကောင်းပါတယ်။ အကူအညီလိုတာရှိရင် လည်း ပြောပေါ့”

ဘာအကူအညီလိုရင် ပြောခိုင်းတာလဲတော့ မသိ ချေ။ သူကတော့ ဆေးထိုးအပ် မြင်ကတည်းက အသံမထွက်နိုင် တော့။ တင်းပါးကို အပ်စိုက်လိုက်ချိန်မှာတော့ ခေါင်းအုံးစကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ရွံ့မဲ့သွားရသည်။ ဆရာဝန်က သူ့ပုံစံကိုကြည့်ရင်း မှ တဟားဟားရယ်ကာ ...

“ဈေ့ ... ညီလေး။ တင်းပါးကို ချေ။ မိန်းမကို ခေါ်လာခဲ့ တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဈေ့ခိုင်းရအောင်လို့ ... ဟား ဟား”

သူ့မှာ ရွံ့မဲ့လျက် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ နှစ်ရက်စာ သောက်ဆေးယူပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာချိန်တွင် သူ့ရဲ့ သည် သူ့အတွက် မြူစွမ်းတစ်ပန်းကန်ကို အဆင်သင့် လုပ်ပေး ပြီးသား ဖြစ်လို့နေသည်။ ကြက်သားမျှင်လေးများဖြင့် ကြက်သွန် ဖြူအနံ့လေး သင်းနေသော မြူစွမ်းပူပူလေးမှာ သူ့အစာအိမ်ကို လှုံ့ဆော်နေသည်။ မြူစွမ်းပန်းကန်သားမှာက ဆေးသောက်ဖို့

www.burmeseclassic.com

ကော်ဖီတစ်ခွက်။ သူက သူ့ရဲ့ကို ကျေးဇူးတင်စွာ ပြုံးကြည့်လိုက်
သော်လည်း သူမက သူ့ကို မေးဆတ်ပြကာ ...

“ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ။ ဆေးထိုးပေးလိုက်လား။”

“အင်း ... ဖျားတာပါ။ အအေးပတ်သွားတာပေါ့။ မနက်
ပြန်တစ်ရက်တော့ နားရမယ် ပြောတယ်”

“အေးလေ ... နားလိုက်ပေါ့။ ကဲ ... ကဲ မြူစွမ်းလေး
ပူတုန်းသော့က်လိုက်ဦး”

“နင်ရော မသောက်ဘူးလား။ ခေါက်ဆွဲပြုတ်သောက်မယ်
ဆို”

“သောက်မှာပါ။ ရေတောင်မချိုးရသေးဘူး။ ပြီးမှပေါ့ဟဲ့၊
ကဲ ကဲ ...

နင့်ဟာနင် စားစရာရှိတာစား”

သူမက သူ့ကို မြူစွပ်တစ်ပန်းကန်ဖြင့် ထားသွား
ကာ ထွက်သွားသည်။ သူက မြူစွပ်တစ်စွန်းသောက်လိုက်ချင်းချင်း
ပဲ နူးညံ့ကောင်းမွန်းသော အရသာကို ခံစားရပါသည်။ ဗိုက်လည်း
ဆာ အရသာလည်း ရှိသောကြောင့် မြူစွပ်တစ်ပန်းကန်က ပြိုက်
ခနဲ ကုန်သွားသည်။ သူလည်း ကုန်သွားရော သူမက ရေချိုးပြီး
မီးဖိုခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ ဆံပင်တွေကို ညှပ်ကလစ်တစ်ခုံနှင့်
ခေါက်တင်လျက် တီရှပ်ပွပ္ပတစ်ဆည်၊ သရိုးကွာတာဘောင်းဘီတို့
တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူမပုံစံမှာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်
နေသည်။

“ကောင်းမကောင်းတော့ မေးစရာမလိုတော့ဘူးနဲ့တူတယ်။
ပန်းကန်ကိုကြည့် သိတယ်”

“အေး ... စားလို့တော်တော်ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်လား ... တော်သေးတာပေါ့။ ကဲ ... ဆေးသောက်
လေ”

သူက သူမကို ပြုံးကြည့်ကာ တိုးတိတ်စွာ ခေါ်မိသည်။
သူ့ခေါ်သံကြောင့် သူမက မျက်ခုံးဝင့်ကာ ကြည့်လာပါသည်။

“နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ဪ ... အစစအရာရာတွေ အတွက်ပေါ့”

“မလိုပါဘူး။ နင်သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ”

“သူရီ”

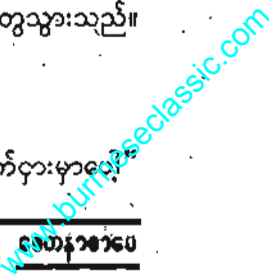
“ဘာလဲ ပြောမှဖြင့် ပြောပါလား။ ဘာလို့ နာမည်ကိုပဲ
ခဏခဏ ခေါ်နေရတာလဲ”

“ရှေ့တစ်ပတ်ဆိုရင် ဒီတိုက်ခန်းက ငှားထားတာ ခြောက်
လပြည့်ပြီ သူရီ။ အဲဒါ နင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဟင်”

သူ့အပြောကြောင့် သူမ တစ်ချက်တွေ့သွားသည်။
တော့ သူ့ကို စူးခနဲကြည့်ကာ ...

“နင်ကရော ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ ဒါကိုပဲ ဆက်ငှားမှာပေါ့”

“အင်း ... မသိပါဘူး။ ငါကများ နင် ဒီကပြောင်းသွားချင်တဲ့စိတ် ရှိနေမလားလို့”

“မရှိပါဘူး”

သူမက အဲဒီစကားကို လွတ်ခနဲ ထွက်သွားပြီးမှ မလုံသလိုဖြင့် သူ့ကို မျက်လုံးရွေ့ကြည့်သည်။ သူက အဲဒီအကြည့်ကို မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ခေတ္တတိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေကြပြီးမှ သူက လည်ချောင်းတစ်ချစ်ရှင်းကာ ...

“ဒါဆို ဒီမှာပဲ ဆက်နေမယ်ပေါ့”

“အင်း ... နင် မနေချင်ရင်လည်း သွားလေ”

“ဟင့်အင်း ... ငါက ဒီမှာပဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဟတ် ... ဘာလဲ နင့်အချစ်လေး ငှားပေးခဲ့တဲ့ အခန်းနဲ့ လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ အဲဒါတွေ ခေါင်းထဲမှာတောင် မရှိတော့ဘူး။ အရင်တုန်းကတော့ သူတို့ကို လက်တုံ့ပြန်မယ် ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ် စိတ်ကူးခဲ့ပေမယ့် ဘယ်နားမှာ သွားရှာရမှန်းတောင် မသိဘူး ...

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တိုးတက်အောင်လုပ်ဖို့၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိဖို့ပဲကြိုးစားတော့တယ်။ တကယ်ပြောတာ သူ့ကို သင်တောင်မရတော့ဘူး။ တစ်ခါတလေ ငါ့ဘဝမှန်ကိုတောင်

မေ့နေတဲ့အထိ ဒီဘဝသစ်လေးတွေထဲမှာပဲ ငါ ပျော်နေပြီ... နင်တော့ မသိဘူး”

သူ့အပြောကို သူမက ဘာမှတော့ ပြန်မပြောပါ။ အင်းလေ ငါလည်း နင်နဲ့နေရတာ ပျော်ပါတယ်ဟုတော့ ဖွင့်ပြောမှာမဟုတ်။

“ဒါဆိုရင် ငါ နေကောင်းတာနဲ့ နောက်ခြောက်လစာ ပိုက်ဆံသွားသွင်းလိုက်တော့မယ်”

“အေး ... နောက်နေ့ကျရင် နင့်ကို ငါ သုံးလစာ ပိုက်ဆံပေးပါမယ်”

“ဟိုဒင်း ... နင့်ဆီမှာ သိပ်မပိုရင်လည်း ရပါတယ်။ နင် လိုတာသုံးရအောင် သိမ်းထားလိုက်ပါ။ ငါ့ဆီမှာက ရှိပါသေးတယ်”

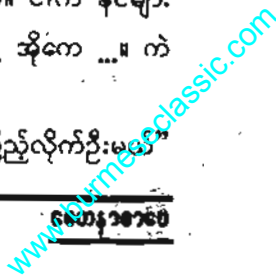
“မလိုပါဘူး။ အဲလောက်တော့ ငါ ပေးနိုင်ပါသေးတယ်”

“နင်ကလည်း ခုထိကို မာနမလျှော့သေးဘူးနော်”

“မလျှော့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့မှာလည်း ရှိပါတယ်။ ငါလည်း သိပ်သုံးစွဲတာမှ မဟုတ်တာ ...

“အင်းလေ ... ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ။ ငါက နင်များ သုံးစရာ လိုနေမလားလို့ပါ။ အိုကေ ... အိုကေ ...။ ကဲ နင် ခေါက်ဆွဲပြုတ်မှာ မဟုတ်လား ...

ပြုတ်စားတော့လေ။ ငါ TV ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သူမက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြုကာ ထိုင်ရာ ထရပ်သည်။ သူသည် သူမကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်ပြော ချင်ပေမယ့် သိပ်အကဲပိုရာကျမှာစိုးတာကြောင့် ထပ်မပြောမိတာ ပါ။ သူက MRTV 5 ကို ဖွင့်ထားရင်းမှ လေးဖြူ၏ သံယောဇဉ် သီချင်းကို နားထောင်ရင်း အတွေးများက လွင့်မျောခံစားမိသည်။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဖြတ်ဖို့ခက်တယ်တဲ့။ လေးဖြူ သည် သံယောဇဉ်ဆိုသော စကားလုံးလေးကို အထပ်ထပ်အခါခါ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း အော်ဆိုနေသည်။ သံယောဇဉ်သည် စကားလုံး အားဖြင့် အချစ်ထက် စာလုံးတစ်လုံးသာ ပိုသော်လည်း အတိအကျ အနက်ကတော့ အများကြီးကွာသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ပြတ်တောက်တိုင်းလည်း ဖြတ်ဖို့ ခက်တယ် သံယောဇဉ် ... သံယောဇဉ် ... သံယောဇဉ် ...။

သူရိသည် ရုံးဆင်းခါနီးအချိန်တွင် မင်းဗလကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ သူ ဘာများစားချင်သလဲဟု လှမ်းမေးတာ ဖြစ်သည်။ စားချင်တာ တစ်ခုခုရှိလျှင် မြို့ထဲက တစ်ခါတည်း ဝယ်သွားမည်ဟူသော အစီအစဉ်နဲ့ ဖြစ်သည်။ ဖုန်းသံမြည်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူက ဖွင့်ကိုင်သည်။

“မင်းဗလ ငါ မြို့ထဲက ဆက်နေတာ။ နင် ဘာများစားမလဲ လို့ လှမ်းမေးတာ။ ဘာစားချင်လဲ၊ ငါ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ”

“အင်း ... ရပါတယ်ဟာ”

“ကျွတ် ... ပဲများမနေနဲ့။ ညောင်နာနာလေသံနဲ့။ ဘယ်လို လဲ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား။”

သူက သူရိရဲ့ ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး အမေးကို တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်သည်။

“လေသံကတော့ ဓာတ်လိုက်တယ်။ ကြင်နာတယ်လို့ပြော တာ”

“ကဲ ... အချိန်မရှိဘူး မင်းသား။ ဘာစားမလဲပြော။ ငါ ဝယ်ခဲ့မလို့”

“အင်း ... ကြေးအိုးတော့ သောက်ချင်တယ်”

“အိုကေ သောက်စေရမယ်။ ကံ ... ဒါပဲ”

သူရိက ဖုန်းပိတ်လိုက်ကာ ရုံးကဖယ်ရိုကို ကြေးအိုး ဆိုင်ရှေ့မှာ ချခိုင်းလိုက်သည်။ စောင့်တော့ မစောင့်နိုင်တော့ပါ။ တခြားဝန်ထမ်းတွေလည်းပါသဖြင့် သူ့သူကိုယ်ကိုယ် အိမ်သို့ အစောရောက်လို့ကြမည်ဖြစ်လေရာ ကိုယ်အတွက်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးလိုတော့ပါ။

အရင်စိတ်နဲ့ အများကြီး ပြောင်းလဲခြားနားသွား ပြီဖြစ်သော သူရိသည် လူတွေကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် ဆက်ဆံ တတ်ပြီဖြစ်သည်။

သူရိသည် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းက YKKOမှာ ကြေး အိုးနှစ်ပွဲဝင်ဝယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ Taxiငှားကာ အိမ်သို့ ပြန် ခဲ့ပါသည်။ Taxiသမားကို ကားခရှင်းပေးပြီးနောက် အိမ်ပေါ်တက် မည်အလုပ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူရိရဲ့လက်ကို နောက်က နေပြီး ဖမ်းဆွဲထားခြင်းခံလိုက်ရသည်။ သူရိသည် ဘာပါလိမ့်ဟု နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ပါးစပ်အဟောင်းသားပွင့်အောင် အံ့ဩသွားရသည်။

“မေမေ”

“အေး ... ကိုယ့်အမေကိုယ်တော့ မှတ်မိသားပဲ”

သူရိသည် ကိုယ့်အမေကိုယ် ကြက်သေသေပြီး ကြောင်ကြည့်နေကာ ဘာပြောရမှန်းလဲမသိ။ မေမေနဲ့အတူ ပါလာ

သူတွေက အန်တီလေးဖြစ်ပြီး နောက်ထပ် အန်တီကြီးတစ်ယောက် ကိုတော့ သူရိ မသိပါ။ သို့သော် မြင်လိုက်တာနဲ့ မေမေလိုပင် ကြွယ်ဝအထက်တန်းကျနေသည့်ပုံစံဖြင့် အရှိန်အဝါတစ်ခုရှိသော တီအန်တီကြီးကိုကြည့်ကာ သူရိရဲ့ဆဋ္ဌမအာရုံတွေမှာ နိုးကြားလာ သည်။ သူရိကို စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်နေသော မျက်လုံးများ။ နှစ်လိုဖွယ်အရိပ်အယောင်တွေဖြင့် ကြည့်နေသော မျက်လုံးများ။ ဘုရား ... ဘုရား ... ဒီမိန်းမကြီးဟာ ...။

“ဟဲ့ ... အိမ်ပေါ်တက်မှာမဟုတ်လား တက်လေ”

“ဟို ... ဟို ... မေမေတို့က ...”

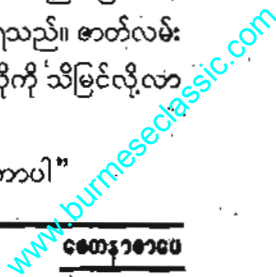
“ငါတို့က ညည်းဆီကိုလာတာလေ။ လက်ထဲက ဘာတွေ လဲ။ ဒီလိုပဲ ဝယ်စားနေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟင်အင်း ... ဒါ ကြေးအိုးတွေပါ။ မင်းဗလ နေမကောင်း လို့ စားချင်တယ်ဆိုလို့ မြို့ထဲက ဝယ်လာပေးတာပါ”

“ဟင် ... သား နေမကောင်းဘူး ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်”

ဒီတော့မှပင် သူရိသည် ဒီအန်တီကြီး ဘယ်သူဆို တာ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားတော့တာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းလည်းပဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရသည်။ ဇာတ်လမ်း တွေကတော့ ရှုပ်ထွေးတော့မည်ဆိုတာ အလိုလိုကို သိမြင်လိုလာ လေသည်။

“အဲဒါအဲဒါမိတာပါ အန်တီ။ ရိုးရိုးဖျားတာပါ”

သူ့အမေကြီးက သူ့သားကို ချစ်ခင်စွာ ပြုစုယုယုနေသည်ဟုအထင်ဖြင့် သူ့ရဲ့ကို ကြင်နာစွာကြည့်သည်။ သူ့ရဲ့သည် အဲဒီအကြည့်တွေကြောင့် စိတ်အိုက်လို့လာလေသည်။ လှေကားသို့ တက်ရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူ့ရဲ့နောက်သို့ မိန်းမကြီးသုံးယောက်က ကပ်ပါလာကြသည်။ အခန်းရှေ့သို့ရောက်လျှင် အထဲမှာ မင်းဗလရှိသောကြောင့် သူ့ရဲ့က ဘဲလ်တီးလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့လာပြီအထင်နှင့် မင်းဗလက ကျွန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ သံတံခါးသော့ကို ကမ်းပေးရင်း နောက်က လူတွေကိုလည်း မမြင်ဘဲ အရွန်းဖောက်သည်။

“ဒေါ်သူရီ ပြန်လာပြီပေါ့။ သားသားအတွက် ကြေးအိုးပါ တယ်နော်”

သူ့အပြောကို သူ့ရဲ့မှာ အရင်လို မရယ်နိုင်ချေ။ သူကလည်း တံခါးပွင့်သွားတော့မှ နောက်က ဘယ်သူတွေလဲကို တာ မြင်သွားသည်။ “ဟာ ... မေမေ” ဆိုသော အသံကြီးမှာ အကျယ်ကြီးထွက်လာသည်။ သူ့ရဲ့သည် သူ့ကိုတော့ စိတ်ကုန်ရာဖြင့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကြေးအိုးထုပ်တွေကိုကိုင်ကာ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ကြာကြာမနေရ။ သူ့ရဲ့အဖေက ခေါ်သဖြင့် အရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ သူ့အမေရှေ့မှာ ငိုရမလို ရယ်မရလို မျက်နှာထားချေဖြင့်ရှိနေသည်။ သူ့ရဲ့အမေက သူ့ရဲ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ

“ကဲ ... ထိုင်စမ်းပါဦး။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ဒီအတိုင်းထားလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး လာတာ။ သူ့ရဲ့ ဒါက မင်းဗလရဲ့အမေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ရဲ့အသံက ညှောင်နာနာဖြင့် ထွက်လာသည်။ မေမေက သူ့ရဲ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကြည့်ကာ ...

“ခုလောက်ဆို ၁၀၀အကြောင်း၊ လောကအကြောင်းကို တော်တော်သိသွားရောပေါ့ သူ့ရဲ့။ ညည်းအဖေကတော့ ညည်းကို စိတ်ဆိုးတုန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဖျောင်းဖျူလို့ စိတ်တော့ပြေနေပါပြီ။ ဒီတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ကြိုးစားသွားပေတော့ ...

နှစ်ဖက်စလုံးက ဒီသား ဒီသမီး တစ်ယောက်တည်း တွေပဲ မွေးထားတာ။ မလိမ္မာ တစ်ခါမိုက် ဆိုတော့လည်း အမေတွေကတော့ ပစ်မထားနိုင်ဘူး။ ခုလို နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်လုပ်ပြီး ခိုင်မြဲတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ထောင်ထားတာ ချီးကျူးပါတယ် ...

အဲဒီတော့ ဒီမှာလည်းနေဖို့မစဉ်းစားနဲ့တော့။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ခမ်းခမ်းနားနား မဂံလာဆောင်ပေးပြီး ကိုယ့်မိဘတွေ အလုပ်ထဲမှာပဲ စွမ်းစွမ်းတမ်း ကြိုးစားကြပေတော့။ ဟုတ်ပြီလား”

“ရှင်”

“ဗျာ”

အဲဒီလို အာမေဇိုတ်က နှစ်ယောက်စလုံးထံမှ ထွက် သွားတာဖြစ်ပြီး သူ့ရော၊ သူ့ရီရောသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက်ကြည့်မိကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာတွေမှာ သွေး မရှိတော့ဘူး ဆိုတာတော့ ကြည့်သူအချင်းချင်း သိကြပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဒါ နင်တို့ဝမ်းသာရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလား။”

အန်တီလေးက သူ့ရီတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ခပ်ဆတ် ဆတ်ငေါက်သည်။ သူက သူ့ရီရဲ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကြည့်

“ဟို ... ရပါတယ် အမေ။ သား ... သားတို့ ဒီအတိုင်း လည်း အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဟင် ... ဘာအဆင်ပြေတာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ။ ဒီအချိန်ကျမှတော့ မင်္ဂလာလည်း ခမ်းခမ်းနားနား မဆောင်ချင်တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ရီ တို့ကို ခွင့်လည်းမလွှတ်ပါနဲ့။ သူ့ရီတို့အပြစ်နဲ့ သူ့ရီတို့ ရှိပါစေ။ ဒီမှာပဲ နေရတာ အဆင်ပြေပါတယ် ...”

ဒီမှာပဲ ဘဝကို ရင်ဆိုင်တာကောင်းပါဗိဿ။ သူ့ရီ ပြန်မလိုက်ပါရစေနဲ့။

“ဟဲ့”

သူ့ရီအမေထံမှ ဟဲ့ ဟူသောအသံ ထွက်လာလျှင် သူကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ အဆင်ပြေပါ တယ်။ ဒီနေရာလေးက ကျွန်တော်တို့အတွက် အသင့်တော် ဆုံးပါပဲ။ ဘဝကို နားလည်သွားတဲ့ အောင်မြင်လေးပါ ...”

ဒါကြောင့် ဒီမှာပဲ နေမြဲနေစဉ်အတိုင်း ဆက်နေရပါ စေ။ ပြန်မလိုက်ပါရစေနဲ့။”

သူ့အပြောကြောင့် သူ့ရီတို့အမေတွေက တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတွေကို သွက်သွက်ခါယမ်းကာ ...

“အို ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

“ဟုတ်တယ် မိသူရီ။ ညည်း သဘောတစ်ခုနဲ့တင် ပြီးမနေနဲ့။ ညည်း လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီးသွားပြီးပြီ။ အဲဒါ ငါတို့မသိလိုက် လို့ထားတော့။ အခု ညည်း လုပ်ချင်သလို ပေးမလုပ်နိုင် ဘူး ...”

နှစ်ယောက်စလုံးကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်။ မိဘ တွေအိမ်မှာ တစ်လှည့်စီ နေကြရမယ်။ မိဘတွေ အလုပ်ထဲ မှာ ဦးစီးရမယ်။ လက်ရှိလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေကထွက်။ ညည်းတို့အဖေတွေရဲ့သဘောကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ...

လူကြီးတွေရဲ့ဆန္ဒကို ဒီတစ်ခါတော့ မဖျက်ချင်ကြ နဲ့တော့။ ဒီအတိုင်းပဲ စိစဉ်မယ်။ ဘာမှ ငြင်းဖို့စိတ်မကူးနဲ့ တော့။ ငြင်းလို့လည်းမရဘူး။”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ် သား။ မေမေတို့အားလုံး ညှိပြီးကြပြီ။ မင်းတို့လုပ်ချင်တာတွေလည်း လုပ်ပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ မိဘတွေဆန္ဒကို ဦးစားပေးဖို့ စဉ်းစားတော့။ မင်းတို့ အဖေတွေကိုလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ နားချလိုရတာ မဟုတ်ဘူး။ အခုဟာက မင်းတို့ကိုယ်တိုင်က လိမ္မာနေတယ်ဆိုလို့ မင်းတို့အဖေတွေကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုလိုက်ကြတာ ...

လူကြီးတွေကို နောက်တစ်ကြိမ် စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ချင်ကြပါနဲ့တော့”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ။ ကျွန်တော်တို့ မေမေတို့ စေတနာတိုနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

သူက ဆက်မပြောတတ်သလိုဖြင့် သူရီးမျက်နှာကို ကြည့်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုသောသဘော။ အခြေအနေတွေဟာ ရုတ်တရက်ကြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် သူရီးလည်း ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းလဲ မသိပါ။ ဘယ်သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေကများ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး သူရီးတို့ကို ကံကောင်းခြင်းတွေ ပေးလိုက်ပါလိမ့်။ သို့သော် ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ အမှန်ဆိုလျှင်တော့ သူ့ရော- သူရီးရောပါ ကံကောင်းပါသည်။ တကယ်ကို ပျော်ရွှင်စွာ ဇာတ်ပေါင်းခန်းပင်။

အခုတော့ စားရမှာလည်း သဲတရုပ်ရုပ်။ ပစ်ရမှာလည်း အဆီတဝင်းဝင်းနဲ့ ဆိုတာလို ဖြစ်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောမနေနဲ့တော့။ မင်းတို့ရတာ တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူး။ အခုမှ ခြောက်လလောက်ပဲ ရှိသေးတာ။ သူများတွေဆို တစ်နှစ်လောက်နေမှ မင်္ဂလာဆောင်တာတွေတောင် ရှိသေးတယ် ... ကဲ ... အဲဒီတော့ လောလောဆယ် ဒီကနေ ပြောင်းဖို့စဉ်တော့။ ဘယ်အိမ်မှာနေချင်လဲ ပြော”

“ဟို ... ဟိုလေ”

သူက ဘာပြောရမှန်းမသိစွာဖြင့် ထစ်ငေါ့နေလျှင် သူရီးကပဲ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ပြောပစ်လိုက်တော့သည်။ သူရီးသည် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုချဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ တွေဝေမနေခဲ့သူပီပီ ဒီတစ်ခါမှာလည်း ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ စိတ်ကူးလိုက်လေသည်။ ဒီကိစ္စဟာ ရှောင်လွှဲလို့ ရတော့မည့်ကိစ္စ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ အခြေအနေ အချိန်အခါကိုကြည့်၍ သူရီးနားလည်သည်။ မိဘတွေချင်း ပေါင်းစည်းသွားပြီဆိုမှတော့ ဒီကိစ္စဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဝန်မခံလျှင် ပြီးမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာစွာ သိလို့နေလေသည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ် မေမေ။ သူနဲ့ သူရီးနဲ့က လက်ထပ်ဖို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တမ်း ပြောရရင် သူရီးတို့က ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဟင် ... ဘယ်လို”

“ဟဲ့ ... ဘာပြောတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

ဆုမြတ်မွန်မွန်

သူရီအပြောကို အားလုံးက အလန့်တကြားဖြင့် ကြည့်လာသည်။ သူကလည်း သူရီကို အံ့ဩသော မျက်နှာထားဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

သူရီသည် အသက်ကို ဝဝရှူလိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ။ သူရီတို့နှစ်ယောက်က တကယ်တော့ ဘာမှ မဆိုပါဘူး။ ကံတူအကျိုးပေး ဘဝတူတွေပါ။ သူရီ ခိုးရာလိုက်မပြေးဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ သူလည်းပဲ ခိုးမဖြေခဲ့ပါဘူး။ သူရီတို့ကို သူရီတို့ရှည်းစားတွေက ပိုင်းလုံးလုပ်သွားတာပါ။ တမင်သက်သက် ယုတ်မာပြီး ဒီလိုပုံစံဖြစ်အောင် အကွက်ချ စီစဉ်သွားတာပါ။ သူရီဆီက ပိုက်ဆံတွေ၊ သူဆီကပိုက်ဆံတွေ အဲဒီနှစ်ယောက်က လိမ်သွားခဲ့တာပါ။”

“ဟဲ့ ... သူရီ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“အမှန်တွေပါ မေမေ။ သူတို့ပေးသွားတဲ့ဒုက္ခတွေကို သူရီတို့ ခါးစည်းခံခဲ့ရပါတယ်။ သူရီ သေချာထပ်ရှင်းပြပါမယ်”

သူရီက အဖြစ်သနစ်ကို အစအဆုံး လိပ်ပတ်လည်အောင်ရှင်းပြလိုက်သည်။ သူရီ ပြောနေစဉ်အတွင်းမှာ မင်းဗလရဲ့ ကျန်တဲ့သုံးယောက်သည် သူရီကို တခြားကမ္ဘာကလာသော ပြိတ်သူမတစ်ယောက်သဖွယ် မျက်တောင်မမတ်စတမ်း ငေးကြည့်နေကြ

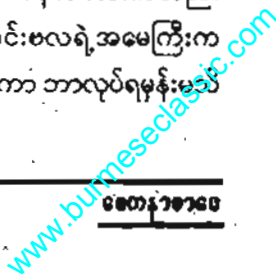
သည်။ သူရီရဲ့စကားအဆုံးတွင် အခန်းထဲ၌ အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ သူရီသည် မင်းဗလကို တစ်ချက်လောက် ကြည့်ချင်စိတ်တို့အား အထူးပဲ ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

သူရီအမေနှင့် မင်းဗလရဲ့အမေတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြသည်။ ပြီးတော့မှ သူရီအမေက စိတ်ရှုပ်ထွေးသောပုံစံဖြင့် ...

“ဒါဆို ညည်းတို့က အခု ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ။ ငါတို့သာ မလာခဲ့ရင် ဘယ်အချိန်ထိ ဒီလိုမျိုးဆက်နေနေကြမှာလဲ။ ဟင် ... သူရီ။ ညည်းက ပိန်းကလေးလေ။ ညည်းအတွက် ညည်းဘဝ ဝယ်လောက်များ နစ်နာနေပြီလဲဆိုတာ တွေးမိရဲ့လား ကောင်မစုတ်လေးရဲ့ ...

ဟင် ... ဒီလောက်မိုက်ရမလား မိသူရီ။ ဒီလောက်ပဲ မိုက်ရလား”

သူရီအမေက သူ့အတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်စွာနှင့် သူရီကို ငိုယိုထုရိုက်လျှင် သူရီသည် မျက်ရည်ဝဲဝဲဖြင့် အကြိတ်ခံကာ မရှောင်ဖယ်မိပါ။ သူရီအမေကတော့ ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် သူရီကို အားရပါးရ ထုရိုက်လိုနေသည်။ အန်တီလေးကလည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် ဘာမှဝင်မပြော။ မင်းဗလရဲ့အမေကြီးကလည်း သူရီတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံရသည်။

သူရိသည် ဘယ်ကရောက်လာမှန်း မသိသော ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ကြောင့် ကျလုဆဲဆဲမျက်ရည်တို့ကို အံ့ကြိတ်ကာ တင်းထားမိသည်။ ကံကြမ္မာဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး ဘယ်တော့မှ မြင်ရလေ့မရှိ ဟူသော စကားအတိုင်း သူရိရဲ့ရှေ့ရေးကံကြမ္မာဟာ ဘယ်လိုဆက်လာဦးမလဲ မပြောတတ်တော့ပါ။

“သူရီ ... ဒေါ်သူရီ၊ ကလေးက ငိုနေပြီ လာဦး။ ဘာလုပ်နေတာလဲ မပြီးတော့ဘူးလား”

မင်းဗလသည် လသားအရွယ် ကလေးငယ်လေးကို ချိပိုးကာ သူရီကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေပေမယ့် သူရီက အဖက်တောင်မလုပ်။ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ အလှပြင်လို့ ကောင်းဆဲ။ အမြင်မတော်သော ဆရာမကသာ ကလေးကို သူ့လက်ထဲက ရွှေ့ပြောင်းယူသွားသည်။ သူက စိတ်တိုတိုနှင့် သူရီအလှပြင်နေရာ မှန်တင်ခုံရှေ့သို့ ရောက်သွားလျှင် မရွှေ့ချောက မျက်နှာကို ပြင်ဆင်ခြယ်သလိုကောင်းတုန်း။ မျက်တောင်မွှေးတွေကို တံမြက်စည်းတပ်ထားသလို ကော့လို့ကောင်းတုန်း။

“ဟိတ် ... အဲဒီလောက်လည်း အလှပြင်မနေနဲ့။ မင်းကိုယ် မင်း အပျိုလေးများမှတ်နေလား။ ကလေး ဒီလောက်ငိုနေတာတောင် တစ်ချက်လေးမှ လှည့်ကြည့်ဖော် မရဘူး။ ဘာအမေလဲ။ ဘာမိခင်စိတ်ဓာတ်မှ မရှိတဲ့အမေ”

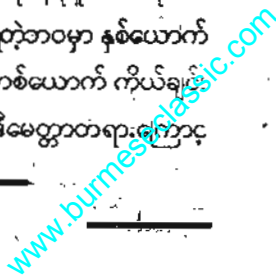
“အောင်မာ ... နှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားနော်။ ဒီကလေးက ဘယ်သူလိုချင်လွန်းလို့ မွေးထားရတဲ့ကလေးလဲ။ မွေးရုံ မွေးလေးပဲမွေးပေးပါ။ ကျန်တာ ဘာတာဝန်မှ ယူစရာမလိုပါဘူးလို့ အာမာန္တော့ တွေခံပြီး မွေးခိုင်းထားတာ ဘယ်သူလဲ ...

ဟင်း ... ငါ့ဟာငါဆို ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ကလေးယူဖို့ အဝေးကြီး။ နောက်ထပ် ငါးနှစ်လောက်နေမှ မွေးဖို့ စဉ်းစားတာ။ နင်သာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်”

“ဘာ ... ဘာ ... ငါက ဘာမနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်ရမှာလဲ”
“ဟုတ်တယ်လေ။ နင်ပဲ ကလေးအဖေ နန့်နန့်ထိုး ဖြစ်ချင်နေတာ။ အခုမှလာပြီး ငါ့ကို ဘာမှအပြစ်တင်မနေနဲ့။ ငါက အသက်နဲ့ရင်းပြီး မွေးထားရတာဟဲ့။ ဟိုမှာ ကလေးအတွက် ဆရာမလည်းရှိရဲ့သားနဲ့။ အလကား အိုဇာတင်းတွေ ဖျော်နေတယ် ...

ဟင်း ... ဘောင်မဝင်လိုက်တာ”

မင်းဗလသည် မဲ့ကာရွဲ့ကာပြောနေသော သူရီကို ကြည့်ကာ ဟိုးစတွေ့တုန်းကလိုပဲ အမြင်ကဝလလာသည်။ ၎င်းမူလ အခြေအနေတွေဟာ သူတို့ရဲ့စိတ်တွေကို နဂိုမူလအတိုင်းပဲ ပြန်ဖြစ်သွားစေလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ မရှိတဲ့ဘဝမှာ နှစ်ယောက်အတူတူ နေလာခဲ့စဉ်တုန်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကိုယ်ချစ်စာစိတ်ဖြင့် မေတ္တာတရားထားနိုင်ခဲ့သည်။ အဲဒီမေတ္တာတရားကြောင့်

လည်းပဲ သူတို့အချင်းချင်း ပေါင်းဖက်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါသည်။ မထူးတော့တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုအတွက် ရှေ့ဆက်တိုးဖြစ်ခဲ့ကြတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ရှိနေကြတယ်ဆိုတာ သေချာ၍ သူတို့အမေတွေ စီစဉ်တာကို နားခံခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အသူးသဖြင့် သူရိချမ်းစိမ့်ဆိုသော ကောင်မလေးရဲ့ တဝကို စာနာနားလည်၍ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးဖြစ်သော သူရိကကို တစ်ခုလပ်ဟူသော အမည်းစက် စွန်းထင်းသွားတာမျိုး မလိုလားခဲ့ပါ။ သူကိုယ်တိုင်သည်လည်း ခိုင်မာသောတဝတစ်ခုကို အတည်တကျ အခြေချလိုပြီဖြစ်သည်။ အစစအရာရာ ဖြည့်စုံပြီဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သော အိမ်ထောင်ရေးသည် ထင်သလောက် တော့မဟုတ်ခဲ့။ သူရိသည် ငွေကြေးတန်ဖိုးကို သိမြင်ကာ အလုပ်ကို အပိုးကျိုးကျိုးနှင့် စွမ်းစွမ်းတစ်ခု လုပ်သော်လည်း သူ့အပေါ်မှာတော့ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ရယ်လို့ သဘောမထားဘဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားဆဲဖြစ်သည်။ စိတ်မထင်ရင်လည်း မထင်သလို အော်ဟစ်တတ်စမြဲ။ ဇီဝိဆိုတာ ဖျောက်နိုင်ခဲ့သည်ဟူသော အဆိုကို သူ အကြွင်းမဲ့လက်ခံပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ ... မြန်မြန်လုပ်ကွာ။ ငါ ပြီးနေတာ ကြာလှပြီ။ ပြင်နေတာ ခုထိကို မပြီးတော့ဘူး။ ဘယ်လောက်ပြင်ပြင် နင်က ကလေးတစ်ယောက် အမေက ကလေးတစ်ယောက် အမေပဲ ...

ဘာမှ ထူးမလာဘူး”

“ရှည်မနေနဲ့၊ ပြီးပြီ”

“တွေ့လား ... ငါက မင်းယောက်ျားနော် သူရိ။ မင်းကိုယ့်ယောက်ျားကို တစ်စက်လေးမှ ရိုသေရကောင်းမှန်း မသိဘူး။ လင်ကို မရိုသေတဲ့ မိန်းမဆိုတာ မိန်းမယုတ်စာရင်းထဲမှာ ပါတယ် သိလား”

“ဟုတ်ပါ၊ နင်ကတော့ လင်ကောင်း သားကောင်ကြီးကိုး”

“အေး ... ငါကလည်း လင်ကောင်း၊ ငါ့သားကလည်း သားကောင်း၊ မင်းသာ မိန်းမယုတ်ကြီး ဖြစ်နေတာ”

“မင်းဗလ ... နင့်ကို ငါ ခေါင်းဘီးနဲ့ ပေါက်မိတော့မယ်နော်၊ သွား ... သွား ... ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွား။ အိမ်ရှေ့မှာ သွားစောင့်နေတော့ ... သွား”

“သွားမယ် ... ငါကလည်း နင့်အနား နေချင်လွန်းလို့။ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်နေလို့မှ မပြီးလို့ကတော့ နင့်ကို ထားခဲ့ပြီမှတ်”

သူက စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောပစ်ခဲ့ကာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းက ဆက်တီမှာ ထိုင်လိုက်ရင်းမှ စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသော သတင်းစာကို ကောက်ယူလိုက်လျှင် ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ တစ်နေရာမှာ ဆရာမနဲ့ ဆော့ကစားနေသော သားထံမှ အသံထွက်ပေါ်လို့ လာလျှင် သူက သားကို ချုတ်ခနဲ

လှမ်းကြည့်မိသည်။ သားသည် သူ့ရိုထံမှ အသားအရေကိုရထားကာ မျက်နှာကတော့ သူနဲ့ချွပ်စွပ်ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ရိုကို သူကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

သူနဲ့မျက်နှာတစ်ကွက်တည်းသာတူလျက်၊ အသားအရေက ဖြူဖွေးကာ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသော သားသည် နှစ်ဖက်အဘိုးအဘွားတွေ၏ အသည်းကျော်လည်းဖြစ်သေးသည်။ မြေးတစ်ယောက်တည်းကို လှချစ်နေရတာ မဝ၊ နောက်တစ်ယောက် မြန်မြန်ထပ်မွေးဖို့ အော်ဒါပေးထားသဖြင့် သူ့ရိုက သူ့စနက်ဟု စွပ်စွဲကာ မျက်စောင်းတခဲခဲ ထိုးနေသော ကာလလည်း ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မိန်းမကို တစ်ခါတလေမှာ အမြင်ကလဲသည်မှအပ ချစ်မြတ်နိုးမိပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ရင်သွေးလေးကို မွေးဖွားပေးသည့်အတွက် အမြဲတမ်း ကျေးဇူးတင်နေရတာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့မ ရောင့်တက်မည်စိုး၍ သူမရှေ့မှာ သူက ဘယ်တော့မှ မပြောပါ။

သူက ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် တွေးရင်းမှ အသာဖြိုးကာ သတင် နားကို ဟိုဟိုဒီဒီ လှန်ကြည့်ရင်း တစ်နေရာအရောက်တွင် သူ့မျက်လှုံတွေက ပြူးကျယ်အံ့ဩသွားကာ ထိုသတင်းကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ဖတ်မိသည်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုမှ မှားနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ဓာတ်ပုံတွေပါ ပါသေးလျှင် သူသည် ဓာတ်ပုံပေးက ဘွဲ့နှစ်ယောက်ကို ကြောင်ပြီး အံ့ဩစွာ ဝေးကြည့်နေမိသည်။

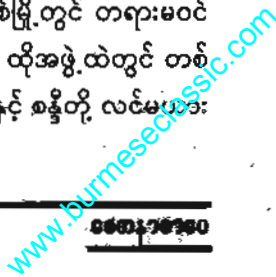
ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲထကာ သတင်းစာကို ကိုင်လျက် သူ့ရို ရှိရာ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားမိသည်။

“သူ့ရို ... ဟေး ... သူ့ရို”
“ဘာလဲ ... ပြီးပြီ ... ပြီးပြီ”
“မပြီးသေးနဲ့ဦး။ ရော့ ... ဒီမှာ၊ ဒါကို ကြည့်စမ်း”
“ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ အလန့်တကြားနဲ့”
“အလန့်တကြား မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ ဖတ်စမ်းပါဆိုဟာ”

သူ့ရိုက သူ့ကို အိုဗာတင်းဖျော်ပြန်ပြီ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ သူ့လက်ထဲက သတင်းစာကို ဆွဲယူသည်။ သူပြသော နေရာကို သူမလည်း ကြည့်မိလျှင် သူ့လိုပဲ အံ့ဩသွားဟန် တူပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို တစ်ချက် မော့ကြည့်သည်။ သူက သူ့ရိုကို ပခုံးထစ်ချက် တွန့်ပြလိုက်ရင်း မှ ...

“သူတို့ စေတနာအတိုင်း သူတို့ကို အကျိုးပေးသွားပြီပေါ့ သူ့ရို”

သူ့ရိုက ဘာမှမပြောပါ။ အမိဖွယ်ဖော်ရစကားသော ပုံစံဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သတင်းစာထဲတွင် ပါသော အကြောင်းအရာမှာ နယ်စပ်မြို့တစ်မြို့တွင် တရားမဝင် လူကုန်ကူးသည့်အဖွဲ့ကို ဖမ်းမိခြင်းဖြစ်ကာ ထိုအဖွဲ့ထဲတွင် တစ်ချိန်က သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော စည်သူနှင့် စန္ဒီတို့ လင်မယားက ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်လေသည်။

သူက သူရဲ့ ရဲ့ ပခုံးကို တစ်ချက်ဖက်လိုက်ကာ ...
“ဘယ်လိုလဲ သူရီ။ အချစ်ဟောင်းကြီးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတာလား?”

“နင် ဖြစ်နေလို့ အိုးမလုံ အံ့ပွင့်ပြီး ငါ့ကို လာပြောနေတာ မဟုတ်လား။ သွားစမ်းပါ။ အကန့်ကို မရှိဘူး။”

“တကယ်လား ... နင့်ရင်ထဲမှာ ဟိုကောင်အတွက်သံယောဇဉ် အကြွင်းအကျန်လေးတောင် မကျန်တော့ဘူးပေါ့”

သူရီက သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်သည်။
ပြီးတော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးမဲ့မဲ့ ဖြင့် ...

“နင့်ရင်ထဲမှာရော ... နင့်ဟာမကို သနားနေတယ် မဟုတ်လား။”

“မသနားပါဘူး။ နင့်ကို ငါ တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ် သူရီ။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်သာ ရလာတယ် ခုချိန်ထိ နင့်ကို ငါ ဒီမေးခွန်းကို တစ်ခါမှ မမေးခဲ့ဖူးဘူး။ နင် ငါ့ကို ချစ်ရဲ့လား။”

သူ့ကိုနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်မိကြသည်။ ပြီးတော့ တစ်ပြိုင်နက်လိုလို မျက်နှာလွဲမိကြသည်။ ထို့နောက် ပြိုင်တူလိုလိုထိ မျက်နှာချင်း ပြန်ဆိုင်မိကြပြန်သည်။ စကားကိုတော့ သူရီက စပြောတာဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ချစ်တဲ့လူနဲ့ လက်တွဲချင်တဲ့ဆန္ဒတော့ ရှိကြတာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကြိုရတဲ့အချစ်က အဆိပ်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီအချစ်ကို လျှော်ပစ်လိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား ...

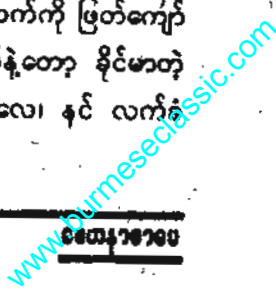
ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာတော့ အချစ်အတွက် ရူးမိုက်တဲ့ သူတွေ ရှားကုန်ပါပြီ။ ငါဟာ အချစ်တစ်ခုကို တွေ့ခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် ငါ့အတွက် အဆိပ်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ အချစ်မို့ လျှော်ပစ်လိုက်တာ ကြာခဲ့ရောပေါ့ ...

တကယ်တော့ ဘဝတစ်ခုအတွက်ဆိုရင် အချစ်သက်သက်ချည်းပဲ အဆင်မပြေတာ အသိသာကြီးပဲလေ။”

“ဒါဖြင့်ရင် အချစ်မပါဘဲနဲ့လည်း အဆင်ပြေတယ်ပေါ့”

သူရီက ပြုံးစေဖြင့် ပခုံးတွန့်ကာ ... “ဒါတော့ နင် ပြောကြည့်ပေါ့” ဟု ဆိုသည်။ သူကလည်း ခေါင်းကို တစ်ဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

“အချစ်မပါဘဲနဲ့ အဆင်ပြေနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တို့ဆီမှာ အချစ်ထက် စွမ်းအားထက်တဲ့အရာတွေ ရှိနေတယ်လေ။ မေတ္တာတရား၊ စာနာမှု၊ ပေးမမှု၊ တာဝန် သိတတ်မှုတွေနဲ့ ငါတို့ ရတုအဆက်ဆက်ကို ဖြတ်ကျော်မယ် မဟုတ်လား။ အချစ်သက်သက်နဲ့တော့ ခိုင်မာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို မထူထောင်နိုင်ဘူးလေ။ နင် လက်ခံလား။”

“သိပ်လက်ခံတာပေါ့”

သူရိက သွက်သွက်ကြီးပြောလျှင် သူက သဘောကျ
စိတ်ဖြင့် အားရပါးရပြုံးကာ သူရီဦးခေါင်းကို အုပ်မိုးလှုပ်ယမ်း
မိသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ရှိဘဝလေးကို သူ ကျေနပ်ပါ
သည်။ ကံတရားက အဆိပ်နဲ့တူသော အချစ်များကို လက်ဆောင်
ပေးခဲ့သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်က လျှော်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ ဘဝ
နဲ့ရင်းပြီး ရခဲ့သည့် အသိတစ်ခုကတော့ ဘဝဆိုတာ ကိုယ်တိုင်
တိုက်ပွဲဝင်ပြီး ကြိုးစားမှ အောင်မြင်နိုင်တယ် ဆိုတာရယ်၊ ကိုယ့်
စိတ်ရင်း စေတနာအတိုင်း အကျိုးပေးသည် ဆိုတာရယ်ပဲ ဖြစ်တော့
သည်။

ငယ်ရွယ်သူဘဝမှာ အရေးကြီးတာကတော့ ကိုယ့်
အတွက် အဆိပ်ဖြစ်စေမည့် အချစ်မျိုးဆို လျှော်ပစ်လိုက်ဖို့ အရေး
ကြီးလေသည်။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ် ၅၇ အစီအစဉ်

သို့

မမမြတ်

ခင်မင်လှိုမှုများစွာကို ရင်မှာထားပြီး မမမြတ်ကို
စာရေးလိုက်ပါတယ်။ စာရေးဆရာတွေများစွာတွေ့ထဲက မမ
မြတ်ကို ပထမဆုံး မိတ်ဆက်စာရေးဖူးတာပါ။ မမမြတ်ရဲ့ good
idea များစွာထဲက ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာတွေကို
စာအုပ်ရဲ့ ရှေ့ဆုံးမှာထားတတ်တဲ့ idea ကို အနှစ်ခြိုက်ဆုံးပါပဲ။
စာဖတ်ပရိသတ်ကို ရှေ့တန်းတင်ထားတယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်။
မမမြတ်ရဲ့ စာ အရေးအသားကိုလည်း အရမ်းကြိုက်ပါဇာနည်။
'လမ်းခေတ်က ချစ်ခြင်း၏ယဉ်ကျေးမှု' ကို အရမ်းကြိုက်တယ်။
မမမြတ်ကို အမြဲတမ်းအားပေးနေပါတယ်။

ဆုမြတ်မွန်မွန်
3:00(P:M)
18th. March: 2009.
WED.

ဆုလာဘ်ကောင်းတွေကို ရရှိပြီး
မြတ်သော ကောင်းမှုများစွာကိုပြုလုပ်၍
မွန်မြတ်သော ပစ္စပျံန်မှာ နေထိုင်ရင်းနှင့်
မွန်မြတ်သော အနာဂတ်များစွာကို
ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း.

မစန်း
ပြည်တော်သာလမ်း
စမ္မိတိုက်နယ်၊
ဟင်္သာစာမြို့နယ်။

